

super

FILM

STAR TREK

GENERAȚIA URMĂTOARE
VASUL FANTOMĂ

de DIANE CAREY

Editura OLIMP

STAR TREK
GENERAȚIA URMĂTOARE
VASUL FANTOMĂ

de
DIANE CAREY

Versiunea în limba română de
ROXANA ENE

Prefață de
MIHAI BĂDESCU

Coperta reproduce ilustrația ediției originale din 1988

© 1994 Editura Olimp 1994
Copyright © 1988 by Paramount Pictures
ISBN 973-96257-3-8

Colecția SUPER FILM 1
Editura OLIMP

București • 1994

MULȚUMIRI

Căpitanului Frank R. Carey pentru corectitudinea detaliilor. Mulțumesc, tată.

Lui Jack Lifton, chimistul meu particular și o sursă de inteligență internațională.

Lui David Forsmark pentru ajutorul dat la forjarea problemelor etice – mai ales cele cu răspunsuri dificile fără de care această carte ar fi devenit mult mai stufoasă.

Lui Nicole Harsch, expert în psihologie spațială care a găsit cele mai potrivite denumiri și m-a condus cu siguranță printre ele.

Și editorului STAR TREK, Dave Stern care a salvat ce era mai bun. Ai făcut toate „flotările” editoriale mai ușor de tolerat și acest lucru îl apreciez.

Adeseori cititorii cu care vorbesc mă întreabă cum de reușesc să scriu cu acuratețe pasaje științifice, militare sau filosofice. Iată aceștia sunt cei la care mă refer atunci când răspund... Am sursele mele”.

FENOMENUL STAR TREK

La peste un sfert de veac de la inițierea serialului STAR TREK, devenit cu timpul cel mai spectaculos fenomen cultural de masă al lumii occidentale, atât Editura Olimp cât și Televiziunea Română lansează concomitent, în imagine și text, cel mai bun serial de science fiction realizat până acum. Este vorba, evident, de STAR TREK: The Next Generation și de o performanță cu totul inedită la noi.

Pentru a sublinia, însă, mai bine importanța demersului celor două instituții, în rândul milioaneilor de cititori și telespectatori fideli genului, și pentru a elimina orice confuzie posibilă în legătură cu acest imens conglomerat numit STAR TREK, vă propunem o scurtă radiografie cronologică a fenomenului.

Totul a început în urmă cu 27 de ani (mai precis joi 8 septembrie 1966, ora 20.30), când compania NBC-TV lansează în eter primul episod al unui nou serial de science fiction intitulat STAR TREK. După un început incert, raportat la cotele de audiență ale altor seriale, filmul câștigă din ce în ce mai mulți admiratori și, după aproape trei ani de difuzare săptămânală, devine deja cel mai popular serial SF de televiziune, reușind să provoace un adevărat cult printre iubitorii genului din cele aproape o sută de țări unde a fost difuzat (aproape 200 de cluburi STAR TREK din întreaga lume au în prezent circa 100.000 de membri cotizanți).

În ciuda unor scăderi inerente epocii, STAR TREK devine, așa cum spuneam, unul din cele mai bune seriale SF, generând treptat un adevărat boom și în industria tipăriturilor. Primele cărți sub sigla STAR TREK conțin scurte povestiri adaptate după primele episoade și sunt opera unui cunoscut scriitor de science fiction, James Blish. Tot el este cel ce va publica și unul din primele romane a căror acțiune se desfășoară în universul ilustrat de serialul STAR TREK (Spock must die -1970). Alte romane îi urmează în ritm susținut, în spatele multora dintre ele aflându-se, adeseori, scriitori de talent ai genului. Astăzi numărul titlurilor ce poartă

sigla STAR TREK a depășit o sută, mai mult de jumătate dintre ele plasându-se, de-a lungul timpului, în prestigioasa listă bestseller a lui „New York Time”.

Un alt jalon important în evoluția fenomenului STAR TREK este marcat de prima convenție mondială a Trek-iștilor (fanii fenomenului STAR TREK) ce are loc în februarie 1972 la hotelul Hilton Statler din New York. Numărul mare de participanți, dar mai ales efervescența dezbatelor, îl conving atât pe producătorul Gene Rodemberry cât și compania Paramount că a sosit momentul să revitalizeze conceptul original. În anul următor intră în producție un serial de desene animate cu același titlu. Difuzarea celor 22 de episoade ale sale în sezonul 1974-1975, alături de reluarea serialului pe micile ecrane, sporește considerabil impactul acestui fenomen în societatea americană. Și nu este deloc întâmplător faptul că în 1976 prima navetă spațială avea să fie botezată „Enterprise” după ce NASA primise nu mai puțin de 400.000 de cereri scrise în acest sens.

Pe acest teren pregătit, Paramount lansează, în 1979, seria filmelor STAR TREK folosind, pentru echipajul navei „U.S.S. Enterprise”, aceiași actori din serialul de televiziune. Succesul imediat al primului film STAR TREK The Motion Picture (1979) impune aproape obligatoriu continuarea. Urmează în ordine STAR TREK 2: The Wrath of Khan (1982), STAR TREK 3: The Search for Spock (1984), STAR TREK 4: The Voyage Home (1986), STAR TREK 5: The Final Frontier (1989) și STAR TREK 6: The Undiscovered Country (1991).

În fine, începând cu toamna anului 1987, compania Paramount lansează un nou serial de televiziune STAR TREK: The Next Generation pe baza acelorași personaje din seria originală dar cu alți actori (acțiunea se desfășoară cu 80 de ani mai târziu) și, desigur, apare un alt nivel de trucaje și de efecte speciale (din acest punct de vedere, privită comparativ, seria veche pare datată).

Așa cum s-a întâmplat și cu seria originală, noua serie STAR TREK a stimulat creativitatea multor scriitori și, prin aceasta, apariția unui număr impresionant de cărți care, fie urmăresc serialul, fie își desfășoară acțiunea în universul lui ficțional. Totodată, nenumărate benzi desenate, reviste, jocuri pe calculator, jucării, ba chiar și câteva romane pornografice completează acest univers în continuă expansiune.

Aceasta expansiune continuă nu este doar o figură de stil, devreme ce, începând cu primăvara acestui an, producătorii au găsit de cuviință să

inițieze o nouă serie STAR TREK: Deep Space Nine. Noua serie are ambiția de a trata știința, utilizată în textura sa, mai serios decât oricare alt film de science fiction. Acțiunea se desfășoară, în principal, pe o gigantică stație spațială abandonată de extraterestrii și botezată de pământenii secolului 24: Deep Space Nine.

Impresionantul univers, pe care am încercat să-l surprindem în câteva cuvinte, este astăzi, de departe, cel mai bine ilustrat în imagine și text de „galaxia” Next Generation. Or, chiar din această galaxie face parte și seria de cărți prin care Editura Olimp și colecția sa Super Film intenționează să ne introducă în fascinantul univers virtual numit STAR TREK. Pentru a ajunge acolo unde nimeni n-a mai ajuns până acum.

Mihai Bădescu

*Viața este o ofensivă îndreptată
împotriva mecanismului universului
ce se repetă.*
ALFRED NORTH WHITEHEAD

CAPITOLUL UNU

Nava „Serghei G. Gorshkov” înainta, de parcă apa mării ar fi fost creată cu unicul scop de a purta asemenea nave. Așa cum știa fiecare marinăr în adâncul sufletului său, nu existase niciun ocean înainte să existe vase și oceanele deveniseră atât de întinse numai fiindcă vase atât de mari veniseră să împingă definitiv înapoi cele mai îndepărtate țărmuri, să le împingă pentru totdeauna înapoi, să cucerească întinderile de apă și să se întrepătrundă cu spiritul lor cutezător. Navele, mereu mai mari, mereu mai puternice, mereu mai maiestuoase, erau emblema spiritului omenirii.

Cel puțin... așa credeau marinarii.

Brutarii cred că omenirea trebuie să se preocupe numai de pâinea care se coace în cuptoarele lor.

Este un punct de vedere.

Arkadi Reykov își descheie haina albastru închis, uniforma marinei sovietice și și-o scoase. Subofițerul lui era acolo, pentru a prinde haina și a o pune la locul ei. Reykov nu-i mulțumi pentru acest serviciu. Pur și simplu se îndreptă spre punte, fără haină, dar la fel de autoritar. Azi, ochii Biroului Politic erau îndreptați asupra lui și a vasului pe care îl conducea.

Ofițerul de bord îl întâmpină cu o oarecare neîncredere care îi displăcu lui Reykov, dar îl salută. Cei doi bărbați se salutară din cap, apoi se întoarseră în aceeași clipă și în aceeași direcție pentru a privi spre uimitoarea punte de aterizare a portavionului Uniunii Sovietice.

Confortul clădirii Marinei din Nikolaev rămăsese mult în urmă. În fața lor se deschideau întinderile de apă ale Mării Negre. În jurul lor, pe o rază de mai multe mile, grupul de vase de întreținere despica, abia vizibile, valurile mării. Erau patru crucișătoare grele și șase distrugătoare. Tancul petrolier urma să-i ajungă din urmă în ziua următoare.

Reykov era un bărbat bine făcut, cu umeri drepti și înclinat spre seriozitate, genul de bărbat sovietic care apare în comedii, atunci când acest tip e necesar povestirii. Singura deosebire era faptul că nu purta mustața

obligatorie. Ofițerul de bord Timofei Vasska era mai slab, mai blond și mai tânăr. Dar amândoi erau bărbați frumoși – fapt care, să fim cinstiți – nu era foarte obișnuit în meseria lor.

Când pilotezi o asemenea navă, un munte nuclear pe apele mării, simți nevoia să arăți bine. A durat mult până când au fost adunate datele tehnice pentru a construi un asemenea portavion. Nimeni nu devenea dintr-odată constructor de nave și chiar dacă ar fi putut, unde ar fi găsit structura economică care să-i sprijine cunoștințele? E nevoie de o tehnologie vastă, de idei, de fabrici, de mașini, de măsurători, de cântăriri, de cunoaștere a producției și a contra-producției chiar și numai pentru a fabrica un pix. Un portavion este ceva mai scump.

Reykov era mândru de „Gorshkov”. Era un vas mare și sovieticilor le plăcea măreția. Vasul avea la bord o armă. Prima și unica de acest fel. Era mândria și bucuria lor. Era ceva ce nici americanii nu aveau.

Reykov trase adânc aer în piept... Nava lui! Putea pretinde că era a lui.

Simțea pulsul celor cinci mii de oameni care formau echipajul, mișcându-se în ritm de metronom sub punte și sub cabina portavionului, unde se afla el acum.

— Ne apropiem de zona de manevre, tovarășe căpitan, spuse Vasska.

Vocea lui era mai însuflețită decât era nevoie.

Reykov îi confirmă cu o privire scurtă.

— Semnalizează ofițerului de bord să înceapă lansarea lui MiGs pentru exercițiul de urmărire.

Simți un ușor fior de emoție în timp ce dădu ordinul, fiindcă era pentru prima dată când noua armă MiGs urma să fie lansată de pe un portavion, într-o demonstrație pentru demnitari. Până atunci numai militarii participaseră la aceste aplicații. Uniunea Sovietică învățase, în cele din urmă, să folosească titanul în locul oțelului și acum exista o nouă clasă de MiGs, suficient de ușoare pentru a fi folosite pe portavioane. Ani de zile, patria își vânduse titanul Statelor Unite, în timp ce avioanele sovietice erau construite în continuare din oțel. Erau prea grele, consumau prea mult combustibil. Arkady Reykov urmărea cu plăcere avioanele MiGs care se aliniau pe puntea din spate și cum își luau zborul spre cer. Erau șase asemenea avioane.

— Avioanele de luptă să se îndepărteze până la 50 de mile, apoi să se întoarcă pe diferite rute de atac, neanunțate, spre vas. Pregătiți-vă pentru demonstrația interceptării prin laser și radar pentru a arăta că putem doborî

fiecare avion în momentul în care apare. Sfătuiește-l pe comisarul politic să-i scoale pe demnitari.

În Vasska se dădea o puternică luptă în momentul în care dicta aceste ordine stațiilor respective. Dar, în ciuda vârstei lui, obrații i se colorară și umerii îi tresăriră.

Căpitanul zâmbi.

— Și spune-le să se îmbrace înainte de a ieși pe punte. Sateliții americanilor sunt în stare să le numere și firele de păr de pe picioare.

Reykov se aplecă spre el atât de firesc, încât devenise un gest natural după atâția ani petrecuți împreună.

— Ar fi trebuit să-i trimită pe birocrați în gulag. Așa, treaba ar fi mers mai bine.

Vasska îi zâmbi și îl privi atent.

— Și tu ai fost ca ei.

— Da, răspunse căpitanul. Și ar fi trebuit să-mi închidă gura. Poate că acum tu ai fi căpitan și eu aș fi în Biroul Politic.

— Nu vreau să fiu căpitan. Când încep împușcăturile prefer să mă ascund în spatele cuiva.

Reykov ridică colțul gurii.

— E-n ordine. Dorința mea ascunsă e să nu fac parte din Biroul Politic. Țintele teleghidate sunt gata pentru testare? Au fost verificate?

— Câteva dintre ele. Azi-dimineață am trimis două și au funcționat prost. Să sperăm că avem mai mult noroc la demonstrație.

— Pe vremuri, comentă Reykov, cu obișnuita lui seriozitate, țintele se auto-distrugeau. Asta în cazul în care nu le nimeream.

Cei doi râseră mulțumiți.

— Rachetele Teardrop au fost verificate și para verificate. Încărcătorul va lua foc așa cum trebuie – sper. Atâtea exerciții fără să ai în ce să tragi! spuse Vasska în timp ce privea cum prova navei „Gorshkov” despica valurile.

— Îhî, îl aprobă Reykov cu buzele strânse. Știi, Timofei, am navigat aproape treizeci de ani și nu s-a tras niciodată în mine.

Chipul copilăros al lui Vasska se înăspri.

— Atunci de unde știi că nu vei face față atacului?

— Ai cunoscut-o pe soția mea?

Vasska își duse mâinile la spate și vorbi din nou în șoaptă.

— Care e situația cu Borka?

— Am discutat cu el... L-am prins singur.

— Ai făcut vreun progres?

Reykov încruntă sprâncenele și ridică ușor din umeri.

— Nu poate fi supravegheat tot timpul. Momentele când nu mai e sub observație mă îngrijorează.

— Ce ai încercat să faci?

— Am discutat... L-am amenințat... l-am răsplătit... N-am reușit cu nimic. Mă tem că a venit momentul să acționez cu severitate.

Vasska dădu din cap înțelegător.

— Fii ferm, Kady. Aș vrea să pot fi și eu de față. Asta este rezultatul unei prea mari îngăduințe – răzvrătirea. Timpul o să rezolve totul. Borka va ajunge să ia singur o hotărâre și atunci vei putea fi mândru de faptul că nepotul tău nu mai e un copil.

În timp ce vorbea, Vasska privea părul negru și des al căpitanului, cu o ușoară tentă argintie chiar deasupra sprâncenei stângi. Îi venea greu să și-l imagineze pe Arkadi Reykov bunic. Fața căpitanului aproape că nu avea riduri, ochii îi erau la fel de luminoși și de ageri ca în ziua în care îl cunoscuse. Erau opt sau nouă ani de când Vasska era pilot iar Reykov ofițer de bord pe micul portavion „Moscova”. Nu fuseseră răi acești opt ani. Mai ales după primii doi ani, când și-au dat seama că-și pot vorbi deschis. În multe prietenii nu se întâmplă așa ceva.

— Asigură-te că nu mai e alt portavion în zonă, tovarășe Vasska! Lansează avionul țintă și să începem demonstrația înainte să ni se facă foame și să nu ne mai putem îndeplini datoria.

— Așteptăm până când comisarul politic ne confirmă că demnitarii urmăresc demonstrația?

Un zâmbet ușor trecu pe chipul lui Reykov. El gândea de mai multe ori fiecare alternativă înainte de a-și asuma drepturile de căpitan. Se aplecă spre Vasska și-i spuse încet:

— Hai să nu mai așteptăm.

Obrajii lui Vasska se încordară imaginându-și-i pe demnitari cum se vor lovi de tavanul cabinelor lor în momentul în care va urma să înceapă demonstrația. Își îndreptă spatele și ordonă cu demnitatea ofițerului de serviciu.

— Semnalizează navele de detectare, tovarășe Myakishev.

Demonstrația cu avioane reale a decurs foarte bine, în primul rând pentru că totul era „pe hârtie”. N-au fost folosite armele, până când avioanele

teleghidate n-au fost lansate să survoleze Marea Neagră pentru ca, apoi, să se întoarcă și să hăituiască nava „Gorshkov”, așa cum fusese aranjat și para aranjat cu multă grijă. Machetele de atac simulat erau bombardate cu o grindină puternică de particule de uraniu a cărui greutate ar fi fost suficientă să strivească o rachetă, dacă ar fi lovit-o la o distanță potrivită.

Dar la bord erau demnitari și nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării. Au fost câteva explozii ratate, câteva n-au fost deloc, s-au dat câteva starturi false dar, deși n-a fost o operațiune perfectă, putea fi interpretată ca *perfectă* dacă se folosea limbajul potrivit. Reykov era convins că termenii urmau să fie aleși cu grijă, cu grija cu care o mamă taie unghiile copilășului ei.

Acel fapt imuabil referitor la suprafața acoperită de sovietici, era o consolare slabă pentru Reykov care se întoarse spre Timofei Vasska și îi spuse în șoaptă:

— Pregătește demonstrația lui E.M.P... Pulsul electromagnetic controlat.

În timp ce acele arme de ultimă oră îi mai bubuiau în urechi, pielea lui Vasska se înfioră la auzul acestui ordin dar nu lăsă să se vadă nimic. O asemenea realizare! Prima de felul acesta care a fost instalată pe o unitate mobilă. Chiar și cele staționare realizate înaintea acesteia nu erau decât niște tunuri de testare izolate. Acesta era real. Instalat definitiv la adăpostul vasului „Gorshkov”. E.M.P. Pulsul electromagnetic controlat.

— Semnalizează lui „Vladivostok” să înceapă să tragă în avioanele Teardrop. Și, Vasska, adăugă repede Reykov, ridicând un deget, asigură-te că trage numai câte unul o dată și ne dau patruzeci de secunde pentru a re-energiza pulsul.

Vasska dădu din cap și spuse:

— N-ar fi minunat dacă și dușmanul ar fi la fel de cooperant și n-ar lansa decât câte o rachetă o dată?

Reykov ridică ușor din umeri și spuse:

— La asta lucrăm. Ar fi suficient dacă am putea activa sistemele de ghidare pe rând. Să nu căutăm necazul cu lumânarea. Să nu ne batem joc de cei care l-au proiectat.

Vasska îi confirmă ordinul lui Myakishev, care îl transmise mai departe.

— Se întoarce, veni anunțul sec, câteva clipe mai târziu.

O rachetă Teardrop se îndrepta spre patru-zero.

— Plasare vizuală?

— În șase secunde, domnule.

— Când va deveni vizibilă vom ataca cu E.M.P. La ordinul meu.

— Da, tovarășe căpitan. Vizibilitatea peste trei... doua, una, foc!

Au privit cu toții spre cerul albastru și senin și au văzut racheta care se apropia, Abia se zărea, ca o sclipire argintie pe cer. Chiar și așa, fără să explodeze, dădea tuturor o senzație de gol în stomac. Reykov și-i imagina deja pe demnitari a căror piele era ca de găină.

— Lansați E.M.P.!

Myakishev atinse pupitrul de control și, deasupra lor, pe turn, o antenă de 12 picioare diametru se îndreptă spre țintă.

Cu toții se înfiorară atunci când pulsul țâșni.

A fost simultan un pocnet și o lumină albă. La început li s-a părut că a fost mai întâi pocnetul dar acum, când totul se terminase, nu mai erau așa de siguri.

În depărtare, pe cer, Teardrop zbura ușor atingând apa și se scufundă în mare, departe de țintă, victimă a unui sistem greșit de ghidare.

Toți cei prezenți pe punte izbucniră în urale.

Reykov oftă ușurat.

— Re-energizați pulsul, tovarășe Vasska!

— Reîncărcăm acum, tovarășe căpitan.

— Bravo! Bravo...

Reykov trase adânc aer în piept și încercă să alunge sentimentul unei nenorociri. Nu era chiar nervos dar, din cine știe ce motiv, mâinile îi erau reci.

— Tovarășe căpitan! Myakishev se aplecă peste umărul ofițerului privind ecranul radarului.

— Tovarășe... repetă Reykov și mâinile i se lăsară pe lângă corp.

Vasska simțise ceva în tonul lui Myakishev și se aplecase și el asupra stației radar.

— Avem un semnal... care nu-i al nostru.

Vasska se repezi la telefonul pentru convorbiri între nave și îl duse la ureche în timp ce Reykov striga:

— Luați legătura cu „Vladivostok”!

— Domnule, căpitanul Feklenko raportează că ei nu au lansat.

Ei *n-au* tras în noi!

— Atunci ce este?

— Nu știu.

— Ce este? E a americanilor?

— Nu pare.

— Atunci ce e? E a francezilor? A englezilor? A albanezilor? Africanii au rachete? A cui este?

— Domnule, nu există nicio consemnare... Nici nu sunt sigur că e o rachetă, spuse Vasska pocnind din degete în timp ce arăta alte poziții și dădea ordine în surdină.

Reykov se aplecă peste umărul lui Myakishev.

— S-au cheltuit milioane de ruble pentru voi, geniilor și voi nu sunteți în stare să-mi spuneți ce este! Vreau să știu a cui este! Ce e asta care se apropie?

— Se îndreaptă drept spre noi!

Reykov înțepeni, cu ochii micșorați spre cerul îndepărtat.

Pentru prima dată în viața lui luă hotărârea pe care sperase că nu va trebui s-o ia niciodată.

— Îndreaptă E.M.P. spre ea! Tragi când ești gata!

Antena rectangulară se mișcă asemeni unei insecte ciudate și, pentru a doua oară, pocnetul și lumina apărură în momentul în care pulsul electromagnetic se răspândi în atmosferă, cu o nepăsare științifică.

Ar fi trebuit să meargă. Ar fi trebuit să distrugă toate ghidajele oricărui fel de rachetă sau avion.

Dar nu se întâmplă așa.

— Se îndreaptă pe rază... Acum accelerează!

Vocea lui Myakishev era răgușită.

Vasska spuse în șoaptă:

— Nici măcar americanii n-au așa ceva.

Reykov se întoarse și trecu printre oamenii din echipaj, îndreptându-se spre parapet. Privi în largul Mării Negre.

Era ceva acolo. Dar nu era o rachetă.

La orizont, în depărtare, în fața vasului „Gorshkov” era un zid.

Un zid electric. Sfârâia și pocnea, avea tot felul de culori informe și urâte – fenomenul semăna mai curând cu o falsă imagine color și infraroșu. Culori în culori. Dar nu exista nicio formă de bază. Se târa de-a lungul apei, având înălțimea unui zgârie-nori.

În spatele lui, Myakishev respira înăbușit.

— Radarul nu mai funcționează! Nu mai putem comunica – Nimic nu mai trece dincolo.

Reykov respiră adânc înainte să poată vorbi.

— Urgent! Cartierul General! Cartierul...

Vocea i se stinse. În jurul lui toate aparatele erau moarte. De parcă peste punte fusese turnată melasă și toate aparatele muriseră.

Nu se auzea zgomotul – ce acum li se părea liniștitor – al aparatelor stricate. De fapt, nu se auzea niciun zgomot.

Apoi se auzi un sunet – un scrâșnet electric tăie apele și, cuprinzând întreaga navă, fantomatica culoare albă se ridică urlând deasupra tribordului și supse nava. Era de trei ori mai mare ca nava. De trei ori.

Ultima mișcare a lui Reykov ca ființă umană a fost să se întoarcă spre stația radar. Se uită la Timofei Vasska care-și privea căpitanul acoperindu-și amândouă urechile cu mâinile și cei doi oameni au fost înghețați în această poziție. Era ca și cum sângele lor s-ar fi coagulat pe loc.

Ultima imagine a lui Vasska au fost genele lui Reykov care i se coborau pe ochi în timp ce, cei doi bărbați se împărtășeau de măreția acestei clipe dinaintea uitării.

Apoi, fața lui Vasska a fost acoperită de imaginea falsei culori și mintea lui Reykov nu mai funcționa.

Fenomenul falsei-culori cuprinse tot portavionul în acel lichid electric. În câteva clipe nu mai rămase nicio formă vie la bord. Imensul vas fusese curățat de organisme vii, de la mulțimea de oameni până la cel mai mic gândăcel, ascuns în pantoful bucătarului. Până și pielea de pe scaunele din salonul căpitanului a dispărut.

Numai oțelul, sârma, aluminiul, titanul și diversele țesături mai puteau fi recunoscute. Vasul „Gorshkov” stătea părăsit, în mijlocul apelor.

Carena vasului și pista de aterizare au început să vibreze.

Carena începu să vibreze, să se unduiască, creând copii ale propriei imagini în apă și, cu fiecare secundă, intensitatea acestor vibrații crescuseră până când „Gorshkov” începu să se unduiască pe valurile Mării Negre.

Nava se scutură ca o jucărie, se cutremură și se rupse în două de parcă ar fi fost un tort de ciocolată. Bucăți din metalul sfâșiat se împrăștiară pe întinsul întregii mări. Fiecare bucată a navei devenise o explozie individuală, o pată de culoare în mijlocul vârtejului electric și explodară asemeni unei mulțimi de grenade.

Nouăzeci de mii de tone de metal fărâmițat cădeau ca o ploaie deasupra apelor Mării Negre.

— Căpitanul e pe punte.

Nava U.S.S. Theodore Roosevelt (C.V.N.-71) se clătina pe valurile mării în mijlocul celor șase crucișătoare și șaptesprezece distrugătoare care formau grupul de portavioane. Din punctul în care se oprise, căpitanul Leon Ruszowski putea vedea cu ușurință cele două crucișătoare Aegis care înaintau cu greu la o distanță de patru mile în urma celorlalte.

— Frumos, murmură el. Cerul albastru, o zi caldă, apele exotice Mediterane și un cântec în sufletele noastre. Ah! Să fii la Paris! Sau la Atena... La naiba, alege un oraș!

— Vrei o cafea? Ofițerul de bord David Galanter apăruse și odată cu el, parfumul de cafea Mocca, cu zahăr și fără frișcă.

Căpitanul luă ceșcuța de porțelan și spuse:

— Dave, într-o zi o să fii un chelner nemaipomenit. O să ieșim cu toții la pensie și o să deschidem un restaurant în Los Angeles. Amiralul Harper ar putea fi maître d'hotel.

Annalise poate să gătească...

Comandantul de zbor Annalise Drumm se scutură de starea de încântare și întreabă:

— Ce pregătesc la micul dejun?

— Caracatiță fiartă cu pâine prăjită – specialitatea noastră.

Ea zâmbi și dădu ochii peste cap.

— Peste o vreme am putea înlocui caracatița cu gumele acelea roz de la capetele creioanelor-navă. Nimeni nu ar remarca diferența.

— Probabil că o să ajungem să le lăudăm în calitate de *connaissance*^[1]. Dave, ce este impulsul acela?

— Scuzați-mă, domnule. Compton, verifică!

Căpitanul se apropie privind cu coada ochiului.

— Acum a dispărut. Ce-a fost?

Galanter scutură din cap și spuse:

— Nu sunt sigur, domnule. Toate stațiile verifică securitatea zonei.

O schimbare foarte discretă se petrecu la bord. Echipajul, foarte bine instruit, începu să acționeze atât de liniștit încât seria de exerciții nu se deosebea de perioadele în care nu făceau nimic.

Apoi, ofițerul radar spuse calm:

— Șase impulsuri, căpitane... Rectific, șapte impulsuri.

Par să fie avioane de luptă.

— Avioane de luptă? De unde? Annalise, ai în aer avioane de care eu nu știu?

Annalise se apropie de monitor, brusc interesată de spațiul din fața ei.

— Nu, domnule. Toate avioanele sunt la bord.

Căpitanul se încruntă.

— Și „Dwight Eisenhower” e la trei mii de mile depărtare. Identifică-le, Compton!

— Se pare că sunt șapte MiGs. Radarul arată configurația MiG-33B. Versiune navală.

— Suntem atacați?

— Nu, domnule. Radarul lor nu este în funcțiune.

— Ce caută avioanele MiG-33B aici? Ce s-a întâmplat? Cine vorbește rusește?

— Eu, domnule, răspunse Compton fără să-și ridice privirea de pe ecran.

Căpitanul nu stătu pe gânduri.

— Află despre ce e vorba!

Am înțeles, domnule.

Începu să vorbească rusește și, peste câteva clipe, anunță:

— Căpitane, pilotul sovietic cere permisiunea să aterizeze pe pista noastră. Spune că nu mai au carburant.

Vocea îi tremură. E foarte agitat.

Comandantul Drumm și echipajul de serviciu se apropiară de căpitan, care încruntă sprâncenele și murmură:

— Șapte avioane MiG-33B vor să aterizeze pe un portavion al Statelor Unite? Trebuie să aibă un motiv al naibii de grav. Nu cred că ar fi bine să așteptăm aprobare de la mama în privința asta.

Galanter îl aprobă cu o înclinare a capului.

— Dacă nu mai au combustibil, nu mai au. Asta e.

Căpitanul urmări situația la bord și spuse:

— Spune comandantului escadrilei sovietice să arunce toate rachetele și bombele și să-și descarce complet toate armele.

Annalise, anunță cinci Tomcat să-i escorteze!

— Am înțeles, căpitane!

Ieși atât de repede, încât nimeni nu-și dădu seama când dispăruse.

Dar căpitanul știa. Nici nu se mai obosi să se uite.

— Sunați alarma de luptă!

Galanter răspunse scurt.

— Am înțeles, domnule. Bos'n, sună alarma de luptă!

— Alarma de luptă, am înțeles.

Omul se îndreaptă imediat spre aparat și străpunse liniștea navei cu un fluier de alarmă, trimițând ordinul prin cele două sute de încăperi etanșe ale portavionului. *Alarmă de luptă! Alarmă de luptă! Luați echipamentul de luptă! Nu e un exercițiu de luptă! Luați arme de luptă! Nu e un exercițiu!*

Căpitanul Ruszowski nu așteptă ca anunțul să se sfârșească. Asta ar fi durat câteva minute. De-a lungul vasului, mii de bărbați și femei se grăbeau la posturile lor, toți înfiorați, lucru firesc în momentul în care auzi un asemenea anunț. Oricât de îngrozitor, sau de periculos, îți creia întotdeauna un sentiment de emoție. Era o parte a vrăjii care făcea ca totul să funcționeze pe un vas militar.

Ruszowski mai rămase câteva clipe tăcut, până când auzi sunetul distinct al avioanelor F-14 care își luau zborul într-o succesiune atât de rapidă, încât era chiar înspăimântătoare.

Sunetul era plăcut și el începu să răsuflă din nou.

— Semnalizați tuturor vaselor pe o rază de o mie de mile!

Vreau să știu dacă nu e un fals.

Compton se întoarse în scaunul său.

— Domnule?

— Dă-i drumul, Compton!

— Comandantul rus a spus trei capsule pline. Au fost de acord să arunce armele și tot ce mai doriți.

— Întreabă-l pe comandantul escadrilei ce fel de mecanism de aterizare are să vedem dacă este compatibil cu al nostru. Trebuie să știm cum să acționăm.

Galanter întreabă:

— Să le spunem asta? Nu este secret?

— Ba da, dar nu mai contează. Semnalizează pichetului nostru de distrugătoare că, dacă nu vor putea ateriza pe pista noastră, vor trebui să ne ajute.

— Căpitanul sovietic spune că e dispus să se supună necondiționat. Pare destul de șocat.

— Semnalizează că au permisiunea de aterizare, domnule Compton. Dave, hai să aducem piloții la bord.

Niciodată în istoria universului nu fusese atât de cald.

O lumină stranie, galbenă, apărea cu intermitență, luminând pielea albă a femeii. Uneori, lumina se oprea pe genele ei lungi, negre care îi acopereau

ochii. Lumina se stingeă și se aprindea spasmodic.

Ochii ei se deschiseră mari. Măinile se încheștară de marginea saltelei. Spatele începu să o doară din cauză că se ridicase prea brusc. Și totuși nu-și amintea când se ridicase.

Sub uniformă, transpirația i se scurgea între sâni, ca și cum cineva i-ar fi turnat o sticlă cu glicerină pe umeri.

— Nu trage! Oprește toate aparatele... Vasska! Vasska...

Ea începu să respire cu greutate. Trecură câteva secunde sub lumina galbenă ce se aprindea cu intermitență în fața ei, până când observă delicatul aranjament floral aflat pe toaleta ei.

— Alertă galbenă... Alertă galbenă!

Ea întoarse capul. Din ochi îi curgeau lacrimi și o șuviță desfăcută de păr negru se mișcă pe umerii ei, amintindu-i cine era. Încercă să-și reamintească propria identitate care îi scăpa din minte. Încerca să se cramponeze de ea.

Alertă galbenă... Alertă galbenă... Consilier Troi, te rog, prezintă-te imediat la bord! Consilier Deanna Troi, prezintă-te pe punte, te rog. Alertă galbenă... Alertă galbenă...

CAPITOLUL DOI

— DESCHIDEȚI FOCUL!

Formularea precisă a căpitanului Picard, dădu ordinului o sonoritate teatrală. A fost urmat aproape imediat de tunetul armelor ce trăgeau din uriașa navă. Om zvelt, autoritar, nefăcând risipă de mișcări, Picard stătea pe punte fără să se plimbe, cum ar fi făcut alții și privea la ultima serie de experiențe științifice.

Cu colțul ochiului văzu lumina galbenă a alarmei, fapt care-i reaminti că stațiile fuseseră înarmate și că orice deplasare în cadrul integrității orbitale putea fi rezolvată de acum fără nicio problemă.

— Situația orbitală, domnule La Forge!

În timp ce vorbea, Picard traversă covorul de culoare topaz către centrul punții și se uită peste umărul lui Geordi La Forge, ignorând – din obișnuință – faptul că tânărul negricios purta o bandă de metal peste ochi, fapt care-l făcea să pară orb. Era deconcertant și ironic – pentru oameni – să încredințezi conducerea navei unui orb.

Capul lui La Forge se lăsă încet în jos, apoi la stânga – era singurul lor mesaj care putea fi schimbat între ei.

— O orbită atât de strânsă este amăgitoare de vreme ce gazul uriaș nu are o suprafață reală. Dar noi suntem stabili și fermi.

Cred că Federația va căpăta toate informațiile pe care le dorește, chiar dacă vrem, chiar dacă nu.

Picard se mută fără zgomot de cealaltă parte a lui La Forge și puse mâna pe fotoliul pe care stătea tânărul ofițer.

— Când am să vreau un editorial, am să-l cer, locotenente.

La Forge deveni rigid.

— Am înțeles, domnule. Mă scuzați, domnule.

Căpitanul își păstra cu grijă părerile pentru sine. Cu toate că noua și uriașa navă se presupunea a fi în misiune de explorare, Federația nu se

amesteca, lăsând nava „Enterprise” să se descurce singură. Nava trebuia să pătrundă în spații încă neexplorate și Picard era neliniștit din cauza giganticei planete gazoase ce se învârtea pe ecranul de mărimea unui perete.

Bine, era o anomalie. Cu toate astea era unică. Da, era mare. Dar dacă Biroul Federal de Știință voia să fie studiată, categoric, planeta nu pleca nicăieri. Nu era nevoie să trimită o întreagă navă galactică pentru a o studia.

— Domnule Riker, alarmă galbenă oprită. Treci la condiția trei.

William Riker reveni la viață în spectrul de punte afectat lui.

— Condiția a treia, am înțeles, domnule.

Începu să privească spre stația tactică, de unde ordinul urma să fie transmis mai departe dar, în ultima clipă, lăsă asta pe seama ofițerului de serviciu pentru că ochii lui erau ațintiți asupra lui Jean-Luc Picard.

Căpitanul se gândea la navă, la cei care trăiau pe ea și la îndatoririle lor, cu demnitatea unei păsări aflate pe o creangă. Nu o pasăre de pradă, totuși căpitanul ei. El se putea îndrepta în orice direcție în care l-ar fi chemat datoria. Nu era un bărbat înalt și nici impunător – calitate pe care i-o lăsa primului ofițer. Căpitanul era discret asemeni păsării ce se ascunde printre frunze, urmărind fără să fie văzută, până când, dintr-odată, își desface larg aripile. Cei din jurul lui știau că în orice moment se puteau desprinde de aceste locuri. Chiar și în repaus, prezența lui îi ținea în stare de alerta.

Aș vrea să pot face și eu asta, gândi Riker și obrazul pătrățos îi tresări. Încerca să nu-l privească pe căpitan în timp ce acesta studia puntea, dar parcă era hipnotizat. Ca de obicei, pe Riker îl durea spatele de cât stătuse nemișcat la tribord. Dorea să renunțe la obiceiul de a se ridica în picioare, obicei căpătat în urma stării de nesiguranță care îl tot sâcâia parcă să-i țină mereu atenția trează. Mai târziu și-a dorit să nu se fi mișcat atât de punctual de colo colo. Cumplit să riști să-l faci pe căpitan să creadă că el a fost deliberat avansat ofițer de gradul doi.

Dar și mai rău... Dacă primul ofițer se dovedea a fi neîncrezător... Nu era mai rău? Nu era cale de mijloc, altfel Riker ar fi găsit-o. Voia să fie o fortificație, dar nu una pe care să urce căpitanul.

Era obositor să pretinzi că ești la fel cu un ofițer comandant pe care, pur și simplu, nu-l cunoști personal. Și totuși urmau să petreacă următorii câțiva ani împreună. Putea rămâne numai o relație formală ca cea pe care o stabiliseră între ei?

Riker încercă să pășească pe punte ca din întâmplare și fără niciun scop. Asta era unul din trucuri. Uneori îl dureau picioarele, spatele. Ca acum, de

exemplu. Dacă nu era atent, mișcările deveneau căutate și ambigue. Ar fi devenit evident faptul că primul ofițer nu avea ce căuta acum pe punte. Era tot timpul speriat. Era bine că, în general, avea comanda echipelor care plecau: avea cel puțin asta care să arate că merită postul.

Picard era o autoritate tăcută. Prezența lui nu trebuia să fie permanentă. Chiar puteau să uite de existența lui la bord.

El putea pur și simplu să vegheze de pe creanga lui.

Riker făcu un efort să nu se uite la profilul căpitanului înainte să fie total hipnotizat.

— S-a întâmplat ceva, domnule Riker?

Prins!

Riker se întoarse cu un zâmbet care probabil că arăta forțat – o altă greșeală – și spuse:

— Nu domnule. Totul e în ordine.

Își simți ochii strălucind și nu vru să-i mai scape din nou acel zâmbet, astfel încât strânse buzele prefăcându-se foarte interesat de desfășurarea tactică.

Perfect – căpitanul se uita în altă parte. *Relaxează-te, Riker. Lasă un umăr în jos. Acum pe celălalt. Așa, soldat.*

Se întoarse, discret și se liniști. Nimeni nu se uita la el.

Toată lumea era ocupată cu gigantul.

O clipă mai târziu era din nou hipnotizat dar, de data asta nu de prezența subjugată a căpitanului Picard. Acum gigantul din gaz îi captă atenția și nu-i mai dădu drumul, îl cuibări în albastrul lui fără pereche, în timp ce trecea prin fața lor pe imensul ecran ce se ridica din tavan până în podea.

Ah, ecranul acela! Era singurul lucru de pe navă care se potrivea cu adevărat mărimii sale și grandorii tehnologice.

Dominând puntea, ecranul era el însuși jumătate de univers.

Cealaltă jumătate se afla peste umărul lui Riker, noua navă „Enterprise”. Abia pusă în funcțiune, elegantă asemeni unei lebede, se întindea în spatele lui precum aripa unei păsări.

Păsări! Dintr-odată totul se transformă în păsări, se gândi Riker și se uită spre Jean-Luc Picard.

— Raportează condițiile, domnule Data; ceru căpitanul îndreptându-și privirea către principalul post științific aflat la pupa.

Riker se întoarse și văzu un humanoid zvelt la sectorul științific. Avea o figură uimită, iar frumusețea ca de păpușă fiindu-i estompată numai de

expresia parcă sculptată. Expresia lui Data, atunci când avea una, păstra întotdeauna o naivitate copilărească ce îndulcea severitatea părului negru, pieptănat pe spate și culoarea de mucava a pielii sale. Pentru a suta oară Riker se întrebă fără să vrea de ce o persoană suficient de deșteaptă ca să conceapă un android atât de complicat fusese atât de proastă încât să nu-i dea feței o culoare potrivită și nu-i pusese o tentă de roșu pe buze. Dacă creatorii lui Data l-au umplut cu date – scuzați jocul de cuvinte – undeva, la periferie trebuie să fi existat informația conform căreia paleta de culori a pielii umane nu include cromul. Era ca și cum s-ar fi depus atâta efort să fie creat asemeni unui om după care s-a mers mai departe și s-a adăugat un semn care spune „Hei, eu sunt android!”

Sprâncenele stufoase ale lui Data se ridicară.

Datele ne parvin prin ecograf, domnule. Nici urmă de viață. Concentrații mari de compuși chimici necatalogați, foarte comprimați... reactivitatea extrem de rară, căpitane. Informația asta se va dovedi valoroasă.

— Există o posibilitate sigură de a lua o probă din nucleul acestui gigant gazos? întrebă Picard.

Fața lui Data era încadrată de mantaua neagră a costumului de zbor, a cărei culoare trecu repede în auriu-muștar, culoarea standard a Flotei Stelare de la Big Bang încoace.

— O posibilitate foarte bună, domnule. V-o recomand.

Riker strânse brațele. Vocea lui Data avea ceva ireal. Cuvintele erau rostite de parcă ar fi făcut un efort pentru asta și păreau chiar mai umane decât cele rostite de om.

„El”, nu „obiectul”. Pentru binele întregului echipaj gândește-te la el ca la o persoană. N-are niciun sens să strici încrederea pe care ceilalți ar putea s-o aibă scoțând în evidență, chiar și din greșeală, faptul că el este un instrument, chiar dacă așa este. Riker își alungă aceste gânduri, prinse privirea lui Picard și, în acel moment, își adună întreaga autoritate de care avea nevoie pentru a duce la bun sfârșit ordinul nerostit al căpitanului.

Își dresă vocea:

— Măriți viteza! Să vedem ce-i în sufletul acestei frumuseți!

— E frumoasa, nu-i așa? Nu dai în fiecare zi peste așa ceva, comentă Beverly Crusher. Stătea cu brațele încrucișate pe bancheta de lângă scaunul consilierului, conform dreptului tradițional al chirurgului echipajului de a fi pe punte oricând are chef.

Doctor Crusher era o altă pată de culoare pe pereți și pe covorul crem. Părul roșcat, pieptănat asemeni Cleopatrei îi cădea peste uniforma albastră cu negru. Avea ceva deosebit. Era o femeie subțire, delicată ca o trestie, iute, deșteaptă și grațioasă, sensibilă. Lui Riker îi plăcea. La fel și căpitanului. Mai ales căpitanului.

— Da, murmură Picard, folosind conversația ca pe o scuză de a se apropia de ea câțiva pași. E de două ori mai mare decât o planetă gazoasă obișnuită. Porniți motoarele!

Zgomotul obișnuit... phhhiiuuuuuuu se auzi din nou în toată nava și pe ecran o săgeată energetică țâșni spre suprafața învolburată.

— Concentrația de gaz e diferită, raportă Data, mergând de la lichidă... până la mase solide în anumite zone... Acum să analizăm compuşii, domnule.

— Excelent, răspunse Picard. Sunt sigur...

Ușa turboliftului de lângă camera căpitanului se deschise și Deanna Troi se repezi pe punte într-un mod atât de neobișnuit încât toți ochii se întoarseră spre ea. Era atât de deosebită față de felul ei de a fi! Părul, de obicei prins atât de strâns încât îi făcea pe ceilalți să-i doară mușchii, era acum o masă neagră atârându-i pe umeri și peste obrajii palizi. Ochii larg deschiși, cu o undă de nebunie în ei, asemeni ochilor din frescele greco-romane erau cuprinși parcă de teama unei calamități cumplite. Respira greu. Alergase pe toate coridoarele?

Riker se apropie de platforma pe care era ea.

— Deanna! Ce s-a întâmplat?

Ea respiră greu de câteva ori. Sprâncenele perfect conturate desenau două dungi deasupra nasului.

— De ce... De ce s-a dat alarma galbenă?

Chiar și acum vorbea moale, cu acel accent specific betazoidilor. Făcea eforturi să-și revină, dar ceva o apăsa.

Riker mai înaintă un pas spre ea, în speranța de a o liniști.

— Încercăm să ne angajăm pe o orbită mai apropiată spre... asta – și făcu un semn spre ecran. Dar el nu se gândea la planetă. Nici ea. Deschise gura să mai spună ceva dar Data îl întrerupse.

— Pătrundem în atmosfera ei pentru a primi alte date. Cu toate că miezul ei nu arde, planeta degajă de trei ori mai multă energie decât ar trebui, mai ales în radiații de undă lungi. Trebuie să fim în stare de alarmă în cazul unor unde de șoc sau a respingerii gravitaționale.

— Data! țipă Riker, dorind să fi existat un întrerupător. Cu o privire tăioasă îl reduce pe android la tăcere, apoi se întoarce spre Troi.

— Ar fi trebuit să spun computerului să folosească procedeul standard și să nu te cheme aici. E vina mea.

Ea ridică mâna într-un gest care se voia liniștitor dar, pe măsură ce vorbea, gestul deveni cel al unei femei care vrea să-și calmeze nervii.

— Nu... Nu este vina ta...

Căpitanul se alătură lui Riker.

— Ce te neliniștește, consilier? întrebă el cu blândețe dar cu o ușoară notă de nerăbdare.

Ochii ei minunați se îngustară.

— Am auzit ceva... în mintea mea...

— Poți să descrii? întrebă Riker.

O durere îi străbătu șira spinării. Capacitatea ei telepatică îi dădea mereu o stare de nervozitate. Nu era neîncredere, fiindcă nimeni nu putea nega existența acestor calități mentale ale betazoidilor, era o îndoială.

Ea făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău.

Clipi, trase puternic aer în piept și spuse că și-a revenit.

— Căpitane, îmi pare rău că v-am întrerupt. Nu voiam să vă deranjez în timpul testelor. Te rog să mă ierți.

Înainte ca vreunul din cei doi bărbați să poată vorbi, ea ieși nervoasă.

Riker se uită la ușile liftului.

— N-am văzut-o niciodată să se poarte așa, murmură el.

Data se ridică și făcu câțiva pași spre rampă.

— Consilier Troi e bolnavă?

Se uită spre Data cu o privire care, dacă l-ar fi lovit, l-ar fi strivit.

— Nu cred că ai calitatea să judeci! se răsti el.

Picard ridică din umeri și se întoarce, spunând:

— Se permite părăsirea punții numărul unu. Temporar.

— Mulțumesc, domnule, spuse Riker. Nu lipsesc mult.

Trebuia să se abțină, altfel s-ar fi repezit la lift. Mai aruncă o privire tăioasă lui Data înainte de a părăsi puntea.

Picard destinse atmosfera revenind la problema testelor științifice.

— Continuați prelevarea elementelor la intervale regulate.

Data își reveni după reacția de neînțeles a lui Riker și continuă observațiile.

— Stațiile științifice continuă să primească informații din miezul planetei, căpitane. Coborî vocea, așa cum auzise adesea pe oameni și îi spuse lui La Forge.

— Comandantul Riker e supărat pe mine.

La Forge ridică ușor din umeri. Se uită la android dar nu văzu ceea ce ochii omenești ar fi văzut. Căldura trupului androidului era distribuită inegal în corpul acestuia, un corp mult mai dens, cu un volum mai mare decât cel uman. Secțiunile de infraroșu erau localizate în locurile fierbinți, mai clar delimitate decât punctele infraroșii dintr-un corp uman. La Forge putea să-și dea seama cu ușurință de locurile unde materialul organic se întrepătrunde cu cel mecanic. Data dezvoltă o aură electromagnetică, dar nu era chiar un cuptor de prăjit.

— Ai putea încerca să fii mai puțin înțepat, îi sugerează La Forge. Învață și tu un argou, sau ceva asemănător.

Buzele lui Data se subțiază.

— Argou? Jargon colocvial, idioame standard? Vocabular de stradă? E adesea inexact. Am încercat să încorporez acest mod de vorbire în vocabularul meu uzual, dar n-a mers.

— Asta fiindcă-l folosești ca și când ar avea ghilimele la început și la sfârșit. Folosești cuvinte disperate în loc să folosești expresia întreagă, cu înțelesul ei. Trebuie să înveți să folosești mai des argoul.

— Și la ce ar folosi?

La Forge se aplecă spre el și spuse cu delicatețe:

— Te face mai abordabil. Hai, dă-i bice!

În timp ce La Forge rostea ultimele cuvinte, pe chipul lui Data se așternu o expresie de uimire. Spre deosebire de perioadele când încerca din greu să învețe aceste expresii și sfârșea prin a arăta ca un clown de vodevil, aceste momente îl făceau să pară mult mai uman chiar decât ar fi vrut el. Aceste momente în care emoțiile neașteptate i se citeau pur și simplu pe chip.

— Bici... obiect cu care se lovesc animalele... lovitură... un efort... o încercare! Da! Am să încerc. Computer, arată-mi urgent toate băncile de date disponibile de pe Pământ referitoare la dialecte!

Computerul din fața lui se trezi la viață și, cu o voce dulce, feminină și cu o exprimare mult mai fluentă decât a lui Data, întrebă:

— Argoul cărei ere și al cărei limbi?

Geordi La Forge se lăsă pe spate în scaunul lui și murmură:

— Întotdeauna m-am gândit că ai nevoie de o pasiune.

Brusc se auzi un sunet la puntea pupă, ceva asemănător unui mârâit de durere care se stinse la fel de repede, înlocuit fiind de vocea răsunătoare de bas a locotenentului Worf care privea monitorul.

— Nu se poate!

Căpitanul Picard renunță să mai admire gigantul albastru și se apropie de propriul lui scaun. Worf stătea cu spatele spre punte, uitându-se la monitoare, ca și când nemulțumirea lui ar fi putut schimba cumva situația. Firește, cu un Klingon nu puteai să știi niciodată.

Picard îl întrebă:

— Locotenente! S-a întâmplat ceva?

— Nu sunt sigur de ce am venit, spuse Klingon.

Dar șeful securității, Tasha Yar, fără să-și ridice mâinile de pe consolă spuse:

— Am văzut și eu.

— Ce-ai văzut, întrebă Picard.

— Un plus de energie, căpitane.

Fata își dădu pe spate o șuviță din părul blond, tăiat băiețește.

— Un plus uriaș de-a lungul întregului sistem solar.

Dintr-un singur salt, Worf ajunse lângă Tasha.

— Foarte scurt și foarte puternic, domnule. Un baleiaj refractat, asemeni unei baleieri rapide.

— A fost prea rapid pentru ca senzorii să-l citească, răspunse Tasha.

— Atunci ce e? mormăi Worf. N-a mai rămas nici urmă din el.

Picard se gândi la argumentele lor în timp ce urca până la sectorul tactic, unde începu să urmărească aparatele de control. Nu se vedea nimic.

— Putea fi o aberație? O reacție inversă provocată de experiențele noastre?

— Domnule, a venit din afara sistemului solar, spuse Tasha, cu vocea gâtuită ca de fiecare dată când se lăsa pradă emoțiilor.

— Localizați-o!

— N-a mai rămas nimic să putem localiza, spuse. Worf dur.

Picard ridică capul.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, locotenente! N-avem încă motive să intrăm în panică.

Fața mare, arămie a lui Worf nu părea deloc conciliantă, dată fiind o textură aparte, animalică pe un craniu osos, specific rasei Klinzhai, aspect care a devenit dominant în timpul ultimei purificări. Era impozant. De fapt

era îngrozitor fiindcă ceilalți membri ai echipajului își dădeau seama că lui îi era greu să se auto-controleze și astfel ar putea pierde lupta.

— Mă scuzați, domnule, murmură el. S-a petrecut în timpul ultimei explozii a fazei, apoi a dispărut.

Își puse mâinile mari pe pupitrul de control tactic și aruncă o privire asupra ecranului.

— Nu-mi place. Parcă am fi urmăriți.

Picard se ridică o clipă pe călcâie, contemplativ, privind cu atenție.

— Ar putea fi o altă navă. Să ne asigurăm că nu-i mai pierdem. Una din datoriile noastre este să-i salutăm. Baleiajul la maxim! Locotenent Data, te ocupi de transmiterea semnalelor pe frecvența standard cu salutări în toate limbile și codurile intergalactice și, de asemenea, traducerea universală automată.

— Sper să meargă.

— Locotenent La Forge, ieșim de pe orbită! Renunțăm la alte cercetări ale uriașului nor gazos până nu suntem siguri că totul este în ordine în sistemul solar.

— Am înțeles, domnule. Desprinde-ți-vă de pe orbită!

La Forge apăsă butoanele de control aflate la nivelul mâinii lui și, cu mare ușurință îndepărtă nava de învelișul gravitațional al enormului gigat gazos. În timpul acestei manevre, în timp ce nava înainte controlată de computer, el întoarse capul la stânga, spre Data.

Când se uită la ceilalți membri ai echipajului, văzu stratul infraroșu pe care îl putea intensifica după nevoie, văzu sângele curgând în artere și vene, dar le văzu mai bine decât un computer, deoarece creierul lui funcționa ca un interpret și era mai intuitiv decât orice alt computer. Prin această imagine în infraroșu, asemeni unui ciorap de nailon pus peste un manechin, văzu pielea și o strălucire vagă a firelor subțiri. Manechinul părea luminat din interior și avea o strălucire slabă.

Dar Data – Data era o operă de artă. Numai Geordi putea vedea materialele deosebite, strălucit legate între ele, diferitele grade de căldură și de răceală, diferitele densități, acolo unde metalul întâlnea plasticul și unde plasticul întâlnea materia organică și unde totul se amesteca. Văzu volumul corpului lui Data și toate milioanele de mici impulsuri electronice care îl mențineau în funcțiune și alergau asemeni unor roiuri de insecte prin trupul lui când lucra ceva mai dificil sau era mai concentrat, sau avea nevoie de mai multă forță. Dar nu era ca și când ai fi privit vreun computer sau

mecanismele din spatele peretelui unde se afla aparatul de cafea și de mâncare. Absolut deloc. Acelea erau mașini.

La Forge avea uneori sentimentul că oamenii uitau că și el auzea. Ascultase tonul lui Riker când primul ofițer părăsise puntea. Auzise tulburarea din vocea lui Data atunci când acesta spusese că Riker nu e prea mulțumit de el. Data era un mecanism dar pentru Geordi el nu era o mașină.

Geordi își permise să arunce o privire indulgentă spre Data în timp ce androidul strălucea de concentrare. Văzu structura facială din oase sintetice, sângele, ligamentele fibroase prinse toate în materialul rece care era pielea. Geordi văzu un chip frumos căruia nu-i era teamă de propriile trăsături, un chip care putea arăta multe sentimente, de la curaj la calcul, de la confuzie la compasiune, până la acele sentimente suficient de sensibile pentru ca orice schimbare să se vadă imediat. Și, ochii lui Data, oricât de închiși ar fi fost la culoare, erau blânzi.

Geordi dădu din cap și murmură:

— Mașină pe naiba!

Picard ridică privirea.

— Locotenente?

— Distanța de siguranță, domnule.

— Atunci vorbește clar.

— Da, domnule!

Soneria de la ușă se auzea clar, dar Troi nu răspunse. Încă o dată, luminile se jucară pe chipul ei dar, de data asta, nu cele de alarmă galbenă. Stătea la biroul ei, urmărind o hologramă ce simula mișcarea unei porțiuni de apă albastră a oceanului. La capătul hologramei, oceanul se estompa și se risipea în suprafața mesei. În centrul petei de apă spumegândă era imaginea tridimensională a unui vas militar. Avea o formă alungită, o îngrămădire de metal cenușiu care nu avea niciun sens pentru ea. Pe ecranul aflat în dreptul mâinii ei scria simplu: „Primul vapor cu aburi și cu elice S.S. Marea Britanie”.

Ea apăsă butonul. Imaginea tridimensională se resorbi, ca într-o implozie, se răsuci puțin și reapăru într-o formă foarte diferită, mare, mai plată, clipocind, pufăind de-a lungul mesei. Pe banda neagră a ecranului scria: „Tanc *Edmund Fitzgerald*” pierdut cu întregul echipaj. Lacul Superior, Michigan, Statele Unite, Pământ, 1975”.

Troi lovi butonul cu furie. Nu astea erau! Nu erau cele care trebuiau. O nouă imagine apăru aproape imediat. Un vas mare, negru, alb și roșu, foarte elegant și îngust de data asta. Construit vizibil pentru a duce oameni. Oameni – așa era.

Privi banda neagră. Vas de linie, Regina Elisabeta a II-a, Pământ.

Nu... Nu... Buzele lui Troi își pierdură conturul perfect. Nu. Degetul ei se mișcă din nou.

H.M.S. Cuirasat, vas de război, Marea Britanie, Pământ, 1906.

Se aplecă, pentru că acum recunoștea unele elemente – culoarea, alura navei... Mai aproape. Apăsă din nou butonul, de data asta spunând:

— Tipul ăsta de navă.

Este un vas de luptă folosit în timpul și după primul război mondial, îi spuse computerul curtenitor.

— Continuă!

Imaginea dispăru o clipă și acum, ea privea o altă navă, de același gen, dar dintr-un unghi diferit, în timp ce acesta înainta în picătura rotundă de apă de mare. Prova cenușie a navei se ridică și apoi recăzu în mare. Imaginea computerului se răsucea ca și când ar fi dat roată vasului din aer pentru a oferi o imagine completă, din toate unghiurile. Avea o eleganță aspră, o oarecare grație, chiar și o oarecare forță, dar nu era luminată, nu era colorată asemenea unei nave galactice care strălucea în alb, în roșu și albastru electric.

Crucișător Aegis, construit de SYSCON pentru marina militară a Statelor Unite, Pământ, 1988.

Sonerie se auzi din nou.

— Da... Intră!

Lăsa vechea navă să-și croiască drum prin apa mării din fața ei și ea se uită la Will Riker care intră. Îndată ce ușa se închise, ochii lui priveau deja adânc în ochii ei. Cât timp așteptase afară? Ea își amintea acum vag că soneria se mai auzise o dată.

— Eram îngrijorat din cauza ta, spuse el. Se așeză pe celălalt scaun, se aplecă spre birou, chiar în apropierea hologramei. Crucișătorul voluminos se îndrepta spre el, împrăștiind stropi de apă și totuși, rămânând pe loc.

— N-am știut că te pasionează istoria.

Arată cu capul spre Aegis.

— E frumos.

Troi își scutură părul negru.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Deci ăsta era sfârșitul ușoarei schimbări, își dădu seama Riker. Ceva în vocea ei îi spuse ca afirmația ei era mai importantă decât voia să fie.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă de data asta fără să mai treacă sub tăcere purtarea ei de mai înainte, de pe punte.

Ea dădu ușor din umeri, își mișcă capul zâmbind ușor.

— Ai văzut ce-am făcut? Mă simt atât de prost. N-am confundat niciodată un vis cu realitatea. Cred că am părut foarte caraghioasă. A râs cineva?

— Să râdă? spuse Riker ștregărește. Ar fi trebuit să-i vezi. Căpitanul Picard a trebuit să fie dus cu căruciorul de pe punte, Worf era...

— Ești ceva! îl bătu pe genunchi și chicoti din nou.

— În locul tău eu nu mi-aș face griji. Mai devreme sau mai târziu, fiecare pățește la fel. Cu cât ești mai stoic, cu atât pari mai caraghios.

— Eu sunt o stoică? întrebă ea zâmbind cu toată gura.

— Nu știu, consiliere, răspunse el. Nu-mi amintesc când te-am privit ultima dată și am văzut numai profesionista. Am amintiri mai plăcute în legătură cu tine.

Troi strânse din buze, se aplecă în față, neluând în seamă holograma vasului care își continua călătoria spre nicăieri, își prinse bărbia în palmă și...

— Spune-mi, Bill. Fă-mă să mă simt mai bine.

— Serios. Gândește-te și tu. Dintre toți, numai tu puteai s-o faci.

Lăsându-se pe spate, ea spuse:

— Nu e prea plăcut pentru o persoană care tocmai s-a repezit pe punte ca o nebună.

Ochii strălucitori ai lui Will Riker o priviră cu malițiozitate.

— Vrei să te mângâi? Ce zici de asta? Am fost numit ofițer secund pe un distrugător, imediat după ce fusesem promovat locotenent comandant.

— Cam acum o mie de ani, dacă mă ajută memoria. Am fost trimis la Starbase 18 și mi s-au dat coordonatele noii nave în transportor, am pășit pe punte și iată-mă! M-am învățat tanțoș, ca un adevărat ofițer secund, m-am umflat ca un sufleu și, după ce plecasem de zece ore mi-am dat seama că ajunsesem pe o altă navă.

— Vai, Bill! Nu se poate!

— Și vasul pe care aterizasem nici nu era un distrugător. Era nava U.S.S. Yorktown, o navă Excelsior, care pornea într-o misiune de doi ani.

Căpitanul ei l-a făcut pe Picard să semene cu Francis d'Assisi. Avuseseră deja o întârziere de patru zile din cauza încâlcelilor diplomatice și iată că ofițerul secund Riker e obligat să raporteze adevăratului ofițer secund.

Ea își dusesese deja mâna la gură, desfăcând degetele atât cât să bâlbâie.

— Și ce-au făcut?

El îndepărtă brațele.

— Ce puteau să facă? Au întors toată nava, nava asta uriașă și au făcut tot drumul înapoi prin spațiu, până la locul de întâlnire cu distrugătorul pe care ar fi trebuit să fiu. Deci, iată că distrugătorul trebuia să întâlnească o navă numai ca să-și ia ofițerul secund care ar fi trebuit să se prezinte cu zece zile în urmă.

— Vai de mine!

— Așa că nu te mai plânge.

— E adevărat? Nu inventezi ca să mă faci să mă simt mai bine?

— Să inventez? Deanna, nimeni cu mintea întreagă n-ar inventa ceva atât de obositor. E ca și când cineva ar face o glumă unui mire tocmai în noaptea nunții, numai că eu mi-am făcut-o singur. Dând din cap, el continuă: N-am să mai pot privi niciodată o platformă transportoare cu aceeași ochi. Întotdeauna o să mă întreb dacă la capăt n-o să nimeresc, din greșeală sub dușul cuiva. Și ce-i mai rău abia urma să se întâmple. Doi ani mai târziu, am fost numit ofițer secund pe Yorktown. Și a trebuit să mă prezint din nou aceluiași căpitan.

Ea hohoti, dând chipului ei trăsături copilărești.

— Și-a amintit?

— Dacă și-a amintit? Prima întrebare a fost dacă nu m-am ascuns în cală în tot timpul ăsta.

Râsul lor se împleti și umplu camera întunecată, alungând starea de stânjeneală.

În timp ce o urmărea cu privirea, Riker observă că ea începe să simtă la fel ca el și să roșească în locul lui. La început fusese tentat să se retragă în sine, dar știa că nu are importanță. Cu Deanna n-avea rost să te ascunzi. Își dorea să fie la fel de relaxat și cu ceilalți membri ai echipajului.

Stătură împreună, privindu-se, încălziți de amintiri reciproce și de intimitatea relației dintre ei și de un trecut pe care nu îngăduiseră nimănui de la bord să-l vadă. Era ca și când ar fi pornit de la capăt, oferindu-și o a doua șansă pentru că nimeni altcineva nu știa. Nimeni de pe întreaga navă nu știa.

Luându-și privirea de pe chipul ei plăcut, Riker privi neobișnuita hologramă de lângă el și întrebă:

— Ai avut un coșmar?

Expresia de pe chipul ei îl făcu să-i piardă zâmbetul. Încercă să nu spună mai mult, să-i dea posibilitatea să răspundă fără grabă, în timp ce el se bucura să fie în prezența ochilor ei de onix.

— Un coșmar, murmură ea. Dar în acest coșmar am trăit sentimentele necunoscuților care au trăit acele evenimente... imagini scurte ale unor întâmplări despre care nu știu nimic. Nume pe care nu le-am auzit niciodată.

— Ce nume? o întrebă Riker.

Ea caută în memorie și făcu o efortare să vorbească.

— Erau Vasska, Arkady, Gork... Gorsha... Nu cunosc sunetele astea. Nu înțeleg de ce să fi auzit nume. Nu pot face asta. Pot numai să citesc anumite emoții. N-am reușit nici să stabilesc o comunicare completă.

El se apropie și mai mult de ea.

— Dar ești o betazoidă! Ce e atât de surprinzător să poți...

— *Nu pot*. N-am putut niciodată, insistă ea, întrebându-se dacă o să-l facă să înțeleagă. Tu nu înțelegi ce înseamnă să comunici cu o minte care tace. Nu știi ce greu și ce neplăcut e să ai de a face cu rase care nu-și pot ordona gândurile. E ca și cum o persoană care vede, ar intra brusc într-o lume de culori și lumini haotice sau ca și cum o persoană care aude, ar intra brusc într-un loc în care se aud zgomote necontrolate. Lumina l-ar orbi pe unul, zgomotul l-ar înnebuni pe celălalt. Am muncit mult să separ gândurile mele de ale altora, Bill și am reușit. Ți dai seama de ce mă înnebunește faptul că mi se întâmplă un lucru neobișnuit?

— Deanna, a fost un vis, îi spuse el mângâietor, luându-i mâna în mâna lui.

Vocea ei se auzi ca o șoaptă.

— Dar n-a fost un vis, insistă ea. Cel puțin nu în întregime.

El o crezu. Deanna Troi era chintesența profesionalismului și nu se lăsa pradă propriei personalități cum se mai întâmpla cu cei din rasa ei. O întrebă:

— Ai cerut computerului să depisteze numele? Troi se lăsă pe spătarul scaunului, relaxându-se în sfârșit.

— Computer închide!

Holograma sclipi ușor, se strânse într-un petec de lumină, asemeni unui balon ce-și pierde tot aerul, și se stinse.

— L-ai cerut? insistă el.

— Cred că va trebui s-o fac.

— De ce spui asta?

— Nu-mi place să mă las pradă viselor.

Riker o privi neîncrezător.

Fără să-i dea timp să formuleze un răspuns ea întrebă:

— Ce părere ai, Bill? Crezi că ar fi bine să-mi folosesc talentele în alt fel?

— Doar nu vrei să-mi spui că părăsești nava! Doar nu la asta te gândești.

— Poate spuse ea. Dacă așa pot fi mai de folos Federației. Îl apucă disperarea. Atât cât se eschivase în fața ei, oricât i-ar fi fost de teamă că legătura lor din trecut i-ar putea afecta munca, perspectiva dispariției ei bruste din viața lui îl tăia ca o lamă.

— Nu-ți place aici? o întrebă el cu grijă. Nu-ți plac îndatoririle de pe navă?

— Îmi place foarte mult, spuse ea. Da, foarte mult. Dar uneori... îți poți imagina ce înseamnă să stai pe punte și să-ți dai seama că n-ai nimic de făcut?

Cu un alt semn din cap, Riker lovi cu degetul în masă și spuse:

— Dacă-mi pot imagina? Nu e nevoie. Întregul univers este moștenirea ofițerilor de rang unu. Dacă ai să cauți „ofițer de rang unu” în dicționarul marinei, vei vedea că scrie „deschideți numai în caz de criză”. E nevoie de timp ca o nouă poziție să evolueze. Când vom reîncepe misiunile de explorare cred că-ți vei găsi și tu rostul. Să ne menții sănătoși în spațiul nesfârșit – asta nu e chiar nimic. Psihologul unei nave îl are ca superior numai pe chirurgul navei, în cazul misiunilor spațiale lungi.

Ea zâmbi ușor în fața acestui efort sincer și murmură:

— Și unde este locul telepatului navei?

La întrebarea asta, Riker nu avu niciun răspuns.

Troi îi simți îngrijorarea și făcu un efort să zâmbească pentru a-i alunga îngrijorarea. Se prăbuși în ochii lui albaștri, larg deschiși, cum mai făcuse cu mult timp în urmă și porni să călătorească prin ei așa cum și crucișătorul din hologramă își croia drum prin valurile mării albastre. Cum putea ea să-l facă să înțeleagă? Putea vreun om să înțeleagă cât de nelalocul ei se simțea tot timpul? Știa că oamenii nu se simt în largul lor în apropierea ei fiindcă o

considerau un fel de prezicătoare care trăgea mereu cu ochiul prin gaura cheii gândurilor lor. Mulți o evitau, astfel că ea a încercat mereu să pară mai preocupată în legătură cu talentul ei extrem de deosebit, dar chiar și asta a dat naștere la reacții inverse.

Rece, spuneau când vorbeau despre ea. O femeie fără sentimente. Cum putea să le spună că un coridor plin de lume era un loc gol pentru Deanna Troi? Gol și singuratic. Făcuse un asemenea efort să se ascundă în ea însăși încât devenise izolată de toate în afară de ochii lor, care o acuzau de o crimă pe care refuzase să o comită. Printre cei asemeni ei nu mai putea să se ducă fără să aibă rețineri, construind-și o disciplină proprie, aproape obsesivă de care nu se mai putea dezbara în scurtele perioade pe care le petrecea printre betazoidi. Astfel, pierdută în amândouă comunitățile, greșit înțeleasă de fiecare și de amândouă la un loc, ea devenise o femeie sensibilă, mereu singură.

Chiar și acum ascunse aceste adevăruri de William Riker și de blânda lui îngrijorare.

Înghiți imperceptibil și deschise buzele.

— Acum te întreb eu. Ce s-a întâmplat? Ce te tulbură? Îl simțea și, în același timp, îl vedea întrebându-se dacă să-i spună ce gândește, apoi, aproape imediat, își schimbă gândul.

— Nu-mi place să văd că suferi din cauza unor răni care nu sunt ale tale, recunosc el. Nu mi se pare cinstit.

— Este firea mea, spuse Troi. Moștenirea poporului mamei mele. Este natura telepatiei. Sigur, mi-aș putea închide mintea, aș putea deveni mai singură, așa cum ești tu, dar eu am găsit o cale de a fi folositoare. Eu sunt norocoasă, spuse ea, forțându-se să zâmbească. Eu pot trăi emoțiile și totuși să rămân obiectivă.

El se gândi la vasul ciudat care tocmai dispăruse de pe masa din fața lor.

— Cred că nu m-am gândit niciodată în felul ăsta.

Ea își trase mâna din mâna lui, o puse deasupra și o apăsă cu blândețe.

— Simt mult mai mult decât durerea. Simt și iubirea.

Riker își îngădui un zâmbet sentimental. Pentru o singură clipă ei simțiră ceva de care niciunul nu era absolut sigur dacă există între ei. Acel magnetism nu putea fi negat, dar în aceeași clipă, el își dădu seama de pericol.

— Nu mai pot rămâne, spuse el. Trebuie să mă întorc acolo și să mă prefac că sunt de folos.

— Știu.

El îi ridică bărbia.

— Încearcă să te liniștești. Toți avem, uneori, astfel de vise. Voiam numai să fiu sigur că te simți bine.

Troi zâmbi cald.

— Mă simt bine.

El îi scutură mâna, simțind oarecum că nu îndeplinise chiar tot ce-și dorise atunci când venise. Ei bine, n-avea rost să se lase în voia sentimentelor. Îndreptându-se spre ușă, își făcu o ieșire lipsită de tact, după cum i se păru lui.

Ușa se deschise ușor, apoi se închise automat în spatele lui, lăsându-l singur pe coridor. Se îndreptă spre turboliftul ce ducea pe punte.

Dar se opri brusc.

În fața lui era cineva. Putea să jure că, o clipă mai devreme, coridorul fusese gol. Aerul era înghețat, greu.

Bărbatul era înalt, aproape la fel de înalt ca Riker și, poate cu cincisprezece ani mai în vârstă. Ochi îi erau ațintiți în ochii lui Riker și nu se întoarseră, rămaseră fixați în ochii lui. O șuviță argintie era singurul element discordant în părul lui des și negru, iar sub braț purta o caschetă de uniformă. Da, purta o uniformă, o uniformă de un albastru închis.

Riker recunoscuse vag stilul, dar era un fel de amintire, mai curând „rasială”, decât ceva ce ar fi cunoscut.

Buzele palide ale bărbatului se desfăcură fără să se umezească. Fața lui se mișcă de parcă ar fi vorbit, dar între ei era un perete invizibil. Nu se auzea niciun sunet, nicio senzație de căldură – de fapt acum se simțea un frig distinct pe coridor.

Bărbatul acela înalt, care stătea nemișcat, ridică o mână spre Riker și îi făcu un semn. Sau poate îl întrebă – poate era un gest de implorare – dar apoi, chipul lui frumos se încreți, sprâncenele se strânsă, riduri ca de durere se formară de fiecare parte a gurii.

În acele clipe, Riker era ca un om legat în lanțuri. Putea să creadă orice atunci când forma celui alt se transformă treptat în fum, se subție și dispăru.

CAPITOLUL TREI

— Căpitane! Recepționez un impuls de energie...

Tasha Yar își auzi vocea și se strâmbă când îi sună atât de confuză. O grămadă de sclipiri îi asaltară ochii, ca pentru a accentua faptul că o anume parte din ea se va răzvrăti întotdeauna împotriva disciplinei. Tenul ei delicat, de lituaniană, se înroși ușor în jurul pomeților, în timp ce cerea instrumentelor să înceapă să-i dea orice informație, cât de mică, mai ales în momentul în care căpitanul Picard apărură alături de ea și privi în jos, spre aceleași instrumente.

— Acum a dispărut, spuse ea cu amărăciune. Cum se poate una ca asta? Worf, tu ai descoperit ceva?

— Nimic, răbufni klingonianul, dublând nerăbdarea ei. *Nu-mi place.*

— Liniștiți-vă amândoi, spuse Picard. Datele par absolut normale. Puteai avea încredere în aceste două capete înfierbântate, dar neîncrezătorul Thomas, care era alături de el ar fi dorit ca el însuși, sau Data, sau La Forge să fi văzut și ei străfulgerarea aceea de energie despre care Worf și Yar pretindeau că ar fi acolo.

Brusc, Yar lovi pupitrul cu podul palmelor și strigă:

— A apărut din nou! Dar este în interiorul navei!

Apăsă butonul de intercomunicație fără să-l mai consulte pe Picard.

— Securitatea pe Puntea Doisprezece, Secția A-trei.

— Înăuntru? Picard se apropie. Ești sigură?

— Iar a dispărut!

— Verificați instrumentele să nu funcționeze prost. Worf, fă același lucru cu senzorii cu rază mare de acțiune.

Yar trase adânc aer în piept.

— Am înțeles, domnule.

Picard își îndreptă spatele.

— Chemați-l pe domnul Riker pe punte!

Troi continuă să privească locul gol de pe masa unde apăruse holograma vaselor. Nu privea ceva anume. Era gânditoare și, cu toate că încercase de câteva ori să ridice mâna și să apese butonul *Reia și Continuă* de pe tastatura computerului, ceva o oprea de fiecare dată. Nu putea nici să ceară computerului să continue. Renunță.

Un vis. Dar unul creat de propria ei închipuire. Măcar de asta era sigură.

Ușa se deschise din nou, fără țârâitul politicos și Riker se strecură înăuntru. Troi își controlează imediat expresia de îngrijorare de pe chip. Tachinându-l din priviri, îl întreabă:

— În tot timpul ăsta te-ai ascuns pe hol?

— Câtă energie ai în această unitate? o întreabă Riker.

Ea clipi derutată.

— Poftim?

El se opri. Coapsa lui abia atinge marginea mesei.

— Hologramele tale! Se scurg.

Ea încercă să-i răspundă, dar fu oprită de intercomunicație.

Comandant Riker, este nevoie de prezența ta pe punte. Ești rugat să te prezinți imediat pe punte.

Riker își atinse insigna.

— Sunt Riker. Vin imediat.

Își îndreaptă din nou atenția spre Troi.

— Lecția ta de istorie... S-a scurs afară, pe coridor.

Buzele ei se închideau și se deschideau ca și când ar fi încercat să înțeleagă ceea ce spunea el și să găsească răspunsul potrivit. Expresia de pe chipul lui, chiar și tonul, o făceau să se gândească că trebuie să existe un răspuns. Și nu-i plăcea să-l facă să se simtă prost în urma acestei afirmații prostești. Dar despre ce vorbea el?

În cele din urmă ea reuși să-i spună cu răceală:

— Dar asta e imposibil!

Riker se mută de pe un picior pe altul.

— Ba este posibil. Trebuie să verifici mereu energia interioară a acestui fenomen.

Luptându-se să evite inevitabilul, Troi încercă să nu se simtă răspunzătoare.

— Nu, spuse ea, nu se poate! Nu-ți amintești? Am oprit computerul înainte să pleci și nu l-am redeschis.

Fără să se schimbe prea mult, ochii albaștri ai lui Riker se întunecară, uimiți, dar nu din cauza ei, ci a misterului neașteptat. Gura i se încleștă atât de puțin perceptibil încât ea n-ar fi observat-o dacă nu i-ar fi urmărit schimbările de pe chip. Troi își strânse mâinile în poală și rezistă dorinței de a-l atinge. Prinsă de imaginea din ochii lui, ea spuse:

— Absolut rece...

— E o nebunie! se plângea Yar. Buzele i se subțiaseră și încerca să raporteze cât mai corect căpitanului, care aștepta.

— Aparatele de protecție nu raportează nicio activitate neobișnuită pe Puntea Doisprezece, căpitane.

— Instrumentele mele sunt în stare perfectă. Eu nu mai înțeleg.

Pe puntea din față, căpitanul era cu spatele la Con și Obs și nu-l vedea pe Data care deschisese gura să spună ceva și nici pe La Forge care-i făcea semne androidului să tacă. Toată lumea văzu mișcarea și îi înțeleseseră prudența, mai ales când Picard ridică vocea și țipă:

— M-am săturat de bâjbâiala asta! Data viitoare când va mai apărea impulsul, vreau ca toate computerele de pe navă să fie pregătite să-l înregistreze! Avem cea mai avansată tehnologie existentă în Federație, în memoria și în matricele active ale acestei nave și voi vă mai bazați încă pe intuiție și pe ochii voștri! Încetați cu prostiile astea și lăsați nava să-și facă datoria.

Tonul lui care nu admitea să fie contrazis nu voia să spună ca ei să lase nava să se ocupe de îndatoririle lor ci, că ei și-ar fi îndeplinit mai bine treburile, mai complet, dacă ar fi folosit sistemul ce le era la îndemână. Picard era pur și simplu genul de comandant care nu accepta ca ceva să nu fie sub control.

Se răsucii, privind ecranul principal, de parcă ar fi căutat ceva fără să găsească, de parcă ar fi putut obliga spațiul de afară să-i dea un răspuns și se gândea cum să o facă.

— Doi tineri afurisiți!

Ușa turboliftului se deschise și Riker păși pe punte ținând-o de umăr pe Troi. Ciudat... ea părea tot nepregătită să vină pe punte, părul îi era încă desfăcut, era îmbrăcată în uniforma sumară și nu în cea dintr-o singură piesă pe care o purta cel mai adesea. Amândoi se opriră cu chipurile tulburate în fața lui Picard.

— Căpitane întrebă Riker, putem discuta numai noi?

Suferința lui Troi nu mai era vizibilă. Fusesse din nou ascunsă sub masca de profesionalism și numai cei care o cunoșteau foarte bine își dădeau seama că își strângea mâinile prea tare în poală în timp ce stătea în fotoliul de la puntea pupa și le povestea visele ei. O singură persoană dintre cele prezente o cunoștea atât de bine.

Will Riker o urmărea, făcând tot posibilul să n-o întrerupă decât după ce și el, va fi relatat la rândul lui incidentul de pe coridor, oricât de prostesc ar fi părut. Stătea pur și simplu acolo în timp ce ceilalți o priveau pe Troi. Ei nu-i fusese ușor să spună căpitanului că avusese un vis care nu voia să dispară și nici lui Riker nu-i fusese mai ușor să descrie persoana – sau ce altceva ar fi fost – care stătea pe coridor. Atenția pe care o acorda căpitanul Picard poveștii lor prostești le demonstra că acesta văzuse destule în galaxie ca să nu dea atenție unor astfel de lucruri, oricât ar părea de trăsnite.

Căpitanul se aplecase acum asupra lui Troi, absorbind ideea visului despre care îi vorbise Riker. Vase cu oameni, oameni în uniformă – undeva era un numitor comun. El trebuia să-l găsească.

— Poți să-mi descrii mai clar percepțiile tale, consilier?

Troi aprobă din cap.

— Voi încerca să le transpun în cuvinte, căpitane, dar trebuie să-ți atrag atenția că sunt explicații imprecise. Impresiile telepatice sunt uneori prea vagi ca să fie interpretate.

— Fă tot posibilul.

Ea dădu din nou din cap.

— Mentea îmi descrie diferite perioade istorice, nu neapărat toate de pe Pământ, deși cele mai clare par a fi descrierile unor oameni sau ale unor umanoizi. Poate sunt mai simple din cauza moștenirii mele parțial umane. Nu pot să spun... Unii, deși... unii sunt atât de deosebiți încât nu am cuvinte să descriu ceea ce am văzut.

— Deosebit, spui?

— Da, e foarte evident. Dar vasul pe care l-am văzut era clar de pe Pământ.

— Crede-mă, vom ajunge și la asta într-o clipă.

Continuă! Ea făcu o pauză, dar nu prea lungă. Picard nu era omul pe care ea să-l lase să aștepte.

— Este o grabă de a înțelege... o persistență... o rezistență. Dar nu o intenție violentă.

— Nu poți fi sigur de asta, o întrerupse Tasha din spatele pupitrului cu seninătatea ei obișnuită. Prinse privirea lui Riker în care citi dezaprobare, dar continuă:

— Vreau să spun... dacă senzațiile sunt străine, Deanna le-ar putea interpreta cu totul greșit. Aceste impresii pot fi ostile, agresive și periculoase.

— Ești prea suspicioasă, Tasha, spuse Riker defensiv.

— Îmi fac datoria, replică ea. Nicio urmă de regret nu se simțea în glasul ei care părea atât de convins. Știa foarte bine că era volatilă – era un avantaj. Spre deosebire de Worf, care își controla mereu ieșirile specifice rasei Klingon, Tasha își menținea întotdeauna punctul de vedere. Riker văzu asta în ochii ei. În clipa imediat următoare văzu ferocitatea care ascundea în adâncul lor și asta îl făcu să dea înapoi. Abia după ce tăcu câteva clipe își dădu seama că punctul ei de vedere fusese adoptat.

Troi simți imediat tensiunea, deși nu era nevoie să fii telepat pentru asta. Datoria ei era să supravegheze starea emoțională și mentală a echipajului navei spațiale, să-i călăuzească în stările tensionate și să-i ajute să treacă cu bine peste momentele grele din timpul unor astfel de misiuni. Ce îngrozitor să fii cauza unor astfel de reacții!

Troi ridică o mână în timp ce se lăsă pe spătarul fotoliului și spuse:

— Nu... Tasha are dreptate. Fiindcă, deși nu am perceput o intenție agresivă, spuse ea, făcând o pauză pentru a afirma exact lucrul care o speria, asta nu schimbă faptul că eu primesc imagini ale unei distrugerii cumplite.

Fără să lase ca aceste mărturisiri să poată pune stăpânire pe imaginația membrilor echipajului, Picard se așeză pe scaunul de comandă de lângă ea, sperând să-i facă pe toți – și mai ales pe ea – să se simtă în largul lor. Își dădea seama de efectul pe care aceste tulburări îl avusese asupra echipajului, mai ales când văzură obișnuitul echilibru al Deannei Troi spulberat în mod inexplicabil.

— Poți să te concentrezi asupra lui? Suntem în pericol?

— Asta mă nedumerește, domnule, spuse ea liniștită. În timp ce văd imagini ale unei distrugerii, se pare că, dincolo de aceasta, nu există nicio intenție, cu toate că este, categoric, produsul unei minți și nu un fenomen natural. Așa cum am spus, nu e vorba de o intenție violentă.

— Măcar asta e o veste liniștitoare.

— Dar, domnule, nu înțelegeți. Ea îl reținu, atingând-l ușor pe braț. N-ar trebui să primesc imagini concrete. Eu nu am capacitatea de a capta imagini și forme. În situația asta, continuă ea cu încăpățănare, nu sunt convinsă că trebuie să vă bazați pe judecata mea.

Un zâmbet liniștitor apăru pe chipul lui Picard.

— Am încredere în interpretarea ta, Deanna.

— Dar ea are puteri telepatice, atrase atenția doctorul Crusher.

Până în acel moment, doctorița fusese un observator tăcut, fascinat, atât de personal cât și profesional al poveștii Deannei Troi în legătură cu impresiile care nu erau binevenite și cu visele fără un sens precis. Și, în momentul în care vocea ei se auzi în tensiunea creată, adăugă o undă de înțelegere, de care aveau nevoie acum.

— Ea nu este un mediu. Este o deosebire importantă, vă dați seama.

— Așa este, spuse Troi, privind-o cu recunoștință. Exact asta vreau să vă explic eu. Diferența dintre ceea ce pot face eu și ceea ce sunt, într-un fel, obligată să fac.

Adunând toate datele, care păreau totuși un mozaic parțial, Picard dădu din cap.

— Spune-mi ce simți, spuse el. Spune-mi într-un cuvânt.

Ea nu răspunse imediat. Câteva minute lungi și neliniștite trecură, în timp ce ea își selecta un număr de posibilități pentru a renunța la altele. Îi privi pe toți cei din jurul ei și o uimi imperfecțiunea lor.

Apoi își dădu seama. Pentru prima dată după acele minute de căutare, Troi își fixă privirea asupra lui Jean-Luc Picard și își rotunji buzele pronunțând un singur cuvânt:

— Suferință.

Când vorbi, nenorocirea străluci în privirea ei. În clipa aceea resimțea nenorocirea ființei ale cărei sentimente îi fuseseră date, sau fusese obligată să le primească. Parcă ea ar fi cerut, ar fi implorat ajutorul. După o pauză, își trase sufletul și respiră. Minunatele-i sprâncene erau încruntate pentru că își dăduse seama de impactul acestui cuvânt care, pentru ei își pierduse sensul. Ei nu-l simțeau.

Picard văzu schimbarea de pe chipul ei.

— Suferință poate avea multe sensuri, consilier, spuse el.

Ea dădu din cap aprobator.

— Clinic, ar însemna un fel de disphorie. Dar n-ar fi exact dacă n-aș spune că e vorba și de suferință fizică. Cu toate astea nu percep senzația

unui trup. E destul de confuz. Îmi pare rău.

— Îți permit să nu mai continui, consilier, spuse Picard.

Își puse mâinile pe genunchii ei, apoi se ridică.

— Acum să vedem ce e cu vasele astea.

Se îndreptă împreună cu tot echipajul spre monitoarele mari, aflate în partea din față a stației științifice, unde Worf se dădu la o parte să-i lase pe toți să se apropie de postul lui. Căpitanul vorbi imediat:

— Computer, arată-mi diversele vase militare din... De când ai spus?

Troi făcu un pas înainte, în așa fel încât să fie aproape de Riker, simpla lui prezență să-i dea putere.

— Cel mai obișnuit este un vas de la sfârșitul lui 1980, căpitane. Un crucișător, după cum arată înregistrările.

— Computer, indică-ne vasele respective.

Aproape imediat, pe ecran apăru o imagine bidimensională a crucișătorului.

Picard întreabă:

— Asta e nava?

— Nu, domnule. E pur și simplu... reprezentarea. Anul.

— Computer, extinde conform acestui index!

Crucișătorul fu înlocuit cu un alt vas, cu un altul și apoi cu un al treilea, în timp ce vocea feminină le descria:

Distrugător, Marina Statelor Unite... Vedetă torpilatoare de patrulare, Marina Statelor Unite... Vase de ajutor, Marina Regală Canadiană... Submarin nuclear, Marina Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice... Portavion VISTOL, Marina Regală a Marii Britanii... Portavion tip C.V., de putere convențională, Statele Unite...

— Stop!

Troi făcu un pas înapoi, continuând să arate spre ecran.

— Asta e foarte asemănător!

— Asemănător, dar... insistă Picard.

— Dar... nu știu. Știu foarte puțin despre vasele de suprafață.

— Computer, dă-ne alte date despre acest vas!

U.S.S. Forrestal, C.V.-59, plecat în misiune în 1955, Marina Statelor Unite.

— Foarte bine. Continuă!

Un alt vas apăru pe ecran, semănând foarte mult cu celălalt în ochii celor care-l priveau.

Tip C.V.N., funcționând cu energie nucleară...

— Da, spuse Troi. Asta este! Își duse mâna la gură, profund mișcată de ceea ce vedea.

Picard fu copleșit. Ceru computerului:

— Computer, date complete!

U.S.S. George Washington, CVN-73, portavion, plecat în misiune în ianuarie 1992, Marina Statelor Unite.

Troi își duse mâna la gură.

— Asta mi se pare deosebit de cunoscut.

Un sentiment de neliniște străbătu întreaga punte. Toți ochii clipiră apoi se opriră asupra ei. Desigur, ea simți asta fără să se uite. Dându-și seama de reacție, se corectă:

— Destul de asemănător cu ceea ce am văzut.

— Da... murmură Picard, privind spre Riker peste capul lui Troi... Desigur. Ai spus ceva în legătură cu niște nume.

Troi privi spre portavion de parcă i-ar fi fost teamă să nu dispară, asemeni celorlalte imagini.

— Vasska era unul dintre ele. Arkady... și Gor... Gorsha... Nu, nu e bine! Nu e complet.

— Data, vino aici, te rog!

Luat prin surprindere, Data urcă la ei de pe puntea de dedesubt, așezându-se pe scaunul stației științifice, cu toate că se simțea jignit pentru că nu i se ceruse ajutorul mai devreme. Riker se dădu mai departe decât era necesar, lăsându-se pradă unui acces de furie, dar se forță să nu-și arate sentimentele. Data era într-adevăr calificat pentru așa ceva. Un instrument care conducea un alt instrument.

Data era pregătit să conducă cercetarea prin vasta memorie a lui „Enterprise”, focalizând asupra acelui anume tip de portavion și a numelor despre care vorbise Troi. El nu-i ceru lui Troi să le repete. Degetele lui se rețineau cu greu să nu participe și să nu se facă utile în mijlocul acestor vorbe, sentimente, simțuri și amintiri.

Nu lăsa să se vadă pe chipul lui vreun sentiment de dezamăgire.

— Domnule, încep eu, regret, dar va dura ceva timp. Va trebui să folosesc un procedeu de eliminare. Dacă-mi permiteți, am să vă spun eu când am să-l detectez.

Dacă a vrut, prin acest procedeu politicos, să-i îndepărteze din spatele lui, a reușit.

— Foarte bine.

Picard îi îndepărtă pe toți ceilalți și se aplecă spre Riker:

— Ce-a spus?

— Domnule!

Tasha ridică mâna cu un gest grăbit și, repede, o lăasă în jos, atunci când Picard se întoarce spre ea.

— Eu sunt lituaniană.

Picard își reține impulsul de a o felicita și o întrebă numai:

— Și ce-i cu asta?

— Eu *recunosc* numele astea. Sunt rusești.

— Ah! Foarte bine, locotenent. Domnule Data, folosește informația asta.

— Firește.

Data nu remarcă sentimentul de dublă mulțumire a lui Picard care se întoarce spre stația lui.

— Căpitane... spuse brusc Troi. Dacă se poate, aș vrea să mă întorc la mine în cabină. Poate reușesc să-mi limpezesc mintea. Să o focalizez asupra acestor impresii sau să le las pe ele să focalizeze în mintea mea.

Picard observă că Data îl privea, cu toate că lucrurile decurgeau unul din altul – verificarea pe computer și căutarea minții.

— Asta pare să fie o strategie bună, îi spuse el, de vreme ce nu putem repera vasul mai repede cu ajutorul computerului. Te rog să ai grijă. Nu uita că orice amănunt, oricât de mic este important și trebuie să raportezi.

— Am înțeles, domnule. Promit, murmură ea. Și, în timp ce se îndrepta spre turbolift prinse privirea îngrijorată a lui Riker.

Puntea era lungă și drumul până la turbolift era neplăcut de lung pentru Troi care încerca cu bună știință să nu pară neliniștită. Picioarele lui Riker se încordară. Era alături de ea la fiecare pas. Ar fi dorit să plece împreună cu ea, s-o poată ajuta cumva. Părea că în ultimul timp, între el și Deanna nu putea fi decât o stare de enervare reciprocă.

— E o tipă foarte competentă, spuse Data.

Atât de inofensiv, atât de inexpressiv.

Riker își opri respirația. Picard se încruntă. La Forge și Worf rămaseră amândoi pe loc. Tasha se îmbujoră, Bev Crusher privi în lături.

Troi tocmai ajunsese la turbolift. Oare auzise?

Data părea să aibă intenții bune. Își împinse ușor scaunul spre ei, în timp ce ochii lor se îndreptau, muștrători, spre el. Expresia de pe chipul lui deveni confuză. Se uită pe rând la fiecare:

— Haioasă? Nostimă?

Ușile turboliftului se deschisera. În el urcă un consilier îngândurat.

— Bunicică? Tipă bine? Typesă...

— Data! strigară în cor Picard, Riker și Yar în clipa în care ușile liftului se închiseră.

Androidul bătu în retragere și închise gura supărat. Chipul lui galben ca o frunză ofilită luă imediat un aer de nevinovăție. Părea vulnerabil. Sub privirile lor nemulțumite, se retrase din nou în ocupația lui de cercetare și Picard observă un ușor tremur al umerilor lui Data atunci când nimeni nu-i mai dădu atenție.

— Toată lumea la posturi! spuse Picard, încercând să-i facă pe toți să se relaxeze înainte de a se mai întâmpla vreun incident. Tensiunea nu se risipise cu totul, dar fiecare ofițer făcu un efort lăudabil pentru a nu o spori.

Picard acceptă aprobarea chirurgului-șef al navei. Recunoscuse gestul hotărât al medicului – Crusher nu-și spusese părerea. Nu încă. Nu înainte ca toate cărțile să fie întinse pe masă. Nu în legătură cu starea de agitație a lui Troi, nicio părere în legătură cu întâmplările neclinice, nicio părere, despre nimic.

— Voi fi la infirmerie, căpitane, dacă ai nevoie de mine, spuse ea.

Picard dădu din cap, încălzit fără motiv de cuvintele ei și, din nou, trecutul reveni între ei, tristețea fiecăruia dintre ei și viziunea care, cu mult timp în urmă făcuse ca ei să se întâlnească și care, totuși, stătuse în calea unei relații mai apropiate. Privi cu o urmă de regret cum Crusher se întoarse și părăsi puntea.

Ascunzându-și sentimentele, Picard se apropie de Riker.

Acesta îl simți numai când Picard i se adresă:

— Domnule Riker...

— Oh! Căpitane... Da, domnule? Cu ce vă pot fi de folos?

— Mai bine te-ai întreba cu ce-ți poți fi ție de folos. Mai spune-mi o dată ce-ai văzut pe coridor.

Riker se simți prost, nefericit la gândul că „văzuse acea imagine”. Încă mai simțea o greutate în stomac, genele se încăpățâneau să-i acopere ochii, oricât ar fi încercat el să se relaxeze.

— Aș vrea să știu și eu. Mi s-a părut la fel de real ca și tine. Chiar era, Când a dispărut mi-am închipuit că era o răsfrângere a hologramelor lui Troi. Dar nu era așa. Și n-am avut vedenii.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Fiindcă n-a făcut ce mi-am imaginat eu că va face. Cred că imaginația mea ar fi făcut ca ceva să reacționeze conform gândului meu dar acest bărbat... s-a îndreptat spre mine cu o expresie deosebit de ciudată. E greu, domnule. Aș vrea să fiu mai concret...

— Căpitane! strigă brusc Data de pe puntea de deasupra, răsucindu-și scaunul. Am găsit-o!

— Bună, mamă!

Wesley Crusher își ridică capul atunci când mama lui intră în cabina aflată dincolo de infirmerie. Fața lui era netedă asemeni porțelanului și potrivit vârstei de șaisprezece ani pe care o avea. Părul era pieptănat puțin cam prea lipit de cap, hainele se mulau perfect pe trup. De când căpitanul îl făcuse sublocotenent, încerca să se poarte cât mai mult ca atare. Lui Beverly Crusher i se părea că Wesley nu voia să pară nelalocul lui printre cei de pe punte care purtau uniformă și, ca orice băiat de șaisprezece ani, exagera.

— Wes, începu ea fără să-l salute, vreau să-mi faci un serviciu.

El lăasă bucuros benzile pe care le studia.

— Sigur, mamă. Ce anume?

— Azi ești programat să urci pe punte?

— Eu? Nu chiar... Domnul Data m-a rugat să-l ajut săptămâna asta să catalogheze câteva teorii fizice. Voiam să folosesc ocazia și să urc mai târziu pe punte.

— Poți să te duci acum?

Wesley se ridică. Era la fel de înalt ca mama lui.

— Serios? Adică... Cum asta?

— Supraveghezi puntea în locul meu.

Fata netedă a lui Wesley se strânse.

— Huh?

— Vreau să urmărești în locul meu ce se întâmplă. Se petrecu ceva și nimeni nu e sigur ce anume. A afectat-o pe Deanna Troi și dacă nu pot face o expertiză asupra ei, vreau măcar să țin lucrurile sub observație.

Wesley se strâmbă.

— Mamă, începu el. N-am niciun indiciu referitor la tot ce-mi spui tu.

Doctor Crusher îl privi trist.

— Spune-i intuiție de medic, spune-i cum vrei, dar fii spionul meu pe punte. Eu nu mă pot duce pentru că am de făcut niște verificări pediatrice și

de altfel ar fi prea stânjenitor. Vrei să faci asta pentru mine?

El ridică ușor din umeri. Precis era o șmecherie pe undeva.

— Sigur că mă duc.

Îl bătu ușor pe obraz, așa cum făcea din când în când, ca să-și amintească faptul că acest băiat strălucit, plin de viață, înalt, era totuși copilul de șaisprezece ani și jumătate care abia dacă mai dormise o noapte întreagă de la vârsta de doisprezece ani.

— Mulțumesc, șefule. N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine.

Ea porni spre ușa laboratorului, dar se întoarse când Wesley o întrebă:

— Mamă, ce anume trebuie să observ?

Beverly Crusher se întoarse din mers și-i spuse:

— Folosește-ți imaginația!

Riker intră ezitând în cabina lui Troi. Știa că o întrerupe mai devreme decât se aștepta ea. Era acolo – atât de asemănătoare celei de mai devreme! Atât de asemănătoare!

— Te-ai întors, Bill, murmură ea zâmbind.

Cabina întunecată se luminează pentru o clipă.

Ca întotdeauna, acel „Bill” îl luă prin surprindere. Foarte puțini erau cei care-l numeau așa, iar pe navă numai Troi. Numai Deanna.

— Îmi pare rău, spuse el apropiindu-se de ea. Crezi sau nu, Data a găsit informația. N-am vrut să te deranjez așa curând, dar...

— Nu-ți cere scuze, spuse ea. Nu ți se potrivește.

El ridică, ochii spre ea.

— Nu mi se potrivește? Păcat.

Troi ridică din umeri.

— Depinde de origine.

— Originea nu constituie un motiv ca să nu știi cum să-ți ceri scuze, spuse el. Poate că într-o zi...

— Poate într-o zi, *căpitanul* Riker. Nu crezi?

— Încetează, Deanna, spuse el cu un ton acuzator și cu o strâmbătură. Eu reprezint atâtea pagini goale pentru tine. Să nu crezi că nu știu. Nu sunt pregătit încă să devin căpitan, dar recunosc...

— Că poziția ta de prim ofițer e neplăcută, completă ea.

Riker râse și se așeză în cel mai apropiat scaun.

— Încetează, spuse el. La început se întinse în scaun și flutură mâna, dar timpul îi presa și el se aplecă din nou înainte aproape imediat.

— Nu-mi place să te zoresc.

— Nu-i nimic. Sunt nerăbdătoare să aflu răspunsul și sunt la fel de nerăbdătoare să am liniște. Singurătatea nu e un tovarăș binevenit.

Riker făcu o pauză întrebându-se dacă ea simțea sentimentul adânc pe care-l avea pentru ea și nepotrivirea înțelegerii lui. În cele din urmă, când își dădu seama că nu-i poate suporta privirea, întrebă pur și simplu:

— De ce stai? Ce te face să rămâi printre oameni? Cred că te ducem la disperare.

Troi râse.

— Oh, Bill... Ești o persoană atât de tranșantă. Nu știi de ce stau?

— Sunt numai urechi, consiliere. Spune-mi!

Râsul ei se schimbă, deveni mai melancolic și privi în jos. Când ridică din nou privirea, ochii ei negri străluceau.

— Îmi plac oamenii.

— Chiar îți plac? întrebă Riker.

— Da, destul de mult. Mai mult decât betazoidii. Dar să nu spui nimănui. Ea își strânse buzele într-un semn conspirativ.

— Da, îmi plac, chiar dacă-i fac să se simtă prost. Îmi plac foarte mult. Sunt atât de cinstiți, atât de binevoitori, au o profundă integritate ca specie... Și jumătatea mea umană mi-a dat ceea ce puțini Betazoidi au.

— Ce anume?

Ea își lipi umerii de spătarul scaunului și spuse:

— Disciplina. Auto-disciplina, vreau să spun. Și... cred că am o intuiție pe care betazoidii n-o vor avea niciodată. Mama mea și semenii ei consideră că totul are o valoare și adesea sunt de părere că a pătrunde în mintea altora e ca o glumă. Eu am învățat că un univers trebuie acceptat ca valoros de la prima vedere și asta am învățat-o de la oameni. Știi că eu, ca hibrid, pot să citesc o gamă mai mare de emoții decât betazoidii? Chiar dacă impresiile nu sunt clare, eu pot să le citesc. Mulțumită laturii mele umane am multe avantaje și sunt mândră de asta.

Riker rămase tăcut, surprins de generozitatea ei. Știa cât de des se simțea ea singură. Văzuse privirile care-i erau aruncate în momentul în care intra într-o încăpere sau ieșea dintr-o încăpere. De mult se întreba dacă afecțiunea lui pentru ea era cu adevărat afecțiune sau numai dorința unui bărbat de a proteja ceea ce simte că este slăbiciune feminină. Troi avea un exces de handicapuri în poziția ei de consilier al navei, poziție nouă pentru flota stelară, nouă pentru Federație și încă nedefinită. Nimeni nu știa cu

adevărat și nici măcar nu înțelegea care era scopul existenței ei pe navă. Dar toți știau că ea era aici să-i urmărească să evalueze toate condițiile psihologice ale întregului echipaj de pe navă și să raporteze căpitanului în caz că era necesar. Un paznic al minții – sau un câine de pază depinzând de percepție. Într-o zi, Federația va putea defini postul consilierului navei, sau oamenii se vor obișnui deja cu ideea. Dar acum, Deanna Troi și cele câteva asemenea ei trebuiau să accepte această situație neclară.

— Mă impresionezi, spuse el brusc.

Ea râse din nou.

— Nu fi prea impresionat. Adorm plângând mai des decât îmi place să recunosc.

Accentul ei ușor grecesc apăsă pe cuvinte asemeni sunetelor scoase de piciorușele unei vrăbiuțe ce sare pe marmură. Riker își mușcă limba și păstră pentru el cuvintele de mângâiere care erau nelalocul lor. Ea nu avea nevoie de ele.

— Cel puțin nu de cuvintele spuse de el.

— Mulțumesc, șopti ea, și el știu că nu reușise să-și ascundă sentimentele.

— E nevoie de mine, Bill. Pot avea o contribuție pe care simplii betazoidi nu o pot avea niciodată. Voi plăti fericită prețul pentru acest privilegiu, deși nu cred că ăsta e locul unde-mi pot aduce contribuția.

Riker își lovi palmele, lăsă umerii în jos, se uită o clipă în podea, apoi ridică privirea.

— Știi cât de vinovat mă faci să mă simt?

Troi clipi, tăcu o clipă apoi clătină din cap.

— De fapt, știu.

Prins nepregătit, Riker roși și nu-și putu reține un zâmbet. Dar și ea continua să zâmbească. La naiba! Tare se mai pricepea să zâmbească!

— Urcăm pe puntea Unu? întrebă ea blând.

El se ridică și o luă de mână.

— Pe punte, consilier.

— Continuă, domnule Data.

Picard vorbi liniștit, stând în dreapta lui Troi. În stânga ei se afla Riker, de parcă prezența lor ar fi apărat-o de ceea ce urma să se întâmple. Ea părea că se controlează destul de bine, având în vedere faptul că nu putea lăsa nici

pentru o clipă capul în jos pentru a absorbi aceste evenimente. Data scoase din nou informațiile pe care le descoperise.

— Domnule, trebuie să-mi cer scuze, spuse Data. Căutarea n-a fost atât de exhaustivă cum mi-am închipuit la început. Percepțiile consilierului Troi erau clare și toate informațiile veneau împreună...

— Să auzim despre ce e vorba, Data! Nu mai pierde vremea!

— Da, domnule. După cum puteți vedea pe monitor, este un portavion nuclear din anii 1990. Era un vas al Uniunii Sovietice care urma să facă demonstrații în Marea Neagră, când a dispărut în mod misterios pe 24 aprilie 1995.

— A dispărut? mormăi Picard. Ai idee cât de mare este un portavion nuclear?

Deși Picard dorise ca întrebarea lui să fie retorică, Data îi dădu imediat răspunsul.

— Oh, da, Domnule. Până la nouăzeci de mii de tone, cu un echipaj de cinci ori mai numeros decât al navei noastre galactice.

Brusc, căpitanul se simți prost că pusese această întrebare.

— Bine, continuă! Cum se numea vasul?

Chiar și Data era conștient de prezența Deannei Troi când răspunse încet „Gorshkov”.

Ochii lui Troi se închiseră. Stătu liniștită când auzi cuvântul, apoi redeschise ochii, își stăpâni starea de emoție, chiar durerea.

— Continuă, Data, îl zori Picard.

— Căpitanul vasului se numea Arkady Reykov. Avea un dosar politic serios înainte de a prelua comanda vasului. Dezaprobarea sistemului sovietic i-a adus unele necazuri, dar calitățile lui de ofițer de marină au pus în umbră restul. O asemenea experiență era foarte apreciată în U.R.S.S. în acele vremuri, astfel încât i s-a permis să continue.

Riker ascultă descrierea simplificată a încurcăturilor internaționale și toate sforăriile acelei perioade schimbătoare. Nu putea să nu se întrebe ce-ar fi simțit Reykov dacă ar fi cunoscut viitorul. Dacă ar fi știut că era doar o rotiță dintr-un mecanism care a dus la cataclisme de pe Pământ din secolul 21.

— Și acest Vasska? întrebă Picard.

Răspunsul îi fu dat de Troi și nu de Data.

— Timofei...

Toți se întoarseră spre ea.

Troi continuă.

— Timofei Vasska. Cred că era primul ofițer.

Picard se întoarce spre Data pentru confirmare.

— Da, este corect, spuse Data.

— Avem fotografii ale lor? întrebă Riker.

Data se uită la el.

— Posibil... Lasă-mă să caut. Computer, arată-mi orice imagine posibilă a lui Reykov și a lui Vasska.

Computerul începu să bâzâie, dar ei nu avură mult de așteptat până când vocea feminină spuse:

Singurele imagini ale subiecților specificați sunt cele dintr-un ziar apărut cu puțin înaintea lansării navei „Gorshkov”. Îl aveți pe ecran.

Ecranul făcu tot posibilul să focalizeze o fotografie cenușie în care erau o sută sau chiar mai mulți bărbați în uniformă, aparent ofițeri pe portavion, stând cu toții pe puntea întinsă.

Chipurile erau mici și băgate unele în altele. Dar în stânga, doi ofițeri stăteau mai la o parte și în fața celorlalți. Chipurile lor erau șterse din cauza calității proaste a fotografiei.

— Acolo! spuse Riker arătând cu degetul. Computer, mărește imaginea celor doi din planul apropiat.

— El este! murmură Riker arătând din nou, de data asta spre bărbatul din dreapta. El este bărbatul pe care l-am văzut pe coridor.

Picard privi lung în ochii duri ai ofițerului sovietic și murmură:

— Reykov...

În timp ce pronunța numele, își dădu seama că reacția lui era instinctivă. Nimeni nu-i spusese că acesta era căpitanul vasului „Gorshkov” și, cu toate astea, știa. Era un fel de simbioză, ceva pe chipul bărbatului pe care el, în calitate de căpitan, îl înțelegea.

Se întoarce spre Deanna Troi.

— Consilier?

Ea privea cele două chipuri de pe ecran.

— Da, spuse ea liniștit. Reykov și Vasska.

— Data, spuse căpitanul, mai ai vreo informație despre ei?

Androidul dădu afirmativ din cap și spuse:

— Puține domnule, Timofei Vasska avea treizeci și cinci de ani și era de mult secundul lui Reykov. Datele sunt incomplete, dar câteva articole

referitoare la incident, au afirmat că cei doi bărbați erau prieteni și ar fi putut să comploteze împreună pentru a defecta unele din noile tehnologii.

— Ce tehnologii? întrebă brusc Riker, fără să-i pese că este nedisciplinat. Simțea încordarea din trupul lui Troi și ar fi făcut orice pentru a-i îndepărta starea de teamă. Simțea asta atât de puternic încât ar fi putut fi chiar el telepat.

Data tocmai voia să răspundă când ușa liftului se deschise și Wesley Crusher se îndreptă spre punte, cu picioarele lui lungi și oprindu-se chiar în momentul în care toți ochii se îndreptară spre el. Expresia placidă fu înlocuită cu o bruscă grimasă de surprindere – de ce erau cu toții adunați în jurul stației științifice?

Ezită o clipă, apoi pași stângaci și zâmbi.

— Bună la toată lumea...

Căpitanul se întoarse spre el:

— Ce cauți la ora asta aici, domnule Crusher?

Wesley își simți gura uscată. Ciudat! Totul părea atât de simplu când îi vorbise mama lui.

— Eu... Eu... uh...

— Acum nu mai contează. Vino și nu ne mai întrerupe!

Wesley se îndreptă spre celălalt monitor și încercă să se prefacă că lucrează deși nu se putea reține să nu se uite la ce făceau ceilalți.

— Dă-i drumul, comandante, spuse Picard.

Data se uită la ei și continuă de acolo de unde rămăsese.

— „Gorshkov” purta o armă specială, un puișor electromagnetic care putea devia rachetele și avioanele care se îndreptau spre el. Știința era la început în vremea aceea, dar sovieticii renunțaseră la testele preliminare și montaseră un astfel de puișor pe un portavion.

— Perfect, spuse tăios Picard. Dar ce s-a *întâmplat* cu ei?

— Oh... da... Aparent, vasul a fost... pulverizat. Inexplicabil și ciudat.

— Dumnezeuule! spuse căpitanul.

— A rămas foarte puțin din vas, spuse Data și continuă, și nimic din echipaj.

Riker dădu din cap.

— Nimic? Nici măcar un trup, undeva?

— Exact.. Relațiile dintre marile puteri se îmbunătățeau tot mai mult pe la începutul anilor 1980, dar analizele au indicat un cataclism în afara navei

și nu vreo dereglare a reactoarelor navei, de exemplu. Au urmat acuzații reciproce.

— Nici nu mă mir, murmură Picard.

— Dar nu exista nicio dovadă că vreo națiune ar fi lovit vasul. Adăugați la asta cererea celor șapte avioane de pe „Gorshkov” de a primi permisiunea de aterizare pe portavionul Statelor Unite la puțin timp după – mă scuzați, domnule, n-am vrut să fiu inexact. Nava Statelor Unite se numea „Roosevelt” și era foarte aproape când avioanele sovietice au sosit, la șaizeci și nouă de minute după ce au asistat la dispariția propriei lor nave. Acei piloți au jurat că nicio torpilă n-a distrus vasul „Gorshkov”. Istoricii au afirmat că, dacă n-ar fi fost mărturia acelor piloți atât de apropiată de momentul accidentului, relațiile internaționale s-ar fi stricat definitiv și al treilea război mondial ar fi izbucnit imediat. Adăugând, firește, binecuvântarea că piloții erau ruși și puteau lua legătura cu guvernul sovietic ultragiut fără să existe vreo problemă rasială. Dacă martorii ar fi fost americani sau englezi, noi n-am mai fi azi aici. Dar așa, soluția a fost o dezbinare a marilor puteri care a durat câțiva zeci de ani și o adevărată durere pentru diplomație.

Picard se încruntă și murmură:

— Hmmm... Mulțumesc, Data. Îl luă de braț pe Riker și îl trase într-o parte, apoi se aplecă spre el.

— De ce vorbește așa?

Riker clipi și asta îi limpezi privirea, nu asupra lui Picard sau a lui Data, ci asupra Deannei Troi, care era acolo, ținându-și respirația și privind spre căpitanul La Forge. Fața ei era împietrită de uimire, senzație pe care o trăia și La Forge.

Instinctiv, Riker își îndreptă privirea spre cârmă.

La Forge se ridică de pe scaun, încet, ca un somnambul, cu mâinile pe pupitrul de control. Se ridică așa de încet, încât atrase atenția asupra lui.

În timp ce Riker se îndepărta de căpitan îndreptându-se spre rampă, toți ceilalți observară și priveau cu încordare, incapabili să-și ia privirea. Gura lui La Forge era deschisă și se aplecă asemeni unui om lovit în coaste. Mâinile îi rămaseră fixate pe consolă, picioarele bine înfipite în podea și ușor flexate.

Firește, vizorul îi ascundea ochii, dar după ținuta corpului, după față și după buze, Riker își imagina care putea fi expresia ochilor. Șocul.

Wesley se îndreptă spre rampă cu trupul tânăr încordat.

— Geordi?

Riker pocni din degete și îl avertiză.

— Wesley, rămâi unde ești!

Dar mișcarea lui Wesley distrase atenția lui Riker de la omul aflat la cârmă.

La Forge respira sacadat. Nu răspundea. Rămăsese cu privirea ațintită – sau așa părea – în față și puțin în dreapta lui. Întoarse încă puțin capul, apoi se răsuci parțial pentru a privi toată partea de la tribord.

Riker veni în față lui.

— Geordi!

— Domnule... La Forge continua să se întoarcă, semănând mai curând cu dansatoarea de pe o cutie muzicală.

În fața lui, de-a lungul curbei tribordului, forme umane se mișcau în cerc. Foarte diferite de staturile calde ale echipajului, aceste forme erau plate, străluceau galbene, nemișcate, brăzdate de impulsuri inegale – dar, fără îndoială, erau oameni. Nu humanoizi, *oameni*. Era ceva în felul în care se mișcau, în felul în care se întorceau, mergeau și gesticulau, care-l făcea să fie sigur de asta.

— Domnule... E cineva aici...

Riker se mai apropie un pas, cu umerii ușor aduși de parcă ar fi simțit fiori pe șira spinării.

— Dar acolo nu e nimeni.

— Ei *sunt* aici, domnule.

Riker ridică o mână cu un gest calm, dar degeaba.

— Bine... spune-mi pe ce lungime de undă ești acum. Ajută-mă, Geordi. Vreau să-i văd și eu.

Geordi se trase înapoi, dându-l la o parte pe Riker, dând scaunul la o parte, încercând să evite entitățile nevăzute în timp ce se îndrepta spre stația științifică de pe puntea de deasupra lor, dar nu reuși să se apropie. Se lovi cu umărul de balustrada punții și nu se mai putu mișca, dar rămăsese acolo, încercând să se convingă că nu înnebunise.

— Geordi, descrie ce vezi, spuse Riker, aruncând o privire lui Picard în speranța că acesta îl va ajuta.

— Ce vezi?

La Forge tremura.

— Nu știu...

— Locotenente, spuse Picard tăios, raportează! Analizează ce vezi și raportează!

— Uh... sunt... rânduri strânse... evoluție joasă, câteva lungimi de undă... în spectru, de la albastru la invizibil... dar unele unde acustice îmi dau imaginea unor pulsuri vii.

În vocea lui Picard se simțea nerăbdarea, dar și teama:

— Vrei să-mi spui că poți vedea felul în care *sună*?

— Da, domnule... mai mult sau mai puțin. Doamne! Sunt peste tot!

— Data! strigă Picard.

— Gata, domnule. Numai o clipă, spuse Data în timp ce lucra furios pe computer, adaptând senzorii, apoi apăsă ultima dată pe un buton după care privi spre ecran.

Imaginea punții te înfiora. Fiecare se văzu pe sine însuși, în locul în care era și cum era. Toți păreau normali, toate lucrurile păreau la locul lor. Monitoarele de bord arătau situația normală, covorul bej, benzile colorate de pe cămașa cenușie a lui Wesley și uniforme roșu și negru, auriu și negru, sau azuriu și negru, care arătau că culorile nu pățiseră nimic și imaginea era clară – dar nu prea liniștitoare pentru moment.

La tribord fantomele se plimbau. Peste douăsprezece forme humanoide de o culoare alb-gălbuie strălucitoare, plate asemeni imaginilor făcute cu raze X. Forme, mișcări, figuri nedefinite, fără adâncime, forme umane de gheață ce se mișcau în spatele unei cortine de impulsuri spectrale, subliniate de o linie albastră. Unele se mișcau ca în transă, deplasându-se înainte și înapoi pe rampă și prin fața marelui ecran și în zona pupitrului de comandă. Altele stăteau nemișcate, de parcă s-ar fi uitat în spate, la Riker care îndrăznește să se apropie de monitor, absorbind ceea ce vedea. El se uita într-o oglindă în care erau imagini ce se uitau la el, imagini ce erau în spatele lui.

Se răsuci, explorând o punte de la tribord care părea goală. Gâtul i se încordă și renunță la efortul de a vorbi. Nu putea decât să se uite la căpitanul Picard, care era cu fața întoarsă de la monitor, explorând la rândul lui, ceea ce nu putea fi văzut cu ochiul liber al omului. Spre deosebire de ceilalți care se îndepărtaseră de partea aceea a punții, Picard se îndrepta spre ea, cu fața împietrită.

— Deschideți toate frecvențele! Pune în funcțiune translatorul! Așteptă numai o clipă să audă un zgomot care să-l convingă că Tasha ieșise din starea de prostrație și acționa. Își ridică vocea:

— Vă vorbește căpitanul Jean-Luc Picard din Uniunea Federală Planetară. Mi-ați invadat nava fără să fiți invitați. Care vă este scopul?

Nu se auzi nimic. Riker rămase cu privirea ațintită asupra formelor de pe monitor cu toate că parul i se zburlise pe spate fiindcă știa că sunt chiar în spatele lui.

— Vă cerem să comunicați cu noi, spuse Picard cu violență. Afirmati-vă imediat intențiile!

Riker privi spre monitor, incapabil să privească spre puntea goală și pielea i se încreți. Două dintre imaginile radiografice începură să se îndrepte spre Picard, una dintr-o parte, cealaltă din spate.

Riker se năpusti spre el:

— Căpitane!

Prinse cu amândouă mâinile brațul căpitanului și îl trase într-o parte, ceea ce făcu ca Riker să se găsească acum între căpitan și cele două spectre care se apropiau. Într-o clipă, Worf se repezi la pupitrul de comandă de lângă el și, deasupra lor, Yar coborâse fazeul. Într-un gest pur uman, Riker își răsuci capul căutând să vadă ceea ce nu putea fi văzut și stomacul i se contractă în timp ce aștepta să fie lovit de mâini invizibile.

Atunci...

— Au dispărut...

La Forge vorbi tare, suficient de clar pentru ca toată lumea să fie *cu adevărat* nervoasă.

Lui Riker nu-i venea să creadă. Sentimentele lui interioare îi spuneau că ceva nu e în ordine.

Dar căpitanul avea încredere în monitorul care acum îi arăta că pe punte nu era decât el împreună cu membrii echipajului. Cu toate astea, nici măcar el nu putea să nu arunce o privire superstițioasă în lungul punții.

— În ordine, domnule Riker, murmură el. Simte-te bine.

Dar nimeni nu se simțea bine. Absolut nimeni.

Wesley Crusher strânse ochii și șopti:

— Nava e bântuită de fantome.!.

CAPITOLUL PATRU

— Bântuită, râse disprețuitor căpitanul Picard. Superstiții prostești. Renunțați la atitudinea asta!

Se îndreptă spre centrul cabinei de comandă, fără să fie încă pregătit să se așeze, păstrând încă senzația că acele entități se mai aflau în jurul lui. Arunca o privire intolerantă spre Wesley Crusher, comunicând că aveau cu toții nevoie de judecata unui adolescent pentru a se apuca din nou de lucru. Când prinse privirea de cățel bătut a lui Wesley, Picard simți din nou remușcarea de a-l fi făcut pe Wesley sublocotenent, o hotărâre pe care niciun părinte bun n-ar fi luat-o, dar hotărâre pe care el, care nu avusese niciodată copii o luase fără să-și dea seama de consecințe. Ar fi trebuit să știe mai bine, căci, în calitate de comandant, era într-adevăr părintele întregului său echipaj. Chipul lui Wesley era acela al unui copil; niciun ofițer mai experimentat n-ar fi pus la suflet mustrarea. După ce-i dăduse acest grad, Picard nu-l mai putea lua înapoi.

Multe erau lucrurile care nu mai puteau fi luate înapoi. Ce greșală și deserviciu să promoveze un băiețandru atât de devreme, fără să o merite. *N-a fost un deserviciu adus echipajului, ci băiatului.*

Picard își îndreptă privirea spre ecranul cel mare întorcând spatele chipului tânăr care-i ocupa acum gândurile.

Da, promovarea lui Wesley pe punte crease resentimente din partea ofițerilor Flotei Stelare, care nu erau atât de inteligenți, dar erau, poate mai merituoși. Wesley Crusher devenise o persoană care manifesta un real talent, dar care era nefuncțională. Tot ceea ce făcea pe punte trebuia urmărit, chiar dacă el putea să calculeze în cap mai repede decât un computer.

Asta era situația.

Și de ce i-am făcut una ca asta? se întreba Picard, lăsând acest gând să-l preocupe. *Oare chiar mă simt atât de răspunzător pentru moartea tatălui său? Chiar sunt atât de dator față Jack Crusher pentru greșeala care l-a ucis... încât să fac o altă greșală față de fiul lui? Am fost atât de preocupat*

să capăt recunoștința mamei acestui băiat încât să mă folosesc de inteligența lui pentru a-și etala bunele intenții? Și acum risc să-i distrug imaginea despre sine dacă-i iau înapoi gradul și îl trec acolo unde-i e locul.

Ah, Picard, tu t'es fait avoir!^[2]

Oftă și se întoarce spre echipajul său.

— În ordine! Sublocotenentul Crusher a vorbit despre fantome. E un punct la fel de bun ca oricare să începem discuția.

Worf Klingon încruntă sprâncenele:

— Dar, domnule, fantomele sunt numai în povești.

— Poate că da, dintr-un punct de vedere metafizic, spuse Picard cu o voce egală și fără să se oprească. Dar noi nu vom discuta despre așa ceva. Noi ne vom apropia de acest subiect din punctul de vedere științific. Alungați toate gândurile la spectre și gândiți-vă în termenii forme vii și forme mentale. Domnule Data, ce informații îmi poți da în privința asta?

Luat pe nepregătite și cu un asemenea subiect din povestirile populare, Data clipi și păru dintr-odată neajutorat.

Riker făcu un pas înainte, ca cineva care știe mai bine, dar nu destul de repede pentru a se putea opri:

— Un android nu poate să știe nimic despre viață, domnule, mai ales despre problemele oculte.

Ochii căpitanului îl străpunseră ca niște lame de oțel.

— Vorbesc despre apariții spectrale, Riker și cu remarca asta ești în afară de subiect. Nu-i așa?

Atins, Riker îl aprobă din cap.

— Da, domnule, cred că așa este.

— I-am pus o întrebare lui Data.

Nu se știe dacă Data a apreciat sau nu faptul că i s-a luat apărarea, cert este că a început să se poticnească la acest subiect. Și asta în fața unui om pentru care cunoașterea însemna date clare, pentru care conceptul mistic nu exista. Foarte conștient de atenția cu care era ascultat, Data îi aruncă o privire lui Riker, își îndreaptă puțin spatele și vorbește:

— Domnule, începu el, așa afirma următoarele, de vreme ce formele de viață erau prinse în vizorul lui Geordi, apoi verificate de senzorii de la bord, asta înseamnă că nu sunt simple imagini de pământeni, ci într-adevăr au o substanță hylozoică.

Picard își mușcă buza.

— Cum?

— Sunt reale.

— Oh! Așa trebuia să spui.

— Iertați-mă, domnule.

— Vrei să spui, continuă Picard, că ceva imaterial nu trebuie să fie lipsit de viață. În mod tradițional, fantomele nu sunt vii, pe când aceste ființe, da.

Data dădu din cap.

— Greu de spus, domnule. Asta trece dincolo de hotarul semanticii. Va trebui să izolăm ceea ce este... viu.

Neplăcerea cu care rostise androidul aceste cuvinte îi atrase din nou atenția lui Picard care îi privi ochii care aveau inocența copilărească a unei ființe care trecuse toate gradele Academiei Flotei Stelare, petrecuse doisprezece ani pe navele Flotei Stelare și cu toate astea, rămâneau o chintesență de ignoranță. Lui Data trebuia să i se introducă și acest cuvânt... dar nicio carte, oricât ar fi fost de cuprinzătoare, nu putea înlocui plăcerile neprețuite și brutalitatea vieții adevărate.

— Avem vreo analiză de la laborator? întrebă căpitanul.

Data se jucă pe tastatura computerului celui mai apropiat, citi informația pe care o privi de la sofisticatul sistem de analiză, apoi spuse:

— Par să fie un fel de energii fazice, domnule.

— Ce înseamnă asta?

— În aparență, există aici, în pulsații. Sunt aici, și totuși, nu sunt. Nu există întotdeauna în același loc. Nu este o energie așa cum o definim noi în mod obișnuit. E mai curând un fel de proto-energie. Are unele din proprietățile energiei și ale materiei, altele, nu au niciuna din aceste proprietăți. Pare ceva necunoscut științei noastre.

Data ridică privirea:

— Aparent, stabilitatea nu este punctul lor forte.

— Este o non-analiză interesantă, domnule Data. Mi se pare că acest computer a găsit o cale de a nu recunoaște faptul că nu știe.

— Pentru moment nu-l pot învinui, domnule.

Picard îi aruncă o privire dură, dar fu încântat atunci când Troi se apropie de el, cu mâinile împreunate în față, făcând eforturi evidente de a se controla.

— Domnule...

— Spune, consilier Troi. În situația asta nimic nu mai poate fi ciudat.

— Dacă sunt... fantome, adică rămășițele materiei cenușii a formelor fizice decedate, spuse ea, oare pot fi distruse?

— Distruse? Picard savură cuvântul. Vrei să spui omorâte, nu-i așa? Posibilitatea de a fi omorât este un semn de viață.

Impresionată de răspunsul lui direct, Troi făcu un efort să stăruie acestui punct:

— Și dacă pot fi omorâte, asta înseamnă că sunt vii? Nimeni n-a discutat încă despre o acțiune de pedepsire, consilier, spuse căpitanul. Dar aceste imagini ale unei catastrofe pe care le primești, adăugă el... Nu-mi ies din minte aceste imagini.

Din expresia de pe fața ei, toți își dădură seama că ea nu încerca să despică firul în patru. Pentru ea problema era foarte urgentă; era o problemă de viață și de moarte.

— Da domnule, știu dar sunt îngrozită ca nu cumva imaginile percepute de mine să nu fie prost interpretate. Nu am încredere în mine să le analizez. N-aș vrea să treceți la acțiuni de pedepsire înainte să fiți siguri și asta numai din cauza mea.

— Vrei să spui că *într-adevăr* simți un pericol pentru noi?

Ea clătină din cap și spuse oftând:

— Nu încerc să spun asta, dar, în același timp, îmi e frica să o spun. Dacă mă înțelegeți...

— Cred că înțeleg, aceste entități există într-un plan atât de diferit de al nostru, încât numai existența lor și poate reprezenta un pericol pentru noi. Am mai trecut prin așa ceva înainte, în timpul expansiunii Federației.

— Da, domnule asta vreau să spun, recunosc Troi agitată. Chiar dacă reprezintă un pericol pentru noi, chiar merită să fie omorâte când n-au făcut decât să pătrundă în nava noastră?

— Mmmmm, murmură Picard. Oare ele vor fi la fel de generoase când va fi vorba de noi? Se învârti în jurul ei, contemplând covorul. O să rețin tot ce mi-ai spus. Orice s-ar întâmpla, nu voi îngădui echipajului să se lase pradă superstițiilor. Vom găsi răspunsurile și ele vor avea o bază științifică.

Troi își îndreptă spatele:

— Da, domnule.

— Da, domnule, spuse Data întorcându-se la locul lui.

— Sunt de acord, domnule, spuse Riker. Oricine ar fi aceste ființe, trebuie să presupunem că au sentimente și că au intenții pe care trebuie să le aflăm înainte de a acționa.

— Da, murmură Picard, întrebarea rămâne, adăugă el încet, privind puntea, acum la fel de stranie și de tăcută ca un cimitir în lumina zorilor. Ce

caută *aici*?

Cuvintele îi făcură să-și simtă picioarele ca într-un bazin cu apă înghețată. Picard nu-i lăsă să se încălzească.

— Domnule Riker, în cabina mea! Vreau să vorbesc cu tine!

Riker făcu eforturi să-l urmeze pe căpitan în camera acestuia, aflată dincolo de punte. Abia se închise ușa în urma lui și căpitanul îl îngheță pe loc cu o privire sfidătoare.

— Mi-ai subminat autoritatea, domnule Riker. Încercând să-și amintească momentele care trecuseră, făcând abstracție de nervozitatea ce mai domnea la bord, dincolo de ușa aceea, Riker răspunse:

— Credeți, domnule?

Așa cum se profila pe decorul stelar, silueta căpitanului părea aceea a unui nobil printre alți nobili.

— Asta ai făcut!

Înclinând capul, Riker spuse:

— Am văzut acele forme apropiindu-se de dumneavoastră. Nu știam ce intenții au.

— Nu trebuia să faci un salt olimpic numai de dragul meu, spuse căpitanul. Un singur cuvânt de atenționare ar fi fost suficient.

Ridicând din umeri – dar nu prea mult, Riker declară:

— Datoria mea este să vă apăr.

— Da, știu că asta e versiunea oficială, spuse Picard. Dar când te întorci viu de atâtea ori de câte m-am întors eu, câștigi și dreptul de a avea pe cineva care să-ți poarte de grijă. Ți-aș fi recunoscător dacă, de acum încolo, m-ai lăsa să-mi încasez singur loviturile. Poți să te retragi!

— Geordi uită-te înapoi! Geordi uită-te în colo! Geordi, spune-ne din ce-i făcută asta. Geordi, privește prin zid, ca Superman. Desigur, nicio problemă. O să mă uit. Numai pentru asta sunt bun.

— Liniștește-te, murmură Beverly Crusher, în timp ce aranja filtrul din senzorul miniaturizat, de joasă putere ce se afla în vizorul lui La Forge. Un medic inginer ar trebui să facă asta.

— Nu, mulțumesc, mormăi tânărul, clipind din ochii lui cenușii, încercând să-și imagineze cum arăta ea cu adevărat.

Cum arăta *cu adevărat*.

— Și ar fi trebuit să te odihnești după toate evenimentele petrecute pe punte, îi spuse ea liniștit. Nu poți cere trupului tău să dea putere acestui

sistem senzorial dacă nu te odihnești puțin. De asta te doare așa de rău, Geordi. Nu te odihnești deloc.

Firește avea dreptate, și dădu din cap afirmativ:

— Nu mă deranjează durerea. Dar nu pot pleca de la postul meu. Oricum, mă așteptam la o apreciere mai mare din partea celor de la bordul lui „Enterprise”. Credeam că cei care au fost trimiși pe nava asta sunt mai puși la punct decât echipajele navelor care fac călătorii obișnuite. Își închise ochii din cauza durerii de cap, îi frecă cu mâna așteptând ca medicamentul să-și facă efectul.

— Riker aștepta să-i spun eu. Nu e chiar așa de ușor. Nu pot să mă uit pur și simplu la lucruri, așa cum faci tu. Nu pot să scot pur și simplu cuvinte din impulsurile senzoriale care fac din creierul meu un interpret al computerelor. Știi că un computer care poate citi senzorii nu se poate compara cu mine? Nu va prinde toate elementele sau le va interpreta prost fiindcă o mașină nu înțelege realitățile vieții așa cum le înțeleg eu.

— Asta din cauză că nu are intuiția pentru a interpreta ceea ce vede, îi spuse Crusher placid. Ar trebui să fii mândru de asta.

— Sunt mândru, insistă el. Dar nu știu ce erau acele forme de pe punte, așa cum nu știu nici ceilalți și cum nu știe nici domnul Riker. Când oamenii se uită la mine, nu mă văd pe mine. Văd pur și simplu lucrul ăsta spuse el, întinzând brusc mâna spre ea, înconjurând-i trupul și obiectul pe care-l ținea.

— Ei nu înțeleg, spuse doctorul. Nu le poți pretinde să înțeleagă cât înseamnă pentru tine să faci acest vizor să funcționeze.

— Știu, îi răspunse el repezit, lovindu-și genunchiul cu palma într-un gest de nemulțumire, știu, dar uneori e greu să fii înțelegător, mai ales când toată lumea te întreabă întruna; „Geordi, ce vezi?” Ei nu știu cât mi-a trebuit să învăț să interpretez toate informațiile pe care le primesc din fiecare metru pătrat pe care-l văd. Eu nu sunt o mașină doctore, înțelegi? Creierul meu n-a fost făcut să facă așa ceva. Nu e ca și când m-aș uita la un obiect și ar apărea zeci de etichete care să-mi spună din ce este făcut. Trebuie să învăț ce reprezintă fiecare impuls, ce înseamnă fiecare vibrație, fiecare licărire, fiecare respirație, fiecare strat al materiei spectrale... oamenii nu știu cât de greu îmi este să spun „nu știu”.

Crusher se opri din lucru și se uită la el, impresionată brusc. Pentru că acum era orb, fără proteză, el nu văzu că ea se oprise. Nu putea vedea nimic. Și ea era bucuroasă de asta.

— Nu e ușor, continuă el. M-au costat ani de instruire, instruire dureroasă, pentru a-mi obișnui creierul să facă asta.

Creierul uman nu este creat de natură să facă ceea ce face creierul meu. Și, de fiecare dată când trebuie să spun „nu știu” sau „n-am mai văzut așa ceva” parcă m-ar străpunge o săgeată de fier. Asta înseamnă că sunt cu adevărat orb.

— Oh, Geordi... murmură Crusher.

— Uneori, spuse el, trec prin douăzeci sau treizeci de nivele de analiză și fiecare nivel înseamnă o bucățică smulsă din mine. Atunci când nu pot să spun ce este ceea ce văd, nu e ca și când o persoană care vede s-ar uita la o cutie fără să poată vedea ce este înăuntru. E ca și când ți-ai ține respirația și te-ai afunda adânc, tot mai adânc, oricât de mare ar fi durerea... și, când nu poți atinge fundul, trebuie să te întorci, totuși, la suprafață înainte să-ți explodeze plămânii... Oh, nu pot să-ți explic; nu pot să te fac să *vezi*.

Așa, orb cum era, se întinse și, numai din instinct, găsi vizorul pe care ea îl ținea în mână, aproape de el. Instinctul unui orb care-i spusese unde erau mâinile ei și, cu ochii artificiali din nou în mână lui, se ridică de la masă și reuși să găsească ușa. Când ușa se deschise în fața lui, el păși dincolo de ea, călăuzindu-se după sunet și după curentul de aer de pe coridor, de parcă ar fi vrut să-i arate ei că poate fi un om întreg și fără povara protezei atât de învățate.

— Geordi! strigă Crusher după el, dar o făcu cu inima îndoită pentru că nu găsea cuvintele cu care să-l ajute. Tresări când Riker apărui brusc și Geordi se lovi de el. Dacă n-ar fi apărut el, ce ieșire și-ar fi făcut Geordi...

— Locotenente – începu Riker, dar rămase – cu gura căscată când La Forge îl îmbrânci, trecând pe lângă el fără să spună măcar un „scuzați-mă, domnule”. După ce Geordi dădu colțul coridorului, Riker intră în infirmerie și arătă cu degetul în direcția aceea.

— Ce-l frământă?

— Tu. Crusher își încrucișă brațele și oftă.

— *Eu?* Cum am reușit?

— E ciudat că întreb. Îl luă de braț și îl conduse în interiorul infirmeriei, îl așeză în cel mai apropiat scaun și își luă, la rândul ei, poziția de profesoară. Continuă: Orice părinte știe asta. Așezându-se pe o masă de consultații, ea abordă subiectul cu un aer serios. E puțin neliniștit din cauza episodului petrecut pe punte.

— Ți-a povestit, deci... E bine, spuse Riker. De ce îl preocupă anume?

Trăsăturile frumoase ale lui Beverly Crusher erau urâte de situație.

— Ești sigur că vrei să știi?

Furios, Riker ridică mâinile:

— Când am început să devin atât de străin de toți? Vreau să știu.

— Nu pentru asta ai venit aici.

— Nu, recunosc el. Am venit fiindcă știam că La Forge este aici și voiam o analiză a compoziției psihice a acelor imagini vii. Cred că e cel mai în măsură să mi-o spună.

— Cred că ar fi mai bine să apelezi la Data.

— De ce? Dintr-odată toată lumea a început să funcționeze cu jumătate din capacitate. Nu e Geordi La Forge expertul în spectroscopie?

— Numai de nevoie, spuse ea, nu pentru că așa a vrut el.

Riker o privi; o privi pur și simplu, apoi clătină capul.

— Ești furioasă pe mine. Crezi că m-am înțeles cu căpitanul?

Brusc un fir obișnuit îi înfășură și buzele lui Crusher se lăsară într-o grimasă, ca și cum ar fi priceput situația.

— Oh... înțeleg. Nu, nu sunt furioasă pe tine. Dar dă-mi voie să-ți dau un sfat.

— Te rog.

— Ascultă-l pe locotenentul La Forge. Ascultă-l numai.

— Îl ascult.

— Nu-l ascuți. Auzi numai ce are de spus, dar nu-i apreciezi vorbele. Crezi că nu face decât să „vadă”.

Riker încercă să înțeleagă ce voia ea să spună, privind-o în adâncul ochilor și citind în ei dar, după câteva clipe, el se scutură și recunosc:

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

Ea își așeză mâinile lungi în poală.

— Dumnezeu, Will! Tu chiar crezi că el nu face decât să-și pună obiectul ăla la ochi și să vadă? Bine, nu e clar... îți explic. Desigur, tuturor așa li se pare. Am încercat să-i spun asta, dar din punctul lui de vedere... ei bine, Geordi La Forge este unul din cei numai patru orbi cărora le-a reușit proteza optică. Vreau să spun, patru care au învățat cu succes să o folosească. Patru, doar atât sunt în întreaga Federație.

— Adevărat... mormăi Riker... spune mai departe. Crusher trase adânc aer în piept încercând să găsească cuvintele care să explice ceva ce nici măcar ea nu trăise.

— Atunci când se uită la un măr, el trebuie să interpreteze între douăzeci și două sute de impulsuri senzoriale separate, numai pentru a afla forma, culoarea și temperatura. După asta, trebuie să verifice din nou pentru a afla compoziția moleculară, densitatea și tot ce mai e nevoie. Crede-mă, este cumplit de obositor. Așa e pentru Geordi. Numai pentru un măr sunt câteva milioane și jumătate de impulsuri. Știi că obosește dacă nu-și scoate aparatul ăsta e de câteva ori pe zi?

— Nu... N-am știut. Dar el nu și-l scoate.

— Refuză să se lase pradă acestui handicap. Și din cauza menirii lui, este istovit și trebuie să facă față unor dureri destul de mari.

Riker apucă marginea scaunului și îndreptă perna.

— Durere? Vrei să-mi spui că obiectul acela îi provoacă dureri?

— Nu s-a plâns niciodată.

— N-am știut.

Dr. Crusher se dădu jos de pe masă și spuse:

— ăsta e omul pe care-l aveți în echipaj, domnule Riker. Acum știți.

Primul ofițer se lăsa din nou în scaun, cu ochii albaștri larg deschiși, încercând să-și imagineze ceva ce creierul lui pur și simplu nu era capabil să vizualizeze. Dar înțelegea ce înseamnă durerea, și înțelegea ce înseamnă să îi ții piept. Știa și ce greu recuperezi. Brusc își dădu seama cât de puțin timp petrecuse împreună cu acești oameni deosebiți. Talentele deosebite, da, dar în același timp handicapuri deosebite. Data, cel atât de mecanizat; Yar și temperamentul ei exploziv și dorința exagerată de a proteja; veșnicele discuții dintre el și căpitan și autoritatea lui nu prea bine definită, pe o navă galactică și cu civili la bord... Troi și suferințele prin care trecea din toate punctele de vedere; și acum, Geordi La Forge – orb și totuși nu – un bărbat care putea vedea lucruri fenomenale sau nu putea vedea deloc... Nu era deloc ușor.

Era greu. Era o stare de încordare. Din prima zi fuseseră probleme, care îi făcuseră să lase deoparte momentele importante în care oamenii reușesc să se cunoască. Trecuseră prin multe împreună și, cu toate astea, erau străini. Ce știa el despre Geordi? Ce părere avea Geordi despre alte lucruri în afară de văz și în afară de locul unde lucra? Care era pasiunea lui Yar în timpul liber, în afară de a-și îmbunătăți îndrăzneala marțială? Categorie, o femeie atât de tânără și atât de plină de viață s-ar gândi la ceva mai amuzant. Ce muzică îi plăcea? Oare strângeau vreodată pantofii? Și, categoric, trebuie să mai fie ceva în Wesley decât invulnerabilitatea tipică vârstei de șaisprezece

ani. Și Worf... se simțea singur? La fel de singur cum părea să se simtă, uneori, Troi? Ce-l făcea să rămână în Flota Stelară, când ar fi putut foarte bine să se întoarcă la tribul lui de Klinzhai unde ar fi fost acceptat pe de-a întregul? Nu era obiceiul celor din tribul Klinzhai să-i alunge pe cei de un sânge cu al lor oricare ar fi fost motivele despărțirii De ce nu se ducea la ei?

Nu se știe cum, fiecare devenise pentru ceilalți numai un nume și o ciudățenie aparte. Data era Androidul, Geordi, era vizorul, Worf era cel din Klingon, Crusher era Doctorul, Wesley era Puștiul, Troi era Ochiul – pătrunzător, Picard era Marchizul...

Cred că eu sunt nobilul. Sau prostimea, se gândi Riker fără să-i preocupe faptul că doctorul Crusher i-ar fi putut citi pe chip gândurile. Nu-i cunosc. Nu cunosc încă pe niciunul din ei și în tot acest timp am depins unii de alții. Și căpitanul Picard... Pe el îl cunosc cel mai puțin. Dar nici eu nu l-am lăsat să-l cunoască prea bine pe Will Riker, nu-i așa?

— La naiba! șopti el.

Crusher își mușcă buzele încercând să-și oprească bătăile inimii, căci văzuse schimbările petrecute pe chipul lui și observase, mai ales, când începuse să-și roadă o unghie și să aibă un aer vinovat.

— Ce este? întrebă ea, foarte atentă la tonul vocii.

— Nimic.

Se ridică brusc, făcându-se vinovat tocmai de ceea ce i se păruse până atunci acuzator în comportarea lui. Chiar în momentul în care se întorcea spre ușă, își dădu seama de ce face și se opri într-un picior. Se uită la ea peste umăr și se gândi să se întoarcă.

— Nu... arătăm...

Comandantul Riker imediat pe punte! Alarmă galbenă! Toată lumea pe punte! Alarmă galbenă! Comandantul Riker este chemat pe punte.

— Ceva în senzorul de mare distanță, domnule.

Vocea Tasei Yar se ridică pentru a acoperi zgomotul făcut de alarma galbenă.

Picard stătea hotărât în mijlocul punții, privind ecranul, conștient de prezența consilierului Troi în spatele lui.

— Sondează!

— Sondez.

— Toată lumea să meargă pe vârfuri! Și unde naiba este...

— Am venit, domnule, spuse Riker. Îmi pare rău că am întârziat.

Picard se întoarce spre turbolift și spuse:

— Vreau ca toți să fiți oricând disponibili în următoarele douăzeci și patru de ore. Nu știm peste ce am dat și mie nu-mi plac ghicitorile. Până descoperim ce se petrece...

— Vă stăm la dispoziție, domnule. Nicio problemă. Riker se așează între căpitan și Troi. Troi îi prinse pentru o clipă privirea și fiecareia îi fu greu să-și rețină cuvintele de îmbărbătare. Făcând un efort, el își mută privirea și o observă pe Yar, lucrând cu mai multă furie decât în mod obișnuit la pupitrul ei științific. Apoi ceru:

— Spune-mi ce vezi, locotenente!

Sprâncenele ei se încruntară:

— Am detectat ceva la periferia senzorului, domnule Riker, dar nu pot să stabilesc... Numai o clipă... Asta... Asta nu se poate! Nu primesc niciun semnal. Sonda nu-mi dă niciun răspuns. Nu se poate!

Picard se răsuci:

— Absolut nimic? Nicio reacție din partea sondei?

— Nu, domnule, se plânse Yar. Nici măcar nu citește ceea ce se află în imediata ei apropiere. Se înfurie și lovi pupitrul de control, ca un copil.

Se încăpățână, absolut sigură de ceea ce vedea pe instrumentele de control.

— Domnule, atât cât îmi dau seama, absoarbe sonda.

Pe chipul lui Picard se putea citi neîncrederea.

— E cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit în viața mea! Coroborați datele cu cele ale laboratoarelor spațiale!

— Sunt deja în legătură, domnule, spuse ea, cu ochii strălucind. Același răspuns.

El se răsuci înapoi și-i lovi coapsa cu mâna strânsă pumn.

— La dracu!

Cu pas hotărât se apropie de pupitrul din fața lor, cu ochii aruncând fulgere...

— Retrageți senzorii!

Yar ridică din nou privirea:

— Ce-ați spus?

— Da. Scoateți un senzor mai puternic...

Mâna lui Yar se lăsa neputincioasă pe pupitru și ea îl privi pe Riker. Gura ei formula o întrebare tăcută: *Să-i retragem?* Riker simți greutatea hotărârii care trebuia luată. Se apropie un pas de Picard.

— Domnule, puteți să ne lămuriți asupra procedurii?

Spre mirarea și ușurarea tuturor, Picard abia dacă-i aruncă o privire și spuse:

— Desigur.

Se îndreptă spre Ops, acolo unde stătea Data, tăcut și foarte atent în tot acest timp și puse mâna pe planul stației tactice aflată pe consola stației Ops, lovind ușor butoanele.

— Este o operațiune neoficială, ceva ce inginerii Flotei nu ar aproba... Ceva radical. Dacă este făcută prea des, poate produce o ardere completă. Trebuie să fixăm senzorii computerului, să refacem capacitatea energetică pentru investigare, să concentrăm toată energia și să cerem computerelor să acționeze atunci când totul e gata. Despre asta e vorba.

Mâinile lui se îndepărtară grațioase de instrumente, lăsându-i pe toți ceilalți uimiți. Timp de câteva secunde a fost, categoric o scurgere abundentă de energie din sistemele senzoriale energetice ale navei, sondele au parcurs distantele spațiului descătușate de viteza energiei pure.

— Domnule, ținăia Yar, la pupitrul ei. Avem informații noi! Dumnezeu! Se îndreaptă chiar spre noi din spațiul interstelar! Ne cunoaște foarte bine! Va fi aici în șaptezeci și opt de secunde!

Căpitanul spuse răstit:

— Imagine!

La Forge reuși să raporteze cu o voce lăudabil de calmă:

— Domnule, pentru vizualizarea acestor date, senzorii vor trebui să aibă o corecție de douăsprezece puncte în spectrul de raze gama.

— Fă-o, locotenente, urlă Picard.

Tânărul orb se strâmbă în spatele vizorului său, apăsă tastele de cod, apoi butonul și își ținu respirația atunci când sistemele navei răspunseră cu o ușoară tânguire comenzilor lui. Dar informațiile începură să le parvină.

— Senzorii la maximum spre sursă, domnule, raportă La Forge. Peste puțin timp vom primi imagini.

Spațiul din fața lor se înceteșă, se învolbură și recreă o nouă imagine – apoi, brusc, puntea fu înconjurată de o imagine uriașă, ce se ondula, într-o mișcare continuă, înaintând spre ei prin spațiile vaste. Culorile de auroră boreală erau haotice, dorință oarbă, natura electrică evidentă în momentul în care se lovi de ecranul imens.

Geordi ridică imediat mâna pentru a-și acoperi vizorul.

— Iiiisuse...

Scânteile le luminară chipurile și teama începu să-i copleșească. Era ceva cu totul neobișnuit și generator de panică. Frica din toate inimile părea asemenea unui foc, ca un curent electric. Ca fața iadului însuși.

Dintr-odată, Troi se trezi la viață în spatele lui Riker și a căpitanului. Expresia ei speriată era din ce în ce mai cuprinsă de groază cu cât fulgerările de pe ecran se reflectau mai mult în ochii și pe pielea ei.

— Nu vă apropiați de ei! Nu-l lăsați să se apropie de noi!

Picard apăru brusc alături de ea.

— Consilier Troi...

Mâinile ei subțiri se agătară de mâinile lui ca niște gheare.

— Căpitane! *Nu* lăsa creatura asta să se apropie de noi!

— Nu pot să...

— *N-o lăsa!* repetă ea. Căpitane, ce mai caut eu pe nava asta dacă nu-mi asculți sfatul? Dacă greșesc, am să-mi dau demisia. Dacă până acum n-am făcut nimic valoros în viața mea, fac acum, căpitane, te rog!

Dungile purpurii de lumină desenau forme urâte între ei, strălucind de parcă ar fi vrut să dea formă cuvintelor lui Troi și să-i facă privirea mai convingătoare.

Căpitanul o prinse de mâini și o privi cu niște ochi care încercau să afle mai mult decât adevărul. Imediat spuse dintr-o suflare:

— Ridicați scuturile! Stare de alarmă roșie!

Cuvintele lui se auziră în toate colțurile încăperii.

— Alertă roșie! spuse imediat, ca un ecou, Riker, transmițând cuvintele lui Tasha!

— Viteză și ETA?

— Deviați șase! Șaizeci și unu de secunde ETA!

Ea se cutremura sub lumina prismatică de pe ecran. Părul blond îi strălucea într-o culoare când portocalie, când ametist, apoi albastră, apoi un alb foarte strălucitor. Brațele i se mișcau rapid pe pupitru și întreaga navă intră în alertă. Luminile începură să sclipească peste tot în navă și în jurul ei, scutul protector se pregătea să se ridice în jurul corpului navei și al carlingii.

Picard o strânse pe Deanna Troi lângă el, se întoarse spre locurile unde stăteau ei în vremuri mai bune și se îndreptă spre sursa de lumini.

— Locotenent Yar, aprinde fazerele la prova! Spune-i clar care sunt intențiile noastre! Avertizează creatura asta!

În spatele lui o auzi pe Troi șoptind:

— Arme... nu!

Dar era prea târziu.

Fără să se gândească, Yar apăsă butoanele și lansă în spațiu fazele, ascuțite ca niște ace și care, lovind de la distanță erau resimțite ca o lovitură de lamă.

— Căpitane, accelerează! strigă ea. Viteza s-a mărit! Deviere la zece acum... deviat doisprezece... Deviat paisprezece-virgulă-nouă!

— La Forge!

Urletul căpitanului bombardă puntea.

La Forge era cu palmele pe pupitrul de control, încercând să schimbe cursul navei. Schimbarea vitezei fu atât de bruscă încât, până și echipamentul sofisticat al Flotei Stelare n-a putut contracara efectul asupra organismului.

Nava galactică se roti în spațiu și porni ca o săgeată. Dar înainte ca nava să ajungă la o distanță de un an lumină, creatura aceea era deasupra lor.

Nava „Enterprise” fu zguduită cumplit. Un miliard de mici scântei erupseră în jurul scutului. Șocuri electrokinetice treceau prin navă, prin trupurile fiecăruia, prin fiecare os, prin fiecare nerv, prin fiecare circuit, prin fiecare ramificație, prin fiecare fir de păr și pătrundeau prin fiecare centimetru de materie vie sau mecanică:

Troi simți că din gâtlee îi iese un țipăt scurt în timp ce se crampona de un dușman pe care, într-un fel, îl recunoștea. În jurul ei, puntea era pângărită de degete albastre urâte, care lăsa scântei pe tot ce atingeau. Îi văzu pe ceilalți membri ai echipajului căzând, crispându-se, chircindu-se, luptând. Auzi și lupta pe care o ducea nava însăși cu furtuna electrică și își dădu seama că „Enterprise” își iubea echipajul și se împotriva atacului.

Greutatea a mii de minți se prăbuși în capul ei și uită de navă, uită totul cu excepția durerii acelor creaturi. Ele țipau la ea, țipau, scoteau tot felul de sunete, asemeni fantomelor, erau zgomote de cimitir, exact ceea ce Picard îi spusese să nu dea atenție. Se luptă împotriva sunetelor ascuțite, pătrunzătoare de trâmbițe și încercă să revină la o stare de ordine. Degetele-i aveau o culoare albastră electrică în timp ce încerca să se agațe de aerul din jurul ei, ochii îi rămâneau deschiși, înghețați, oricât ar fi încercat ea să-i închidă.

Efectul își micșoră din intensitate și, în timp ce-i cerceta creierul și tot ceea ce în ea reacționa telepatic, îi eliberă mușchii, unul câte unul și ea se prăbuși pe punte, cu ochii încă holbați, încă învăluită în lumina albastră.

Riker o văzu și încercă să se îndrepte spre ea. Dar și el era doborât de acel atac. Până și nava fusese înfășurată în acea lumină. Limbi de lumină albastră loveau fiecare panou și pe dedesubtul lor, loveau chiar puntea care trosnea de câte ori era lovită. După mai multe secunde, efectul scăzu în intensitate și Troi se trezi zăcând întinsă pe podea în timp ce creatura iscodea bordul, dorind ceva ce nu reușea să găsească.

Riker încerca să ajungă la Troi, când scaunul de lângă el se mișcă brusc și Data fu tras afară și aruncat peste consola lui Ops, pe spate și maltratat de acel bici electric. Nava se mai zgudui o singură dată înainte ca sclipirea argintie să se retragă de întreaga încăpere, convergând într-un singur punct, Data, învăluindu-l pe el și pe Ops și producând o efervescentă acolo.

— Data!

La Forge se repezi spre android, numai pentru a fi azvârlit alături de Riker.

— Nu-l atinge!

CAPITOLUL CINCI

Riker strigă să acopere pâraiturile:

— Să nu-l atingă nimeni!

La Forge îl împinse pe primul ofițer:

— Îl omoară!

Riker se văzu obligat să se răsucescă și să-l prindă, ca să nu se apropie de Data. La Forge continua să se zbată să ajungă la Data, să-l lovească pe Riker, dar Riker pur și simplu nu voia să-i dea drumul.

Data zăcea peste panoul lui Ops, tremurând, ca un ghem din fire luminoase și gura începu să se deschidă, de parcă ar fi fost mișcată de o mână invizibilă:

— Vasul... con... tact... con... omoară...

— Comunică cu ea? Țipă Picard acoperind vuietul acela cumplit. Data! Ești în contact cu ea? Ești în contact? Data!

Efectul începu să slăbească și nava începu să-și încetinească zgâlțâitul. Numai aparatele mai trosneau și mai tremurau. Data fu, în cele din urmă, eliberat. Lumina irizată era sătulă de el și acum se retrăgea, prelingându-se pe panoul lui Ops, lăsând în urma ei, pe punte, doar o scânteiere confuză. Data alunecă în josul consolei și căzu pe podea, prinzându-se de marginea consolei și reușind să cadă în genunchi. În ochi i se citea o spaimă umană. Tremura.

Geordi se smuci, se lăsă într-un genunchi și îi întinse lui Data mâna, să se poată ridica. Riker îi dădu drumul, pentru a se îndrepta spre Troi, pe care o ridică cu un braț, cu cealaltă, sunând infirmeria:

— Infirmeria! E urgent!

— Întrerupeți toate sistemele, spuse căpitanul în aceeași clipă. Rămân în funcțiune numai senzorii pasivi. *Nu* puneți în funcțiune senzorii activi!

— Am înțeles, domnule. Numai senzorii pasivi, confirmă Var cu o voce nesigură. Trăsăturile ei păreau asemeni celor ale păpușilor de porțelan. Lucra de parcă s-ar fi luptat cu ea însăși să se stăpânească.

— Unde este? întrebă Picard.

— A plecat, domnule, izbucni Worf. Acum rătăcește cam la doi ani-lumină depărtare. Nu face decât să se învântească pe aici, încearcă să ne prindă, punând la cale cine știe ce plan.

— Se mișcă?

— Da, domnule. Cred că ne caută, căpitane.

— Care e starea navei? Picard cerceta amănunțit puntea de la un capăt la altul, observând sclipirile electrice și vibrațiile care se mai simțeau ici colo.

— Scuturile sunt avariate șaptezeci și nouă la sută, raportă Worf furios. Sistemele sunt stricate în toată nava. Pupitrul de comandă este avariat, comunicațiile sunt întrerupte, senzorii nu sunt stabili. Cele mai afectate sunt scuturile și va dura foarte mult timp, să le reîncărcăm.

— În ce stare se află farfuria?

— Intactă, domnule. Au fost și ei scuturați, dar nu la fel de rău ca zona bordului și a punții de comandă. Mie mi se pare că și-a canalizat atenția asupra zonelor navei în care se află concentrată energia.

— Ce anume a fost?

Worf își strânse buzele și își îndreptă privirea spre Tasha.

Ea se tulbură...

— Evident, un bombardament cu antimaterie pură, spuse ea aruncând o privire nervoasă spre Geordi și Data care se afla încă pe podea. Tehnicienii raportează că a absorbit energia din scuturi și jumătate din cea încorporată în sistemele de bord, în special a celor aflate în părțile exterioare ale navei. Miezul computerului este încă intact, dar mă îndoiesc că vom mai putea rezista încă, unui atac de aceeași intensitate.

— Șaptezeci și nouă la sută avarii? Nu cred.

Riker înălța privirea din locul în care îngenunchease, pentru a o susține pe Troi și spuse:

— N-am mai văzut o apariție atât de rapidă. Ce s-a întâmplat? Ce a făcut-o să se îndepărteze?

— Pentru moment, spuse Picard cu fermitate. Numai ea știe.

Se opri, se aplecă și îl ajută pe Riker s-o așeze pe Troi pe scaunul ei. Ochii ei erau pe jumătate închiși și tremura chiar mai rău decât Data. Când cei doi sanitari ieșiră din turbolift, Picard îi îndrumă spre ea și stătu lângă ei cât timp aceștia îi făcură un scurt control.

— Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău... spunea ea cu voce tremurătoare.

— Nu înțeleg de ce, spuse Picard cu blândețe. Dacă nu ne-ai fi avertizat tu, n-am fi ridicat scuturile. Mă cuprind fiorii când mă gândesc ce s-ar fi întâmplat. Vreau să ți se facă un consult la infirmerie. Nu, consilier! Fără niciun comentariu!

Riker se ridică și spuse:

— Antimateria ar fi rupt nava în bucăți.

— Dar armele, spuse Troi cu o voce înăbușită... Ar fi trebuit să vă atrag atenția... Nu mi-am amintit...

— Ce să-ți amintești? întrebă Picard. Despre ce vorbești?

— Știam... Știam că armele ar fi... Căpitane, îmi pare atât de rău...

— Știai că armele vor atrage atenția acestei creaturi? Asta vrei să spui?

Ea încercă să stea dreaptă în scaun, dar brațele și picioarele îi tremurau. Nu reuși decât să dea din cap.

— Duceți-o la infirmerie, spuse Picard, nerăbdător s-o vadă din nou în stare normală. Subiectul ăsta nu e încă încheiat.

— Da, domnule, murmură ea și se lăsă condusă de cei doi sanitari. Știa că Riker o urmărea cu privirea, știa că ar fi vrut să vină cu ea, dar mintea era atât de răvășită... atât de...

— Căpitane! strigă Geordi și așteptă să se uite spre el. Conform analizelor mele spectrografice, în esență este vorba de aceeași structură vizuală ca și la acele ființe pe care le-am văzut plimbându-se pe punte!

Picard îl privi încruntat:

— Vrei să-mi spui că este o fantomă uriașă?

— Domnule! Yar ridicase privirea de pe ecranul aflat în fața ei.

— Spune, o îndemnă căpitanul.

— Am primit analiza tehnicienilor. Creatura conține antimaterie, dar nu este formată numai din antimaterie. Când a înfășurat nava, am devenit un milion de mici explozii, peste tot pe unde antimateria a lovit scuturile. Dacă ar fi trecut prin ele, am fi...

— Întrerupeți toate aparatele până la noi ordine. Picard își strânse pumnii și se îndreptă spre Ops. Bătu din picior pentru a atrage atenția celor care erau acolo.

— Data! Ești funcțional?

Semănând mai curând cu un copil decât cu un android, așa cum stătea în genunchi, tremurând și ținându-se de Geordi, Data își adună toată energia care-i mai rămăsese și își ridică privirea spre Picard.

— F-funcțional, domnule...

— Ai fost în contact cu creatura aceea de afară?

— Cu ceva, domnule... cred că asta trebuie să fi fost.

— Ai ceva de raportat?

— Nimic clar, domnule; nu era nici... totul a fost lipsit de sens.

— În picioare atunci! Poți să te ridici?

— Căpitane? Se vedea că locotenentul Yar n-ar fi vrut să-l întrerupă din nou, tot cu vești proaste, dar deveni țeapănă și se lipi de pupitru, atunci când Picard se întoarse.

— Energia aflată acum în interiorul creaturii este de până la treizeci și unu la sută mai mult decât atunci când ne-a lovit.

Riker clătină din cap.

— Grozav! Uite unde s-a dus energia noastră!

De jos, Geordi comentă:

— Și noi stăm aici, ca niște butuci pe un iaz în timp ce Irving, Entitatea de afară înfulecă trei pătrimi din energia noastră!

Brusc, conștient de prezența lui Geordi și simțind că are noi obligații, Riker spuse:

— Sunt convins că i s-a părut foarte gustoasă. Mă întreb cât va dura până i se va face din nou foame.

— Mai bine zis, suntem Numărul Unu, dar asta nu ne e de prea mare ajutor, spuse Picard crispat în timp ce îl ajuta pe Data să se ridice, el sprijinindu-l de un braț, Geordi, de celălalt, până când androidul își recăpătă echilibrul.

— Nu, domnule, recunosc Riker, dar dacă reducem energia la zero ne-am putea ascunde.

Picard păru impresionat.

— La fel m-am gândit și eu.

— Domnule?

Căpitanul întoarse capul:

— Acum ce mai este, Yar?

Ea își adună tot curajul și dădu drumul raportului fiindcă era prea ciudat să-l păstreze numai pentru ea. Se aplecă spre ecran și încercă să nu creadă ceea ce vedea acolo.

— Domnule, cred că senzorii noștri pasivi nu funcționează ca lumea, sau nu mă pricep eu să citesc informațiile...

— Raportează! Acum!

Ea dădu din cap și se încruntă:

— Energia creaturii pare să scadă încet. E clar că scade.

— Chiar în interiorul ei?

— Da, *în* creatură.

— Ce se întâmplă?

— Masa ei nu este... Worf poți corobora datele astea?

— Să verific, mormăi Worf.

— Locotenente!

— Da, domnule. Masa nu se schimbă. Și nu este nicio schimbare în antimaterie și nu emană destulă energie pentru a motiva scăderea.

— Așa ceva nu se poate! spuse Picard. Energia nu poate să *dispară nicăieri*. Asta e o lege fundamentală a universului. Trebuie să se ducă undeva!

— Așa aș vrea și eu, murmură ea. Domnule, asta e ceva ciudat. Acum datele sunt altele – aproape nimic nu este constant. Masa ei este energie.

— Deci asta este! Care este concluzia? Ipoteze! Vă ascult pe toți, strigă el ascuțit, dublând starea de apăsare a momentului și obligându-i pe toți cei de față să dea un răspuns.

— Inter... inter...

— Da, Data? Ai o idee? Data, ești atent aici?

— Inter... dimen... sionalitate... Androidul se sprijini fără jenă de Geordi, dar pe chip i se citea maxima concentrare și nu spaima de mai înainte.

— Mai încearcă, Data, îl îndemnă Picard, apropiindu-se de el, dar rezistând tentației de a-l ajuta să se țină drept.

— Singura posibilitate, spuse Data, este aceea de a exista... între dimensiuni, dacă energia... se risipește... fără... radiație... domnule. Se menținu cu un efort evident pe propriile picioare și aruncă o privire recunoscătoare lui Geordi. Acolo cred că se duce energia. Numai așa putea dispărea o cantitate enormă de energie, smulsă din scuturile noastre, fără ca noi s-o putem detecta.

Picard era încruntat, dar ideea părea să aibă sens. Și căpăta tot mai mult sens din momentul în care Data o repetă fără să-și dea seama că o spune a doua oară.

Pe puntea de sus, Yar dădu din cap.

— E prea supranatural pentru mine...

— Este neobișnuit, spuse Picard încurcat.

— Dar e singura concluzie care are un sens, spuse Riker. La naiba! Înseamnă că fantomele sunt reale!

— Așa este, fu de acord căpitanul, mâhnit. Și asta mai înseamnă că tot ce vom face de acum înainte va fi pe bâjbâite. Tot ce știm este că această creatură se poate extinde prin o sută de sisteme solare, pe o sută de nivele de existență.

Riker privi spre ecran, la imaginea care se zvârcolea în partea de sus stânga, la doi ani-lumină distanță de ei.

— Și orice energie am folosi pentru a ne apăra, va reprezenta următoarea ei masă. Poate ar fi bine să punem ceva mai multă distanță între noi.

Picard încruntă ușor sprâncenele. Îi cam plăcea și lui ideea.

— Nu putem, spuse el. Cel puțin nu încă. Această entitate a degajat o viteză de aproape cincisprezece warp. Ar fi deasupra noastră într-o clipă. Întrerupând orice sursă de energie am orbit-o. Câtă vreme stăm aici, nemișcați, suntem ascunși. Pentru moment.

— Cum te simți? întrebă Riker, încercând să-și facă apariția alături de Wesley, cât mai puțin remarcată.

Wesley se dădu înapoi. Credea că nimeni nu-i dă atenție, având în vedere evenimentele.

— Bine, domnule. E totuși neplăcut să stai aici, agățat în spațiu.

Riker privi ecranul și îndepărtata pată de culoare care îi pândea.

— E tot ce putem face până când repunem aparatele. În funcțiune și găsim o soluție să plecăm de aici fără să atragem atenția.

— Poate o velă solară, domnule? Am putea. Am putea naviga pe valurile soarelui din celălalt sistem solar...

— Viteză prea mică. Ne-ar găsi până să ajungem acolo. Uită-te la ea! Încearcă să ne descopere ca să nu putem fugi. O formă, la doi ani-lumină de aici și care călătorește cu viteza luminii. Dacă încercăm să ne strecurăm și trecem, întâmplător, prin zona aceea în timp ce scuturile sunt coborâte... ei bine, știi și tu.

Umerii lui Wesley se încordară.

— Da, cred că știu. Uneori aș vrea să nu văd lucrurile atât de clar în mintea mea. Atunci n-ar trebui să le privesc. Domnule Riker, n-am auzit niciodată de senzori pasivi.

— Oh, murmură Riker. Senzorii pasivi pot numai să analizeze datele pe care alte entități sau obiecte le furnizează. Senzorii activi trimit o rază, apoi

așteaptă ca informația să se întoarcă.

Dacă acea creatură ne caută, va căuta o sursă de energie. Dacă folosim senzori activi, îi vom trimite un semnal luminos care să o conducă la noi.

— La fel și cu scuturile, adăugă La Forge.

— Și cu armele. Aceste cuvinte enigmatice veneau de la Yar, care stătea în partea dreaptă a rampei, urmărindu-și monitoarele tactice și o formă de culoare pe unul dintre ecrane, care adulfeca vânatul.

Riker așteaptă până când impactul cuvintelor lor se șterse. Nu voise să fie auzit. Apropiindu-se de „Wesley”, coborî și mai mult vocea, dar pe puntea, acum întunecată și tăcută, era ca și cum ar fi strigat. De când jumătate din aparatură fusese întreruptă și cealaltă jumătate stricată, puntea era foarte tăcută.

— Fără senzorii activi, va trebui să fim foarte atenți dacă vom vrea să plecăm. Va trebui să conducem nava manual. Este foarte riscant, chiar pe o distanță mică.

Wesley dădu din cap și se resemnă în fața acestei realități; nu va mai fi vorba de viteza mai mare decât cea a luminii care să-i îndepărteze de pericol.

Stând în apropierea cabinei lui, căpitanul Picard își duse mâinile la spate și își privi echipajul lucrând în ciuda situației de neajutorare în care se aflau. Îi văzu pe Wesley și pe Riker șoptindu-și la ureche și avu, brusc sentimentul imunității. Dacă ar fi putut găsi resurse în el însuși pentru a-i mângâia pe ei!

Brusc își dori să fie în mijlocul unui atac al romulanilor, care să-i depășească la număr cu șase la unu. Singura lui grija ar fi numai propria persoană, nava și o mână de soldați, care știa ce-i așteaptă în momentul în care semnaseră. Ar fi avut o mână liberă, ar fi fost liber să ia hotărâri radicale, fără să aibă grija soțiilor și a copiilor. N-ar fi trebuit să-l preocupe soarta lor în cazul în care nava ar fi pățit ceva. De câte ori nava se înclina, aceste chipuri nevinovate îi apăreau în minte, alergând spre el, să-i apere, așteptând ca el să-i scoată teferi de acolo.

Privindu-l pe Riker, Picard avu un ușor sentiment de invidie. De fiecare dată când se uita la primul lui ofițer, îl vedea pe Riker în picioare, pe platforma transportoare, gata să plece, lăsându-l pe căpitan în urmă, să se ocupe de navă. În acele vremuri, Riker era răspunzător numai pentru el însuși și pentru echipajele plecate, în timp ce acum, căpitanul răspundea de o navă plină de oameni, de familii. Unde erau aventurile trăite alături de

echipaje antrenate? Cum de devenise el dintr-odată guvernatorul unei insulițe suprapopulate?

Brusc i se făcu dor de zilele când era prim-ofițer, apoi căpitan al unei nave care nu avea copii la bord. Să fii căpitan al unei nave a cărei vocație era riscul... Era cel mai bine. Dar acum era prins la mijloc, guvernator al unui grup de familii ce călătoreau în spațiu. Nu era nici căpitan, nici prim-ofițer, răspunzător de hotărârile lui Riker, a cărui obligație era – după cum se știe – să stea între Picard și acest pericol...

În cele câteva aventuri trăite împreună, Picard își spusese că ar putea găsi un compromis. Dar în astfel de situații nu exista compromis, asta era realitatea crudă. Unele situații cereau fie o mișcare de înaintare, fie o grabnică retragere și aceasta era o astfel de situație. Riker ar fi reprezentat întotdeauna o piedică. Și asta va fi întotdeauna imaginea pe care o va avea căpitanul atunci când se va gândi la celelalte echipaje din care făcuse și el parte. Sentimentul că va fi lăsat în urmă nu-l va părăsi niciodată.

Căpitan. Care era titulatura lui reală? Sau era guvernatorul navei „Enterprise”?

Aceasta era situația celor o mie și ceva de oameni care colonizau o navă în locul unei planete. Colonizând chiar spațiul cosmic, cetățeni ai Federației aflați în spațiul vast. Generațiile care vor veni, copiii acestor copii vor considera aceste nave ca fiind țara lor, planeta lor, naționalitatea lor. Răspunsul la întrebarea „De unde ești?” ar fi „Sunt de pe Enterprise”.

Habitat. Mediu. Un loc, nu un lucru, nu o navă. Un loc în mișcare. În loc de „Sunt cetățean al cutărui sector sau al cutărui sistem, cutărei planete, sau cutărui avanpost”, răspunsul ar fi „Sunt cetățean al Federației”.

În cele din urmă va fi o unitate totală în sânul Federației, primul pas pentru ca oamenii să se simtă acasă pe orice planetă în locul uneia singure. Principiul Statelor Unite, de fapt; nu conta că ai fost crescut în Vermont și că ai locuit în California. Erai acasă, erai american. Dacă numele tău era Baird sau Yamamura sau Kwarne, nu era neapărat nevoie să fii loial Scoției, Japoniei sau Chinei, ci Americii. Peste câțiva zeci de ani de călătorii în spațiu și afirmația va fi „Sunt cetățean al Pământului”, fără să mai conteze țara. Această navă reprezenta acest prim pas. Fie că erai născut pe Pământ, pe Epsilon, pe Indii VI, erai cetățean al Federației. Copiii din această colonie, „Enterprise”, vor vizita planetele Federației și se vor simți parte a fiecăreia dintre ele, se vor simți bineveniți pe oricare din ele. Această navă

era cea mai mare, amestecul cel mai vizionar din toate, era o colonie ce călătorea în spațiu. Unică. Plină de speranțe.

Plină de risc.

Și Jean-Luc Picard era cel care trebuia să o conducă.

De ce eu? Oare prestigiul m-a orbit și să-mi pierd libertatea și aventura? Copii! Imaginează-ți!

— Domnule Riker! spuse el cu glas tare. Dumneata și Data duceți-vă la stația tehnică să-mi aduceți analizele spectrometrice și electronice ale compoziției acestui fenomen, cât mai e timp. Vreau să știu ce se va întâmpla dacă tragem chiar în el și ce se va întâmpla dacă nu tragem.

Brusc ridică un deget spre primul său ofițer și spuse ferm:

— Riker, *dumneata* te vei ocupa să găsești o cale de a rezolva această problemă.

A fost nevoie de toată capacitatea sa de autocontrol pentru ca Riker să nu se enerveze. Își simți trupul încordat.

— Am înțeles, domnule. Dădu din cap și se întoarse către turbolift. Data! La Forge! Veniți cu mine!

Îndată ce ei ieșiră de pe punte, locul lor fu luat lângă Conn și Ops de Worf și de Tasha. Picard îi privi cum se îndepărtează și se simți mai puțin singur, în fața orelor ce urmau. Privi în jur. Nava era încă acolo, aparatele clipeau, trimițând energia de colo-colo, totul gata să funcționeze din nou, circuitele furându-și unul altuia energia, unele dintre ele având întâietate în fața altora, în funcție de cum hotăra marele computer; hotărâri pe care numai o mașină le putea lua. Simți prezența miliardelor de circuite de sub punte, toate agitându-se să conducă această energie delicată. Era la fel de sigur de prezența lor așa cum consilierul Troi era sigură de prezența acelor ființe care le amenințaseră cu atâta claritate.

— Confuzie, domnule.

Troi stătea întinsă pe pat, în liniștea artificială din infirmerie, încercând să înșire cuvinte care nu aveau litere și nici punctuație. La dreapta ei, căpitanul Picard, îi dădea curaj. La stânga ei, Beverly Crusher, reprezenta un alt fel de punct de sprijin, amândoi urmărind-o din diferite motive. Dar acum, căpitanul voia răspunsuri, sugestii și nimeni nu i le dădea de bunăvoie.

— Par să fie mii de impulsuri emoționale, dacă vrei, spuse Troi. Poate că sunt milioane. Nu sunt în stare să explic prea clar... Doctore, pot să mă

ridic?

Crusher o certă din priviri, apoi spuse:

— Cred că da. Dar asta numai fiindcă n-am descoperit nimic. Asta nu înseamnă că nu e nimic vătămat.

Îndepărtă aparatura de diagnosticare și se dădu înapoi în timp ce căpitanul o ajută pe consilier să coboare de pe masă și o conduse la un birou. Era clar că discuția era departe de a se încheia, cel puțin din punctul de vedere al căpitanului. O așeză pe un scaun, pe Crusher pe un altul și se așeză și el pe cel de al treilea scaun, apoi își împreună mâinile și își odihni brațele pe biroul negru din fața lui.

— Ar putea fi o navă, iar tu i-ai simțit echipajul.

— M-am gândit și eu la posibilitatea asta, spuse Troi, hotărâtă să nu spună că nu știe, deși nu știa.

— N-am renunțat încă la acest gând. Dar dacă am etichetat imaginile acelor umanoizi drept fantome, cred că nu e nimic rău dacă am eticheta aceste impresii ale mele... drept sufletele lor. Nu, te rog! Lasă-mă să continui! Îmi dau seama că nu este ceva precis. Îmi pare rău că trebuie să vorbesc așa. „Suflet” este un termen subiectiv, dar cred că asta este imaginea pe care aceste entități o au despre ele însele.

— Percepi individualități? întrebă Crusher.

Părul arămiu i se răsfirea pe umeri în momentul în care se aplecă spre Troi.

Ochii de nimfă ai lui Troi se deschiseră mari.

— Oh, da! Țasta e motivul pentru care mă îndoiam de percepțiile mele. Unele dintre imagini sunt foarte clare. A lui Vasska, de exemplu. Și îmi amintesc ordinele care i-au fost date în momentul în care această entitate a lovit vasul „Gorshkov”.

— Asta nu mi-ai mai spus-o! spuse căpitanul. Tonul lui trăda nerăbdarea. De parcă ar fi așteptat ca ea să-i facă un raport clar al acestor întâmplări neclare.

— Nu, domnule. N-am fost foarte sigură până acum. Mi-am amintit abia când am fost atacată pe punte. Aș vrea să pot explica.

— Deci erai în contact cu căpitanul Reykov, spuse căpitanul, nesigur.

— Uneori, răspunse ea. El are cea mai puternică personalitate. Dar, domnule... mai sunt mulți alții. Mulți alții. Aceste imagini puternice sunt umbrite de nenumărate forme de viață aflate în jurul fenomenului. Nu în

interiorul lui, ci existând într-un halou, în jurul lui, de parcă ar fi purtate prin spațiu peste tot pe unde se duce el.

— Sunt prizonieri?

În momentul în care Picard pronunță aceste cuvinte, Troi se dădu înapoi. Se așază din nou pe scaun, de parcă și-ar fi căutat locul, alungă orice urmă de emoție de pe trăsăturile ei mediteraneene și din ochii ca de cerneală, ai betazoidilor.

— Vrei să teoretizez, domnule?

— Îți cer să mă ajuți să formulez un plan de acțiune, spuse el. Sau măcar un plan de abordare.

— Da, murmură ea. În loc să te ajut te-am pus într-o situație dificilă de data asta.

— Nu este vina ta, Deanna, spuse Crusher.

— Absolut deloc, spuse și Picard ca un ecou.

Troi încercă să-și dea seama ce simte, dar căpitanul nu era genul de om care să lase să i se citească sentimentele cu prea multă ușurință. Ea îi resimți rezistența, o rezistență rafinată, ca și el însuși și, cu respect, se întoarse în ea însăși.

— Dacă aceste vieți sunt prizoniere, așa cum spui tu și noi le distrugem închisoarea, continuă ea, asta ar însemna că am comis o crimă?

Cu această întrebare, ajunse în miezul problemei care îl frământa pe Picard. El o studie. Era grațioasă, exotică – da, acesta era cuvântul potrivit și atât de preocupată și, în același timp, la fel de neajutorată ca toți ceilalți.

— Consilier, îmi dau seama că datoria ta este foarte obositoare, dar și a mea e la fel. Dacă singura noastră șansă de supraviețuire este distrugerea acestor mii sau milioane de minți sau simțuri, ce să fac? Să salvez sau să sacrific? Care vieți trebuie să plătească?

— Asta e primul punct slab în Prima Directivă, Jean-Luc, spuse Crusher. „Când intri în legătură cu o altă cultură, este singura soluție de a salva viețile care ți-au fost încredințate”. Nu știu ce aș face eu. Aș număra capetele să văd care are mai multe vieți de salvat?

Căpitanul se lăsă pe spate și își plimbă degetul pe buze.

— Din cele spuse de consilier, noi suntem clar în minoritate. Apăsă butonul celui mai apropiat interfon și spuse:

— Picard către punte! Care este situația acolo?

— Neschimbată, domnule, raportă Yar. Situația navei se îmbunătățește, dar trebuie să mai reparăm multe circuite pentru a reface puterea energetică

a scuturilor. Totul este sub control. Chiar și viteza supraluminică.

— Minunat, răspunse Picard. Trebuie să lucreze mai repede.

— Da, domnule. Aș vrea să văd și eu asta.

— Terminat. Consilier, mai ai ceva, ceva mai concret să-mi spui?

Troi oftă.

— Am încercat să izolez impresiile, să văd dacă sunt numai amintiri, sau forme de viață sau suflete, dar până acum nu pot să spun nimic concret.

— Eu mă tem pentru tine, îi spuse Crusher.

Gura lui Troi se întristă.

— Ești foarte drăguță. Dar dacă pot să-mi folosesc capacitatea pentru a fi de ajutor pe navă...

— Știi la ce mă refer, o întrerupse doctorul. Pericolul inherent al telepatiei. Dacă alți telepați sunt mai puternici decât tine, forța minților lor ți-ar putea face rău, Deanna. Și eu nu-ți pot bandaja mintea.

— Am încercat să mi-o închid, dar au trecut de barierele mele.

— Vrei să-mi spui că aceste arătări reprezintă un pericol pentru tine? urlă brusc Picard.

Speriată, Troi închise gura și se gândi la toate astea. Nu auzise încă spus în cuvinte, dar nu suna prea bine.

— Toată povestea asta mă sperie, spuse Crusher. După tot ce mi-a descris Wesley, aș fi crezut că e o minciună, dacă n-ar fi apărut și pe ecranul computerului. Acest element adaugă o realitate științifică înspăimântătoare întregii situații. Oh... Căpitane, Wesley m-a rugat să-ți spun să-l ierți pentru felul cum s-a purtat.

Picard rămase puțin nedumerit, apoi întrebă:

— Pentru ce?

Crusher clipi.

— Nu știu. Credeam că știi tu.

După o clipă, el dădu din cap:

— Nu-mi amintesc nimic deosebit, doctore.

Ea ridică ușor din umeri încurcată.

— Înțeleg. Atunci scuzele sunt din partea mea. Wesley este la vârsta la care crede că toți adulții au ceva împotriva copiilor.

Picard întinse mâna spre ea și spuse:

— Sigur că avem ceva împotriva lor. Sunt copii. Trebuie să crească și să învețe că nu e așa. Nimeni nu așteaptă nici mai mult nici mai puțin. Când vor fi adulți nu vor mai fi copii și atunci vor avea și mai multe neazuri.

— Te referi la cele față de ofițerii superiori?

— Da. Chipul lui căpătă o tentă de melancolie. Această schimbare de dispoziție îi limpezi mintea și situația i se păru mai ușor de acceptat.

Troi se întoarse spre ecran, așteptând să se termine această, discuție. Telepatia... *Să oferi neclaritatea în locul altei neclarități – să înlocuiești ignoranța cu ambiguitatea – asta e singurul lucru folositor pe care-l fac eu?*

— Dacă aceste ființe sunt prizoniere; murmură Picard, atunci și ele sunt tot în responsabilitatea mea. Oare am dreptul să decid în ceea ce le privește? Va trebui să sporim eforturile pentru a comunica într-un fel cu ele.

Troi îl privi și începu să simtă din nou teama.

— Dar pentru asta e nevoie de energie, domnule. Entitatea ar localiza-o și ne-ar distruge.

Crusher vorbi cu glas tare.

— Și mai e ceva.

Căpitanul vorbi încercând să nu pară speriat.

— Da, doctore, ce este?

Ea își opri o clipă privirea pe suprafața biroului. Când ridică privirea, întâlni ochii speriați ai lui Jean-Luc.

— Ce facem dacă, pur și simplu, nu vor să negocieze cu noi? întrebă ea. Știi ce se spune despre drumul ce duce spre iad.

— Nu-ți pare ciudat? Consilierul Troi a fost ținta unei tulburări electromagnetice.

— Vezi-ți de treaba ta, bombăni Riker la comentariul făcut de android. Iritarea se amplifică și fu pe punctul de a apăsa pe butonul intercomunicației pentru a suna infirmeria. Dar Data era la câțiva pași de el. Încă se mai ținea pe picioare după acel atac. Îl scuturase numai. Iar Deanna era în infirmerie încercând să-i controleze mintea...

Data ridică privirea de pe ecranul computerului.

— Mintea îmi e întotdeauna la ce lucrez, comandante. Vezi, eu am o memorie polifazică și care îmi permite să...

— Nu-mi pasă! se auzi Riker spunând. Pur și simplu nu mă interesează! Genele lui Data clipiră...

— Poate că dacă ți-aș explica la un nivel mai simplu...

Riker își îndreptă spatele care îl durea și privi drept în ochii lui Data.

— Te superi?

— Deloc, domnule, răspunse androidul amical. Conceptul aflat în spatele capacității deosebite a creierului meu poli...

— Nu asta am vrut să spun!

— Nu, domnule? Dar asta ai spus.

Geordi se apropie și îl trase pe android de mânecă.

— Nu întinde coarda, Data. Domnul Riker vrea date. Exclusiv referitoare la defecțiune și la sursa acesteia.

Cu o privire copilărească Data răspunse:

— Oh! Nicio supărare.

Se răsuci pe călcâie și se aplecă din nou spre ecran.

— Sensorii pasivi sunt confuzi în ce privește învelișul fizic al fenomenului. Sensorii nu se pot concentra asupra lui pentru că entitatea își schimbă des structura. O entitate sau un mecanism? Nu pot să-l definesc.

Stând între Riker și Geordi, fiecare aplecat asupra ecranului unui alt computer, Data se încrunta la fel ca și un om în fața graficelor ce-i dansau în fața ochilor.

La dreapta lui, Riker, furios arăta spre punctele de presiune moleculară:

— Să începem prin a folosi cel mai clar criteriu de viață, sugerează el. Sunt semne de materie organică? Piele? Oase? Celule? Orice!

— Formele organice nu sugerează și nici nu exclud viața, domnule. Eu sunt în parte organic, dar și mecanic.

— Nu lua totul atât de literal, Data, spuse Riker brutal. Vreau un punct de pornire. Este doar un proces de eliminare. Știu că viața nu înseamnă numai componente fizice. Putem păstra un trup în viață la infinit, dar asta nu înseamnă viață. Oricum, nu viață umană. Întoarce-te la aparatele astea și interpretează ceea ce citești.

Își strânse mâna pumn și simți sudoarea în podul palmei. Un dușman tangibil era una, putea să-i facă față. Dar toată povestea asta despre viață și neviață, lupta asta de a-și da seama dacă vor omorî sau nu pe cineva atunci când vor lupta să-și salveze propriile vieți... *Nu-mi place deloc! Nu-mi place nici poziția pe care o am. Să-l sfătuiesc pe căpitan? Cum? Să-l ajut să lupte împotriva acestei creaturi? Cum?*

Mâinile îi puteau fi la fel de bine legate. Ca prim-ofițer putea la fel de bine să nu fie nimic. Primul ofițer era mereu supremul explorator. Nu era om de știință, niciun expert tactic, nici psiholog – nimic anume și totuși câte puțin din toate, din tot ce avea nevoie căpitanul la un anumit moment. Ce va fi data viitoare? Va fi pregătit? Teama începu să pună stăpânire pe el.

Picard... lua-l-ar naiba! Să găsesc o soluție de a lupta împotriva acestui fenomen! Atâta tot! Simplu! Da, domnule! Imediat, domnule.

— Aceste date nu pot fi interpretate!

Vocea lui Data îl enervă pe Riker. Tonul ăsta al lui...

Tonul ăsta de, accepți sau nu...

— Dar dacă trebuie să-l traduc în cuvinte, aş spune că fenomenul se comporta într-o maniera pseudo-mecanică.

— Încearcă să fii mai clar, te rog, se răsti Riker pe care îl lăsară nervii.

— Aşa vorbesc întotdeauna. Este creat din componente energetice individuale dar nu se comportă nici ca o maşină nici ca o fiinţă umană. Pare să fie o unealtă vie – ceva fabricat la un nivel atât de înalt de inginerie încât este, virtual, o formă de viaţă.

— Sună a ceva cunoscut, bombăni Geordi.

Data îi aruncă o privire, cu gura deschisă, dar trebuia să răspundă încă la întrebarea lui Riker, astfel încât continuă:

— Citesc energii disruptive de capacitate foarte mare. Îndată ce ne va descoperi, ne-ar putea înghiţi.

Riker spuse dur:

— Încetează cu asta!

Ochii lui Data sclipiră în momentul în care îşi înălţă capul:

— Domnule?

— Mă enervezi îngrozitor! Zăpăceşti pe toată lumea cu modul ăsta de a vorbi! Tai-o scurt!

— Argou, domnule. Terminologie colocvi...

— Este insultător!

— Eu... vă rog să mă scuzaţi... încerc să fiu mai uman.

Data se lăsă pe spate, pe spătarul scaunului, dându-şi seama că ceva l-a supărat pe primul ofiţer.

— Tu nu vei fi niciodată uman, bombăni Riker. Tu nu eşti om. Se pare că nu înţelegi diferenţa dintre a fi om şi a-i maimuţări pe oameni. Tu nu poţi fi creativ fiindcă nu vezi decât artificialul, nu şi substanţa. Ție îți lipsește viața. Până când vei învăța care e deosebirea, nu vei fi decât o păpușă.

— Domnule – Geordi apăruse între ei. Nu încearcă decât să...

— Știu ce încearcă să facă! spuse brutal Riker.

O clipă rămaseră toți trei tăcuți.

Sentimentul de jignire se putu citi pe chipul lui Data care privi spre Geordi, apoi spre Riker.

— Eu... eu nu încerc decât să mă îmbunătățesc... să vă fiu de folos în cel mai...

— Atunci fii de folos! izbucni Riker. Fii de folos la întreaga ta capacitate! Tu ești un android. Folosește lucrul ăsta spre avantajul nostru și nu mai încerca să fii ceea ce nu ești. Dă-ne ceva care să ne fie de folos... dacă poți. Dă-mi o informație pe care să o duc căpitanului și care să ne scoată din situația asta. Se apropie și mai mult de Data, fapt care îl intimidă pe acesta. Se lipi și mai tare cu spatele de panou. Dacă entitatea asta ne mai atacă o dată, vreau să fim anunțați. Vezi dacă poți să intri în legătură cu fenomenul.

Genele palide ale lui Data coborâra și mai mult, apoi se ridicară ușor, cu o expresie delicată – cel puțin așa i se păru lui Geordi – expresie care dovedea că, undeva sub voltajul lui, putea și el să fie jignit. Cu un oftat, Data răspunse:

— Promit să încerc, domnule.

Incapabil să mai întâlnească privirea lui Riker, el se strecură prin spatele lui Geordi și se îndreptă repede spre laboratorul spectrometric. Un ultim oftat în dreptul ușii și dispăru.

Riker îl privi cum pleacă, văzu încordarea din umerii săi și încercarea umană de a nu o lua la fugă. Amintirea lui era arsă încă de privirea ochilor androidului care aveau acea licărire de umilință și suferință a celor ce nu vor să jignească pe nimeni. Riker se întinse după android, de parcă ar fi simțit o obligație... Ar fi putut face un pas.

Dacă Geordi nu i-ar fi atras atenția.

— Dacă are vreun șoc, spuse navigatorul, își va risca viața, domnule Riker.

Reușind să-și controleze vocea, Riker spuse încet:

— Mă tem că asta ar putea fi șansa noastră de salvare.

Se întoarse din nou spre monitoare, numai că se trezi cu Geordi în fața lui.

— Deci așa, da? Îl sacrificăm pe Data fiindcă nu e viu!

— Ascultă, Geordi eu nu vreau...

— Vrei să-mi spui că nu-i adevărat că-l alegi întotdeauna pe el pentru misiunile dificile, pentru că el poate fi sacrificat?

Riker privi în vizorul metalic și își imaginea tensiunea din jurul ochilor orbi ai lui La Forge.

— Așa cum ai fost și tu, locotenente?

— Ai încerca cu aceeași disperare să-i salvezi viața cum ai încercat să o salvezi pe a mea?

— Treci la postul tău, domnule!

La Forge ezită o clipă, apoi făcu un pas înapoi, cu mușchii gâtului încordați, cu mâinile ca niște crengi de copac.

— Am înțeles, domnule. Cum dorești.

CAPITOLUL ȘASE

Marele războinic dădea târcoale tehnologiei sistemului de fortificații, încet, câștigând mereu teren. Simțea mirosul bătăliei. Simțea gustul cărnii fripte, al sângelui și al cărnii sfâșiate. Auzi urletul în mintea lui, cântecul războinicilor îți atâță instinctele, dar nu putu suporta prețul păcii. Adânc, în sufletul lui, știa că vor fi tulburări cu mult înainte de a fi pace și fiecare fibră a ființei sale se pregătea pentru asta, pentru a nu fi surprins mai târziu.

— Worf!

Cu un efort uriaș reuși să nu urle un răspuns și să folosească un cuvânt civilizat:

— Da.

— Căpitanul va dori un raport atunci când se va întoarce.

Worf se întoarse spre trupul suplu, feminin și la chipul de poveste. Ea părea o fetiță îmbrăcata în haine de băiat. O fată din poveștile pe care i le spusese de mult părinții adoptivi, povești care nu-i potoliseră niciodată setea de aventură. Era foarte tânăr când părinții lui din Flota Stelară nu i-au mai spus povești despre fete care se îmbracă în haine băiețești pentru a-i păcăli pe credincioși. În locul lor aleseseră povestirile lui Bram Stoker, Melville, Dumas, Stervasney și Kryo, pentru a-l mulțumi pe neobișnuitul lor fiu. Poveștile astea îl făceau să urle.

— Nu va fi încântat de ce-i vom spune, Tasha, îi spuse el, înăbușindu-și vocea de tunet acum, când stăteau amândoi pe punte, ascunși de ceilalți de stația tactică aflată la câțiva pași mai departe.

— Știu, spuse ea. Dedesubtul părului ei galben ca lămâia, ochii ei cenușii deschiși se închiseră la gândul că trebuia să se vadă cu Picard. Am făcut un studiu și ai dreptate. Creatura aceea se mișcă conform unui model, dar care are și niște mișcări întâmplătoare. Trebuie descrisă ca fiind neprevăzută.

— Da, am văzut și eu, răspunse el cu voce de bas. Caută o soluție pe care este greu s-o dejucăm. Ne dă mai puțin de cincizeci la sută șansă de salvare.

— Asta înseamnă mai mult de cincizeci la sută șansa de a fi prinși. Tasha își mușcă buzele și începu să se gândească la această problemă. Și asta e nivelul nostru de siguranță. Șansele pot fi și mai îngrijorătoare. Ai ajuns și tu la aceleași rezultate? Face ceea ce cred eu că face?

— Dacă te referi la faptul de a-i fi văzut forma apropiindu-se, spuse Worf cu multă siguranță, da. Șansele noastre scad cu fiecare clipă în care nu acționăm. Și nu se vor îmbunătăți. Dimpotrivă, se vor înrăutăți. Lațul se strânge.

Tasha făcu câțiva pași. Parcă vedea lațul care se strângea în jurul navei.

— Și dacă creatura asta primește un șoc de adrenalină sau cine știe ce altceva și mușcă mai adânc decât data trecută? Chiar dacă ridicăm scuturile energetice, nu vom fi capabili să rezistăm. Nici măcar ca prima dată. Mai ales că scuturile nu protejează toată nava.

Chipul lui Worf se întoarse de la micul monitor pe care se uita. Ochii lui o străpunseră ca două lănci:

— Doar nu vrei să spui...

Ea își mușcă buzele, dar ochii ei nu trădau tensiunea ei interioară. Se mută de pe un picior pe altul, apoi se așează pe amândouă, își strânse pumnii mici:

— Da, asta vreau să spun. Da, asta.

— Îți dai cât de cât seama cât de periculoasă este propunerea ta, locotenent Yar?

Tasha stătea în expectativă în timp ce Picard se învârtea în jurul ei. În jurul lor, zgomotul de pe punte nu le îngăduia o prea mare amânare. Ea trase adânc aer în piept și încercă să nu se simtă prea mică așa cum stătea alături de Worf. Făcu un efort uriaș să nu încerce să caute forța în ochii klingonianului înainte de a începe să vorbească.

— Da, domnule, știu. Dar eu simt că este... Se opri, înghițindu-și cuvintele în momentul în care Picard se întoarse brusc. Nu mai putea vorbi dacă el o privea așa.

— S-auzim! spuse el, deși nu știa deloc care era problema ei.

Ea refuză să dea înapoi, dar stomacul i se strânse.

— Da, domnule. Noi am... Adică am calculat...

— Lasă naibii calculele și spune-mi rezultatul.

— În situația în care este nava, am calculat șansele noastre de salvare la mai puțin de cincizeci la sută și chiar mai puțin. Am făcut o analiză a

ultimului atac și se pare că acea creatură a atacat numai zonele cu înaltă energie ale navei. Camera motoarelor de energie supraluminică, armamentul, senzorii și scuturile.

— Părerea ta, te rog!

— Um... este că secțiunea farfuriei nu va atrage atenția creaturii.

Privirea lui Picard era întunecată, dar undeva, în adânc Tasha era sigură că a zărit un licăr de speranță.

— Sa separăm părțile navei? murmură el.

— Asta... este părerea mea, căpitane.

— Ți dai seama, firește, că asta ar lăsa secțiunea farfuriei cu scutul ei rudimentar și fără armament suficient în cazul în care nava pilot ar fi distrusă. Ai adăugat asta la ecuația ta, locotenente, nu-i așa?

Tasha îi atrase atenția întorcându-se spre el:

— Șansele farfuriei de a se furișa cu un impuls mic de energie sunt de aproape nouăzeci la sută, domnule, mai ales dacă dăm drumul la puțină energie și sub nava pilot pentru a distra atenția creaturii.

— Ca să nu punem la socoteală orice variantă necunoscută.

Ea îi atrase din nou atenția și își îndreptă privirea spre peretele etanș al ecranului principal.

— Corect, domnule. Dar dacă nava pilot nu va mai trebui să ridice un scut care să acopere și farfuria, atunci vom putea introduce mai multă energie în scuturile noastre și, poate, am reuși să facem față unui alt atac. Adică suficient timp cât să putem lupta cu creatura, domnule.

Se întoarse și Picard, dar numai pentru a privi acea lumină ce pulsa spre acel perete plat încărcat cu energie electrokinetică și care îi căuta de acolo, din partea de sus a ecranului.

— Și șansele de scăpare ale navei pilot în scenariul ăsta?

Tasha prinse acea privire a lui Worf și o păstră ca pe o ancoră de salvare.

— Mai puțin de... de optsprezece la sută, domnule.

Jean-Luc Picard se învârti în jurul celor doi, veni din spatele lor, le văzu umerii strânși, doi umeri în tunică aurie, alți doi mai lați, mai înalți, în tunică neagră cu roșu. Veni din nou din dreapta lor și se opri în fața lui Worf, care i-o ascundea pe Tasha vederii. În fața lor, ecranul mare, prinzând în imaginea lui uriașul dușman. Liniștea le biciuia nervii. Când vorbi, în glasul căpitanului se simțea forța.

— O să încerc această șansă. Chemați-l pe Riker sus.

— Raportează, domnule Data.

Picard nu le spusese încă planul său. Riker stătea lângă el și în fața lor, Data, Geordi și La Forge.

Riker șovăia, conștient de absența Deannei Troi. Era el prea sensibil sau Data evita să-i privească?

Încep să îmi imaginez tot felul de lucruri.

— Din acțiunile sale și din ceea ce este capabilă – viteza luminoasă de exemplu, începu Data, ar risca să trag concluzia că a fost construită și n-a putut sub nicio formă să evolueze natural. Posedă o inteligență rudimentară, reacționând la orice conform unui set de instrucțiuni simple, de bază, mai mult ca o insectă. Când o călugăriță își mănâncă masculul, de exemplu, face pur și simplu ceea ce o îndeamnă instinctul, fără să aibă vreun concept al binelui sau al răului.

Picard își frecă mâinile de coapse și încercă să nu strice acest moment de calm:

— Vrei să spui că e cea mai mare insectă a galaxiei?

Data dădu din cap într-un gest care se voia afirmativ, dar parcă împotriva lui:

— Cam așa ceva...

— Ceea ce scoate din discuție gândirea, spuse Riker.

— Exact, domnule, spuse Data. Dar, dacă am putea intra cumva în contact cu ea, la nivelul ei, aş putea reuși să fac niște schimbări în acest program destul de simplu pentru a fi înșelat. Apoi reluă repede, cu ochii la Riker. Destul de simplu pentru a-i modifica acțiunile.

Conștiinciozitatea lui Data dispăru în momentul în care ușile turboliftului se deschiseră și din el ieși Troi însoțită de doctor Crusher care o urma atentă, nevrând s-o piardă pe consilieră nicio clipă din vedere.

— Căpitane, spuse Troi. Imediat își îndreptă spatele, se adună și anunță cu glas tare:

— Domnule, ei vor ceva de la noi.

Picard se uită la ea neîncrezător.

— Poftim? Ai fost din nou în contact cu ei?

— Poți spune și așa, spuse Crusher cu ochii la Troi. Pentru o clipă am crezut că o pierdem.

— Așa... Te simți bine, consilier?

— Căpitane, ei vor ceva, se repezi Troi, ceva ce noi putem face pentru ei, sau cel puțin ei așa cred.

În mijlocul acestei furtuni, Picard se întoarce să-l acuze pe Data.

— Ei bine, Data? Având în vedere evaluarea făcută de tine, nu la asta ne așteptam.

Buzele subțiri ale lui Data se deschisera, fără să pronunțe, însă, niciun cuvânt.

— Domnule, nu poate fi exact. Toate dovezile arată că dușmanul nu este capabil de a dori, conștient, ceva de la noi. Inteligența lui este cea a unei insecte la toate nivelele testate. Răspunde automat la stimuli. Reacțiile ei nu implică gândirea, după cum știm, ci numai stimuli și răspuns la aceștia.

Picard îndreptă degetul spre Troi și spuse:

— Dar consilierul ne spune altceva în timp ce tu... și degetul se îndreptă spre el... Tu ne spui că nu ne atacă din răutate. Ceva în programul ei foarte simplu îi conduce acțiunile.

— Da, domnule, fu Data bucuros să aprobe. Armele noastre au atras-o și au agitat-o.

— Trebuie să ne dăm seama că există o diferență între această ostilitate și mințile pe care le percep eu, sublinie Troi.

— Dar în orice caz, sublinie Riker, trebuie să avem de a face cu ea. Nu putem discuta rațional, n-o putem speria și există o șansă foarte mică s-o înșelăm. Dar avantajul este acela că noi îi putem descoperi programul, așa cum ne-a sugerat Data.

— Dar nu, accentuă și mai mult Picard, dacă nu este o ființă rațională. Își puse mâinile pe pupitru de comandă și o privi semnificativ pe Deanna Troi. Dacă este rațională ne putem trezi că ne împlântăm în coarnele logicii domnului Data.

Data făcu un pas spre pupitrul principal și rămase în spatele scaunului său, aflat la stația Ops, de parcă ar fi vrut să primească putere de la un prieten.

— Eu nu pot descifra programul, ci numai acțiunile ei, domnule ar trebui să existe forme de comunicare sau de interceptare. Spre deosebire de consilierul Troi eu spun că deși programată, este și categoric vie. Și ideea se susține prin comportamentul de supraviețuire.

— Dacă am putea afla acest program, continuă Picard, am putea să o prindem într-o capcană, ca pe o molie cu un fascicol de lumină.

Geordi își alese acest moment pentru a trece pe lângă el și a-și relua locul lângă Conn, mormăind:

— O să avem nevoie de o plasă a naibii de mare.

— Există un pericol, domnule, continuă Data, în a-i atrage atenția, am putea-o călca pe coadă și s-ar putea așeza peste noi.

Picard vru să facă un comentariu, dar rămase cu privirea ațintită asupra androidului...

— Da, am presupus asta. Mulțumesc, domnule Riker...

— Domnule?

— Pregătiți-vă să separăm modulele!

— Domnule? întrebă din nou Riker.

— Ai auzit ce-am spus, nu?

— Da, domnule, dar...

— Ai vreo întrebare?

Riker schimbă tonul.

— Da, domnule, am. Separarea farfuriei este ideală pentru situațiile în care pornim în luptă și putem lăsa farfuria departe, în urmă, în afară zonei periculoase. Dacă ne separăm în această situație, ei vor fi cu totul neajutorați.

— Interesant mod de a pune o întrebare, spuse Picard privind cu ochi de vulpe. Nu e momentul să ne fie frică în legătură cu capacitățile navei. Locotenent Yar, reia statistica pentru primul ofițer.

Yar, care stătea lângă pupitrul tactic simți cum i se înroșesc obraji.

— Am înțeles, domnule. Am calculat că întreaga navă are numai cincizeci la sută șanse de salvare, dar dacă ne separăm și dacă nava pilot distrage atenția creaturii, farfuria ar putea avea până la nouăzeci la sută șanse de salvare.

— Și nava?

Ea răspunse nervos;

— Cam șaptesprezece la sută.

Riker simți cum trăsăturile i se împietresc în momentul în care se uită la ea și simți cum începe să transpire cu toate că reuși să-i susțină privirea. Simți tremurul nervos al fiecărui fir de păr negru și o undă de iritare îi trecu prin privire. În mintea lui Riker cuvintele lui Yar răsunau ca un ecou și vedea distrugerea ce ar fi urmat. Simți toate implicațiile, toate gândurile, toate necazurile care decurgeau din faptul că aveau, o navă care făcea tot ceea ce putea, să facă nava lor. Toate problemele unei nave oricând gata de luptă, care trebuia să servească în același timp de cămin și de casă familiilor și cum nu se mai potriveau acum toate astea. O navă de luptă se presupune că pătrunde în miezul luptei, o navă cu coloniști se îndepărtează.

Amândouă erau răspunsuri onorabile, dar ce se întâmplă atunci când cele două formează o singură navă? Și când una dintre ele nu e destul de rapidă pentru a putea fugi?

„Enterprise” mai fusese separată o dată și nici măcar nu fusese un test. Iar el nici măcar nu fusese la bord când s-au întâmplat toate astea. Auzise numai. Era o mișcare nebunească la viteză superluminică, și era numai prerogativul căpitanului. Riker nu ar fi ales soluția asta, dar el nu era Jean-Luc Picard. În mintea lui văzu nava despărțindu-se în două cu viteza luminii, își imaginează nava pilot țâșnind, în timp ce farfuria ar fi căzut brusc din învelișul energetic, căzând brusc la viteza subluminică, efect care i-ar fi aruncat pe pasageri la podea.

— Pasageri... afurisită ezitarea asta.

— Vorbele căpitanului răsunară...

— Toată lumea, pregătiți-vă să transferați comanda la puntea de luptă.

Evident, Picard nu voia să asculte alte păreri în legătură cu acest subiect. Riker își dădu seama că, de data asta, nu va mai fi o hotărâre de grup. Dacă ar fi fost el căpitan, n-ar fi fost niciodată. Nici măcar dacă un căpitan trebuie să participe sau nu la misiunile periculoase. Nici măcar pentru asta. Dar așa cum își spusese iar și iar, el nu era Jean-Luc Picard, nu era omul care își privea membrii echipajului aflat la bord și îi întreba cu diplomatie:

— Am nevoie de un voluntar care să conducă farfuria în această situație gravă.

Riker nu se grăbi să răspundă. Așteptă să se ofere altcineva. Tasha deschise gura, apoi o închise, sperând că nu fusese văzută. Pe chipul lui Worf se citea faptul că nici nu lua în considerare oferta. Data începu să se întoarcă de la locul lui, de lângă Ops, dar se mai gândi o dată și își înghiți răspunsul nerostit. Geordi se făcu mic pe scaun, cât mai mic, să nu fie văzut.

Pe puntea de deasupra, Beverly Crusher și Deanna Troi stăteau ca niște manechine, neîndrăznind să răspundă ofertei bine formulate a căpitanului. Mai ales Troi stătea nemișcată. Simțea încurcătura în care se afla fiecare, în timp ce fiecare se gândea la oferta făcută de căpitan, ofertă pe care ar fi respins-o orice conștiință.

Picard se răsuci pe loc, atingându-i pe fiecare cu privirea. Se opri din nou, dădu din cap și spuse cu un ușor accent sentimental.

— Sunt foarte mândru de fiecare dintre voi.

Pe puntea din mijloc, William Riker zâmbea, mândru de oamenii pe care-i avea.

Picard apăsă butonul intercomunicației aflată lângă scaunul lui:

— Stația tehnică! Aici, Picard. Inginerul șef Argyle să se prezinte pe punte pentru a prelua comanda modulului farfuriei.

— Aici Argyle. Te-am auzit bine, căpitane?

— Da. Urcă aici și adu un secund cu tine. Va trebui să acționăm.

— Am înțeles, domnule. Voi veni imediat, domnule.

Căpitanul se întoarce și, fără să facă nicio pauză spuse:

— Domnule Riker, poți începe.

Stomacul îi era atât de încordat încât se aplecă înainte – știa că Deanna i-a văzut schimbarea de pe chip – așa că se forță să pronunțe cuvintele care îl îngrozeau.

— Domnule Data, activează legăturile energetice ale punții de luptă ca să fie totul pregătit când ajungem acolo. Toată lumea se pregătește să se transfere pe puntea de luptă. Transmite alarma galbenă. Fă pregătirile pentru separarea farfuriei.

Pe puntea de luptă, aparatele se treziră la viață. Acest loc era ceva mai întunecat, într-un fel mult mai izolat, un loc unde mintea trebuie să lucreze. Ecranul de aici era mai mic, de parcă ar fi cerut o concentrare și o atenție mai mari.

Echipajul lui „Enterprise” ieși din turbolift și se așează la locul destinat fiecăruia. Tasha și Worf la stația tactică și la stația științifică, La Forge, la cârmă, Data, lângă Ops, căpitanul, la pupitrul de comandă din mijloc, Riker la locul destinat primului ofițer – la dreapta și puțin în spatele căpitanului. Era ceva deosebit în încăperea aceea. Chiar și atunci când primul ofițer era în altă parte, el era întotdeauna acolo.

Și, deasupra lor, mult deasupra, marea farfurie se va desprinde, lăsând nava pilot cu cele optsprezece la sută șanse de supraviețuire și cu mulțumirea că numai sacrificiul de sine, pune la adăpost sufletul omului.

Toți erau conștienți că degetele lui La Forge se mișcă pe pupitru. Alături de el, Data se așează mai bine pe scaunul lui și făcu modificările necesare pentru ca modulele să se separe, operațiune care cerea miliarde de calcule mărunte. Operațiunea asta nu era o joacă de copil. Un milion de circuite trebuiau să fie deturnate și energia care trebuia să le hrănească, trebuia să fie pregătită. În tot acest timp, creatura de afară se mișcase de-a lungul

navei, strălucind și scânteind, fiind foarte aproape de ceea ce gustase nu cu mult timp în urmă.

— La semnalul meu, spuse Riker, știind foarte bine că totul se putea face și fără el. Cu coada ochiului văzu spatele lui Data, aplecat asupra calculelor sale, cu mușchii gâtului încordați, văzu cât de eficiente erau degetele androidului și se auzi comanda.

— Toate sistemele sunt nominale. Energia la cincisprezece la sută, permițând, la douăzeci la sută, separarea. Numai scuturile de zbor, direcția pupa, la zero virgulă zero cinci viteză subluminică. Toate secțiunile să elibereze turbolifturile, să fie menținută direcția.

Liftul de pe punte se deschise. Concentrarea lui Riker slăbi.

— Deanna, ce cauți aici? Se îndepărtă de, căpitan, îndreptându-se spre lift, atât era de grăbit s-o întrebe de ce se expunea unei șanse atât de mici de viață. Dar află răspunsul în ochii ei migdalați, răspuns care îl certa fără vorbe și el resimți emoția pe care ea i-o transmise în cele câteva secunde. El se îndreptă și amână întrebarea, pe care voise să i-o pună, oricare ar fi fost aceea.

Chiar dacă ar fi vorbit, cuvintele lui n-ar fi fost auzite deoarece Picard sărise înaintea lui Riker.

— Consilier Troi! La dracu! Ti s-a ordonat să rămâi în modulul farfuriei. Explică – te!

Ea era pregătită pentru această ieșire, pentru că răspunsese imediat:

— Domnule, e nevoie de mine aici. Dacă există o posibilitate cât de mică de a comunica cu acele ființe, eu sunt singura persoană care o poate face. Vreau să rămân aici voluntar.

— Da, răspunsese iritat Picard. Observ că ai așteptat până când lifturile au fost închise în loc să te oferi voluntar atunci când eram încă pe puntea de sus. Vom discuta asta mai târziu! Asta în cazul în care, pentru noi, va exista un mai târziu.

Troi așteptă să-i treacă tremurul umerilor și spuse dintr-o suflare:

— Da, domnule. Picioarele o dureau din cauza tensiunii, dar acum, când aflase că poate rămâne, durerea îi trecuse.

De căpitan scăpase, dar nu și de Riker. Privirea ei o prinse pe a lui, pătrunse în adâncul ființei lui, privind ca printr-o oglindă.

— Domnule Riker, n-avem timp!

— Nu, domnule, știu. Domnule La Forge, domnule Data. Efectuați separarea farfuriei!! Acum!

Toată lumea își ținu respirația. Spatele fiecăruia se încordă. Un zumzăit se ridică de dedesubtul lor, urcând spre gigantica fabrică de energie a lui „Enterprise”, pentru a desprinde mecanismul de deasupra lor. Cu un sunet disonant de frecare nava se despărți. Niciun nivel de perfecțiune mecanică n-ar putea diminua forța acestui moment de separare, oricât de ușor ar fi făcut el. Auziră sau li se păru că au auzit un *clunk-chunk* în momentul în care manșoanele eliberară nava și griperile își desprinsesă ghearele, când suporturile se decuplară cu un zgomot înfundat, și toate legăturile care legau cele două nave se desfăcură. De parcă ar fi fost tăiată în două de toporul unui uriaș tăietor de lemne, nava se desprinsesă în două. Farfuria, împreună cu toate familiile rămase în voia curentului.

Pe puntea de luptă, Picard și echipajul său priveau cum farfuria se îndepărta încet. Rareori vedeau această parte a navei lor, sau măcar o porțiune a ei. Farfuria era o suprafață plată cu margini luminate. Albeața ei de gheață reflectând peste tot punctele luminoase ale ferestrelor rectangulare și punctele de eliberare a energiei. Lumini peste tot, asemeni unui pom de Crăciun iluminat. Un sentiment de durere îl tulbură pe căpitanul Picard. Privi motoarele farfuriei care prinsesă dintr-odată viață, luminând cu o lumină albastru-argintie. Căpitanii navelor galactice trebuiau să fie hotărâți. Cu toate astea hotărârile lor erau asemeni unor operații chirurgicale. De ce trebuie să existe astfel de lucruri în univers? De ce trebuie să fie șerpi în apă?

Riker privea fascinat farfuria care se îndepărta. *Hmm! Nu fusese chiar atât de rău. Să sperăm că și restul va merge la fel de bine.* Când reuși să-și ia ochii de la frumusețea delicată a farfuriei, privi spre căpitan.

Era pentru prima oară când îl vedea pe Jean-Luc Picard ezitând. Căpitanul avea aerul că era gata să recheme discul. Timp de câteva secunde, Riker așteptă să primească acest ordin, gândindu-se chiar la răspunsul pe care îl va da pentru a-l salva pe căpitan de a fi într-o postură proastă.

Dar Picard nu spuse nimic. În liniște își purtă curajul convingerii sale.

— Totul e în siguranță, raportă La Forge. Suntem liberi pentru manevre, domnule.

— Confirmat, murmură Picard. Gustul datoriei. Mențineți în stadiul ăsta. Trimiteți un comunicat pe frecvența joasă domnului Argyle. Spune-i să manevreze în spatele acelui mic asteroid aflat de cealaltă parte a gigantului gazos. Le-ar putea masca fuga.

— Am înțeles, domnule, spuse Worf. Trimit mesajul.

Priviră în tăcere cum farfuria se îndepărta, apoi cum dispăru în spatele discului în speranța că se va îndepărta de lanțul îngrozitoare entități. Pentru Riker în special, acest moment cumplit avu, profunzimea lui. Erau multe feluri de civilizații care n-ar fi acceptat ca el să moară aici, ci măcar într-un loc pe care să și-l aleagă singur. Frumusețea tehnologiei îi dădea un sentiment de venerație. Reprezenta libertatea de a construi aparatul care zbura în fața lor, libertatea de a porni către misiuni mai mărețe și realizări mai profitabile. Să ai resursele de a folosi bunăstarea societăților sănătoase, de a crea minuni ca cea pe care tocmai o văzuse dar și să ai libertatea de a muri în spațiu, dacă nu ai alta soluție.

Îl privi încă o dată pe căpitanul Picard. Da, și el avea acel sentiment de venerație. Căpitanului nu părea să-i fie frică. Mai mult, privea puțin supărat spre entitatea care îl făcea să-și despartă nava în două.

Sau este altceva? Se întrebă Riker. *Îl cunosc atât de puțin.*

Fură scoși din starea de transă când Picard se întoarse spre Troi și întrebă brusc:

— Ai recepționat ceva?

Buclele negre ale părului ei, făceau să-i pară fața mai palidă. Ochii îi erau ficși ca două pietrei de onix.

— Încă nimic, domnule.

— Worf, vreo schimbare în tiparul ei energetic?

Răspunsul gutural al lui Worf trăda o nerăbdare vizibilă.

— Același flux și același traseu ca și până acum, domnule.

— Locotenent Yar, rămâi cu ochii pe locul unde se află farfuria și creatura aceea. Vreau să știu dacă se ciocnesc una de alta, și vreau să știu înainte de a se întâmpla.

— Am înțeles, domnule, spuse ea și se aplecă imediat asupra pupitrului ei.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu trebuie să așteptăm. Domnule Riker, hai să facem puțin zgomot în atmosferă.

Riker dădu din cap. Nu mai conta că era un gest prostesc.

Gâtul îi era uscat și nu vru să vorbească înainte de a înghiți de câteva ori. Apoi apăsă butonul intercomunicației și spuse:

— Aici Riker, către tehnicieni. Avem viteza supraluminică?

Inginerul MacDougal răspunse atât de repede de parcă ar fi fost pe puntea de luptă alături de el.

— Viteza este încă scăzută, dar va reveni la normal cât de curând. A fost ars un circuit electric, n-a fost vorba de vreun generator de putere.

— N-am cerut încă viteză superluminică, spuse Riker, cu ochii la Picard să vadă dacă asta era dorința căpitanului. Am nevoie de un jet de energie prin tuburi. Să zicem, zece la sută. Atât cât să-i distragem atenția de la farfurie, până când ies din raza lui. Fii gata să închizi imediat pentru a ne putea ascunde și noi.

— Am înțeles ce ai nevoie, domnule Riker, dar viteza supraluminică nu este atât de ușor de controlat. Trebuie să fie o perioadă suficientă la fiecare parte a jetului.

Riker privi către Picard care îl urmărea și spuse:

— Voi știți cum să-i folosiți! Dați drumul când sunteți gata. Terminat.

Acum urmau să facă un zgomot. Urmău să arunce o monedă în depozitul întunecat, cu speranța că sunetul acesta urma să fie auzit, dar nu și depistat.

Din măruntaiele camerei mașinilor, din miezul reactoarelor materia / antimateria care făceau din nava galactică ceea ce era, țâșni un jet de energie. Chiar și acest jet de numai zece la sută putea să fie simțit.

Apoi, pe ecran se petrecu o schimbare. Imaginea urmăritorului lor, se opri brusc din căutare undeva la mijlocul ecranului și făcu o întoarcere în direcția lor.

— Vine după noi! raportă Yar. Se agăță de marginea pupitrului ei, refuzând să privească în sus, spre ecran. În schimb, privea cele două puncte, nava și urmăritorul ei, aflate atât de aproape una de alta. Vocea ei tremură atunci când spuse:

— Linie dreaptă!

— Virgulă trei-zero viteză subluminică, spuse Riker, apucând spătarul scaunului lui La Forge. Direcție doi-doi-patru, reper unu-cinci.

— Am înțeles, domnule.

— Mai repede, La Forge!

— Locotenente, ne urmărește? întrebă căpitanul fără să se întoarcă.

Yar dădu din cap afirmativ cu toate că el nu se uita la ea.

— Da, domnule, ne urmărește.

— Viteza?

— Virgulă-patru subluminică.

— În ordine... Picard nu se așeză pe scaunul său, cu toate că se îndreptă spre el.

— Să aruncăm perlele și să vedem dacă porcul ne urmează. Locotenent La Forge, mărește viteza la cinci la sută subluminică.

— Virgulă-cinci, am înțeles.

Nava porni pe o rută imaginară, tăie pe diagonală drumul posibil al entității și se îndreptă în direcție opusă celei în care o luase farfuria, departe de gigantul de gaz, departe de centura de asteroizi care, poate urmau să devină o planetă care să învâртеască în jurul soarelui micul lor sistem solar.

— Căpitane, spuse Worf, spărgând tăcerea concentrată, MacDougal raportează că avem suficientă energie pentru scuturi, dar nu și pentru zbor și nici pentru arme. Estimează că pentru acestea din urmă ne-ar ajunge câteva minute.

Picard dădu din cap fără să-i privească.

— Cred că merge, domnule, spuse Riker, cu o voce atât de groasă, încât îl duru gâtul. Calculă în minte distanța dintre navă și farfurie și la perioada de timp în care farfuria urma să fie în siguranță.

— Bine gândit, căpitane.

— Domnule, strigă Tasha îngrozită. Este...

— Văd. Întoarcere completă! Încărcați scuturile cu energie! Atrageți atenția creaturii ăsteia afurisite!

— Am înțeles. Scuturile de luptă sunt încărcate, sunt încărcate cu energie.

Oricât de mare ar fi grija cu care un plan este pus la punct, oricât de înalt ar fi fost nivelul de cunoștințe psihice și matematice, omenirea n-a fost niciodată capabilă, să ghicească viteza sau să schimbe ghinionul în noroc. Cine putea ști de cât timp se învârtea creatura aceea prin galaxie, făcând ceea ce făcea azi? Nu aveai cum să știi ce obiceiuri căpătase, ce preferințe, ce impulsuri învățase să urmeze. Și cine putea ști ce intenții avea.

O sculpire luminoasă scăpă din farfurie... o mică scurgere de particule subatomice de la reactor... o undă de frecvență înaltă? Astea erau lucruri mărunte care erau ignorate în conducerea zilnică a unei nave galactice. Dar ceva le spunea că asta era sursa cea mai plăcută de mâncare a creaturii. Creierul ei de gân-ganie persista în ideea că *acea* țintă și nu *asta*, așa că se întoarse spre farfurie.

Picard se întoarse spre Worf:

— Ceva nou?

— Nicio schimbare, domnule, spuse klingonul cu mândrie. Eliminăm de douăzeci de ori mai multă energie, decât cea emisă de pe farfurie, dar creatura nu pare impresionată.

— Să o mărim puțin. Trebuie s-o îndepărtăm.

Geordi La Forge făcu un efort să nu-i mai tremure mâinile pe butoanele de control, la gândul de a fi înghițit de masa asta de urâtenie. Ceea ce văzu în imaginația lui era atât de îngrozitor, încât evită să se mai uite spre ecran. Va conduce instrumentele, va face ceea ce i se va ordona. Va împinge nava spre acel coșmar, apoi se va întoarce la capătul unei frânghii invizibile.

Nava traversa spațiul cu viteză de două ori mai mare, spre câmpul de energie al dușmanului. Acum farfuria domina ecranul.

La Forge mări viteza fără să mai aștepte să i se spună. Știa ce are de făcut. Să-i dea acestei petarde să guste puțină antimaterie.

O singură clipă privi spre Data. Androidul era îngrozitor de impasibil, o formă umană, învăluită în infraroșu, un trup uman cu locuri mai reci și mai calde, toate mișcându-se în interiorul unui înveliș luminos. Data îi simți privirea, ceea ce o mașina n-ar fi putut, și îl privi la rândul lui. Răspunse numai ridicând semnificativ Sprâncenele. În sfârșit, împreună. Dacă vor trebui să moară, vor muri ca niște soldați.

În spatele lor, Riker ținea în mâini scaunul cu mai multă fermitate decât ar fi vrut. Acum, ecranul din fața lor era cuprins parcă de vâlvătăi. Dacă norocul era de partea lor, foarte curând urmau să aibă necazuri mari. Un sentiment de mânie îl cuprinse atunci când văzu nava atât de aproape. Argyle știa că acum îi urmărea și că ei erau prea neajutorați și zburau prea încet pentru a putea scăpa. Chiar și așa, ca o broască țestoasă care încearcă să iasă de pe o șosea aglomerată, discul imens continua să înainteze cu toată viteza pe care o putea dezvolta. Începu să-l cuprindă furia. Ar fi dorit ca Picard să fi insistat ca unul dintre ei să rămână. Acum farfuria avea nevoie de un comandant adevărat, nu de tehnicieni.

Entitatea își mări viteza pentru a o ajunge din urmă, nava pilot făcu același lucru, înaintând chiar mai repede. Nava se înclina ușor în momentul în care La Forge viră în fața trupului plin de energie al dușmanului. În momentul în care îl depășiră, văzură că era într-adevăr mai mult plat decât rotund, o gigantică imitație a unui computer și totuși, complet animat, înaintând nu se știe cum prin spațiu fără ecranul pe care ar fi trebuit să-i aibă. Benzile electrokinetice sclipiră și erupseră în timp ce nava trecu pe lângă el și țâșni cu un șuierat în cealaltă direcție.

Picard veni între Data și La Forge.

— Ce dracu! Nimic?

— Niciun răspuns, spuse La Forge, oarecum dezamăgit.

— Worf!

— Nicio explicație, domnule, izbucni Worf. Se îndreptă implacabil spre farfurie.

Data privi în sus și spuse:

— Poate că este mai mult decât o insectă, căpitane. Și, în timp ce spunea acest lucru își îndreptă privirea spre puntea îngustă, spre Deanna Troi care stătea acum, alături de Tasha, tăcută, lăsându-se asaltată de arma minții.

— Rechin, mormăi Riker.

— Numărul Unu?

Riker se întoarse spre căpitan.

— Este un rechin ce și-a concentrat atenția asupra unui pește din banc. Nu-l interesează o bucătică mai gustoasă, ci numai cea pe care a pus ochii.

— Domnule! Troi vorbi pe neașteptate. Vocea ei îi șocă pe cei de la bord.

— Trebuie s-o îndepărtăm... Farfuria...

— Nu vă rezista atacului, știu, consiliere, știu. Scuturile activate la maximum! Camera motoarelor, aici căpitanul! Putem zbura cu viteză supraluminică?

— Aici MacDougal, domnule. Cu greu putem ajunge la gradul trei.

— Dă-i drumul! Vreau o descărcare de antimaterie asupra țintei mele.

Riker se răsuși...

— Domnule!

— O să facem tot posibilul să nu ne mai ignore. Vom sări gardul, și asta chiar acum. Creatura asta n-o să...

— Domnule, vorbi Yar, înăbușindu-și cu greu spaima, se apropie de farfurie! Viteza la șapte-cinci...

— Schimbă cursul chiar spre mijlocul ei, viteza trei și pornește!

La Forge și Data își apropiară capetele pentru a se convinge că amândoi auziseră același lucru și dacă îl văzuse și căpitanul.

— Am spus să porniți! tună el. Apoi vocea îi scăzu până ajunse o șoaptă, ca un vulcan ce-și pierduse puterea. Vom trece chiar prin nenorocitul ăsta!

CAPITOLUL ȘAPTE

Picard stătea la puntea de luptă de parcă ar fi condus un car într-o bătălie. Luă în mâini frânele încărcătoarelor și în ochi avea numai imaginea dușmanului.

Chiar și lui Riker, care era un bărbat bine clădit, Picard i se păru dintr-odată mai mare decât viața. Fiecare navă are un scenariu în cazul în care nu câștigă. În ciuda programării primitive, creatura de afară era foarte eficientă și ei erau la cheremul ei. Trebuia să o înfrunte; nu mai puteau da înapoi.

Umplea ecranul, nu mai lăsa nicio margine neagră, era un perete strălucitor și colorat, ceva despre care mamele spun copiilor să nu atingă; nici să nu se gândească să atingă vreodată. Nava se îndreptă drept spre capul de cobră al acestui perete și porni cu toată viteza de care era capabilă. Chiar și viteza supraluminică trei era impresionantă, cumplită pentru oricine avea mintea întreagă.

În ultimele câteva secunde Riker închisese ochii. Trebuia să accepte faptul că avea să moară pentru a-i salva pe ceilalți. Asta era datoria lui nerostită, știa asta; de asta separaseră modulele – în asemenea situații, modulul lor se sacrifică. Ei trebuiau să se sacrifice, să se arunce în fața glonțului. Asta era tot.

Trupul i se încordă. Simțise mirosul metalic al acelei creaturi înainte și acum...

„Enterprise” se repezi spre peretele electric, chiar în mijlocul lui și erupse ca o jerbă de artificii. Voltajul creșcu în întreaga navă, pătrunzând în fiecare panou, în fiecare trup viu, zguduindu-l. Fiecare spasm era urmat de lumini de toate culorile. Riker o auzi pe Deanna țipând, dar nu putu nici măcar să se întoarcă, nu putu nici măcar să privească.

Crack... CRAAAAACK...

Și nava fu împinsă pe partea cealaltă – o navă ce tremura, cu un echipaj care tremura, lăsând în urmă o dâră de foc.

— La Forge, virează spre asteroizi! Tehnicienii? Aici Picard...

Cum putea să vorbească? Cum putea să scoată sunete din gât?

Riker încercă să se întoarcă din nou, de data asta spre căpitan, și de data asta, reuși. Picard se aplecă peste scaun, cu un umăr peste brațul fotoliului, tipând în intercomunicație:

— Urgent! Aruncați antimaterie peste țintă! Ați înțeles?

— Aici tehnicienii... da, am înțeles... Gata când...

— La Forge, am ajuns deja printre asteroizi?

Încercând să-și scape degetele din câmpul electric, La Forge îndreptă cursul. De câte ori atingea butoanele, degetele lui erau asaltate de voltajul foarte ridicat, dar nu se lăsă până când nava nu ajunsese printre asteroizi, între gigantul gazos și stea.

Printr-un nor strălucitor care se întindea din tavan până la podea, Riker reuși să-i vadă pe căpitan și în spatele lui pe Deanna.

Și ea tremura, cu amândouă mâinile încleștate de bord, cu fața întoarsă spre un braț, ca pentru a-și apăra ochii și poate mai mult din ea însăși.

Dar, o clipă mai târziu ecranul îi atrase atenția, tocmai la timp, pentru a vedea că acea creatură renunțase la osul ei și se îndrepta acum spre ei. Culorile ei străluceau în momentul în care se aruncă spre ei, cu o viteză imposibil de imaginat. Reușiseră! Îi atrăseseră atenția asupra lor! Reușiseră mult prea bine.

— Căpitane, ne urmărește! strigă el prin norul electric ce-i înconjură.

— Viteză maximă! tună Picard. Se întoarce și el și văzu.

— Pătrundem între asteroizi, domnule, strigă La Forge care reușea cu greu să reziste dansului de lumini din jurul lui.

Vocea lui Picard răsună în toată nava.

— MacDougal, aruncă antimaterie! Acum!

Când au aruncat antimateria li s-a părut că s-ar auzi exact ca zgomotul apei trase într-o toaletă publică. Se auzi un amalgam de sunete, apoi secțiile de mai jos se cutremurară și, într-o manevră radicală care era rezervată scurgerilor contaminate neașteptat, nava regurgită și aruncă tot conținutul de antimaterie al rezervorului. Antimateria fu azvârlită în brâul de asteroizi. În orice punct în care lovea materia, în vacuumul din spațiu, urma o explozie, o explozie uriașă. O explozie care își întindea tentaculele de foc la mii, la sute de mii de mile distanță. Fiecare explozie și haloul care-i urma de alte mici explozii creau valuri de șoc ce se propagau prin spațiu, scuturând nava de fiecare dată când reușea să scape.

Nava își urmă cursul printre asteroizi și dincolo de ei, dar de îndată ce antimateria a fost aruncată, viteza superluminică scăzu până când nava ajunse să se târască. Toți cei de pe punte erau aruncați înainte, după cum nava încerca să compenseze șocul scăderii vitezei. Riker ridică un braț pentru a-și apăra ochii de micile scânteii care mai sclipeau la bord și observă ecranul la timp pentru a vedea un lanț de explozii galbene, mai mici, mai mari, orbitoare.

— Scuturile rămân o prioritate, vorbi Picard gâfâind. Mă auziți? Se ținea și acum prins bine de scaun și continua să dea ordine în timp ce urmărea creatura care se așezase între asteroizi înghițind exploziile.

Apoi, o ultimă explozie de culoare și de scânteii izbucni la bord, de la un circuit expus, care îi cutremură. Dar nu dură mult. Acum fluiera în jurul bordului, părând a se sfârși, se învârti, se înnodă și pătrunse în Data de parcă ar fi fost supt de acesta. Îl lovi, doborându-l de pe scaun. Fiecare volt care îl ocolise pe celălalt, urma să fie suportat de Data. Fu tras într-o parte, trântit pe spate, până spre bara bordului până nu mai putu fi împins mai departe. În jurul lui se formă un înveliș roșu-portocaliu, care scânteia în interior și îl zgâlțâia. În interiorul lui, Data tremura și țipa, plămânii fiindu-i scuturați la fel ca restul trupului.

— Nu! țipă Geordi. De data asta amenințarea era cunoscută și nici ea, nici reacția lui Geordi nu erau neașteptate pentru Riker sau pentru Data. În momentul în care Geordi țâșni de pe scaun, mâna lui Riker îl prinse, strângându-i brațul ca într-un clește. În aceeași clipă, Data reuși să țipe:

— Nu te apropia, Geordi!

Geordi încercă să se elibereze, dar țipătul lui Data îl făcu să dea înapoi. Prin vizor, privea învelișul în infraroșu și înțelese avertismentul!

— La Forge, ești aici? Picard veni între ei. El examinează câmpul alb, static care se descărca în jurul lui Data.

Dacă Data putea simți durerea, o simțea acum. Dacă ei se îndoiseră că ar putea simți durerea, acum nu mai aveau nicio îndoială.

Riker veni până în fața lui Data având grijă să stea departe de învelișul static. O singură dată privi în altă parte, atât cât să vadă ce face Troi. Ea era pe puntea de deasupra, cu mâinile încleștate de balustradă, privind în jos, la ei, îngrijorarea citindu-i-se pe chip. Dar părea să nu fi pățit nimic.

— Căpitane, începu Riker, ridicând mâna de parcă ar fi vrut să stăpânească situația, dacă i-am putea vorbi acum...

La Forge se repezi înainte, dar prezența căpitanului îl opri.

— Nu! Trebuie să-i salvăm pe el!

— Asta ar putea fi singura noastră șansă, insistă Riker.

— Nu merită să fie pe lista ta de proști, domnule Riker, spuse La Forge cu amărăciune.

— Știu, îi spuse Riker. Știu. Înapoi! Este un ordin! Căpitane...

Picard îl înconjură pe Data și forța care îl ținea.

— Da... da... încetișor... Se apropiase atât de mult, încât câmpul static, atingându-i mâinile și picioarele îi încrețeau pielea. Data, mă auzi?

Trosniturile încetară brusc. Ca și cum un balon s-ar fi umflat și ar fi scăzut apoi la forma inițială. Culori urâte, transparente îl învăluiau pe Data, cercetându-l. Respirația îi era mai puțin sacadată, cu toate că el mai lupta încă împotriva a ceva ce era clar un atac. Ochii îi erau fixați pe tavanul mai puțin luminat al punții, de parcă acolo ar fi fost cuvinte pe care el trebuia să le citească. Clipea din ochi și făcea forțări parcă să înțeleagă ce anume scria acolo. Brațele îi erau întinse în lături, cu degetele desfăcute și chircite.

Riker se îndreptă foarte încet spre căpitan și vorbi cu un ton jos, aproape în șoaptă.

— E un fel de atracție armonică. Asemenea undelor radio care fac un cristal să vibreze. Într-un fel el este compatibil.

Picard dădu o dată din cap.

— Data? începu el din nou. Mă auzi? Mă înțelegi?

O vreme, nu primi niciun răspuns.

Apoi urmă un „Da” spus în șoaptă.

Răspunsul trecu prin ei ca un cuțit.

— Data, vorbește-mi, insistă căpitanul folosind vocea răsunătoare pentru unealta care devenise acum Data.

— Eu...

— Spune! Fă un efort! Te ascult. Spune.

— Sub... circuit... com... com...

— Comunicație?

— Da.

— Asta speram să aud. Poți să-i vorbești?

Trăsăturile lui Data se contorsionară...

— Nu pot... nu pot să transmit...

— Mai încearcă! Toată lumea să fie calmă! Nimeni să nu se miște! Worf, raportezi!

Până și klingonianul simți nevoia să vorbească încet în fața vârtejului care îl asaltase pe Data.

— Încă mai înghite reacția antimateriei din centura de asteroizi, domnule. Nu e niciun semn că și-ar schimba cursul.

— Vorbește cu tine...

Vocea ei era blândă, dar de data asta avea o inflexiune pe care ei n-o recunoșteau, o inflexiune care îi făcu să se întoarcă spre ea, spre Deanna Troi care, acum, se îndrepta spre puntea principală. Riker se îndreptă spre ea și ea apucă mâna pe care el i-o întinse, dar expresia de pe chipul ei era aceea a cuiva care privea spre o lumină orbitoare. La fel și Data vedea ceva ce nu era acolo.

— Limba ta, murmură ea, eu o vorbesc.

Riker o ținea de mână și făcu un pas, ezitant, care urma să îl apropie de ea.

— Nu, spuse Picard cu voce dură, făcându-i semn să se dea înapoi. Îl împinse pe Riker într-o parte, pași între ei, conștient de faptul că acum Troi căuta mâna lui Riker. Deci o parte din ea era încă acolo.

— Cine ești tu? întrebă Picard cu grijă.

Ochii lui Troi se umplură de lacrimi din cauza efortului.

— Totul... voi terminați...

— Nu înțelegem. Nu știm ce ești, spuse căpitanul clar.

Troi începu să tremure, un tremur interior, datorat efortului pe care-l făcuse și celor ce i se întâmplaseră. În ciuda faptului că Picard nu accepta folclorul și poveștile cu fantome, puntea deveni vag luminată, ca într-o ședință de spiritism. Troi însăși arăta acum ca un spectru, ceva din vremurile întunecate, vremurile în care ignoranța lăsase urme de neșters asupra imaginației oamenilor din toate timpurile. Ea era o șoaptă de legendă, transferată nu se știe cum în prezent. Părul îi strălucea ca abanosul în lumină și, cu toate strălucirile provenite de la atacatorul lui Data, ochii ei erau la fel de negri ca de obicei. Cu toate astea, în mijlocul acestei încântări, persista seriozitatea muncii științifice. Nicio clipă nu trebuiau să uite că și Data era amestecat; strălucirea provenită din vârtejul care-l înconjurase pe Data, aluneca pe chipul lui Troi într-o mângâiere constantă și paternă.

Riker încercă să facă un pas spre ea și fu bucuros că Picard nu încercă să-i rețină.

— Deanna... începu el. După care nu mai știu ce să spună.

Troi făcu un efort să vorbească. Ei vedeau și înțelegeau că efortul de a vorbi era al ei și nu al altcuiva.

— Tu... poți... pune capăt.

Căpitanul privea de parcă ar fi putut vedea cuvintele. Ceva în felul în care vorbea îl făcu să ceară liniște pe punte.

Vocea ei – încă blândă. Abia o șoptă. Cu toate astea avea o putere și era atât de hotărâtă cum Picard nu-și imaginase că ar putea să fie într-un asemenea moment. Și când fraza era terminată, nu mai era nimic de spus. Efortul ei slăbi, îi fu permis să respire adânc și lumina ce se reflecta pe fața ei începu să pălească.

Riker și Picard se învârteau de colo, acolo.

Categoric Data redevenise aproape cel cunoscut de ei și nu o mână de artificii.

— Nu se mișcă nimeni, spuse Picard hotărât. Așteptați până se termină de tot.

În ciuda ordinului, Riker se îndreptă spre Troi, neluându-și ochii de la ea, în timp ce-l privea pe Data cu coada ochiului. Când ea leșină, el era deja lângă ea.

Culoarea îi pieri din obraji și se prăbuși atât de greu încât Riker era gata s-o scape. Reuși să-i prindă un braț și să-i țină capul să nu se lovească de balustradă, dar ea se răsuci, ca un pește, până când el reuși s-o întindă pe punte. Îngenunche alături de ea, îi îndepărtă buclele întunecate de pe frunte și ridicând privirea, văzu că același lucru se întâmpla cu Data.

Trupul mai dens al androidului căzu pe podea cu un zgomot surd. Geordi La Forge erau acolo. În lumina obscură de pe punte el își reveni repede, privi uimit în jur, dar spre deosebire de Troi, el era conștient.

Picard privi în jurul lui, pe punte, pentru a se asigura că efectul electric încetase definitiv, apoi:

— Yar, ce face creatura?

— Este încă printre asteroizi, domnule, raportă ea, de parcă ar alerga după explozii în mod deliberat. Se pare că nu înțelege care e cauza. Pare neclar ce va face în continuare.

Picard bombăni supărat.

— Niciunul din noi nu știe. La Forge, lasă-l pe Data împreună cu Worf și hai să plecăm repede de aici.

— Da, domnule. Încotro?

— Înapoi spre farfurie... Cât mai avem timp.

Apoi, îngenunche alături de Riker care stătea neajutorat lângă Troi.

— Trăiește?

— Pulsul îi este foarte slab, spuse Riker. În această situație, cine știe ce înseamnă asta?

— O să fie bine, spuse Picard îndurerat, de vreme ce este tot ce avem.

— Vom restabili contactul cu farfuria, căpitane? întrebă Riker, cu toate că știa răspunsul. De data asta restabilirea contactului nu însemna că necazurile luaseră sfârșit. Ba chiar dimpotrivă Putea însemna că eșuaseră.

Picard privi spre ecran.

— Se pare că am zis hop înainte să sărim gardul. Tasha, ia legătura cu Argele și informează-i că-i aducem înapoi.

— Am înțeles, domnule. Imediat.

— Fă anunțul în frecvența joasă și cât mai scurt posibil.

— Am înțeles, domnule.

Căpitanul coborî vocea în momentul în care se întoarse spre Riker și prinse încheietura lui Troi pentru a verifica el însuși pulsul.

— Ce părere ai? Despre cuvintele pe care le-a spus... Crezi că e în contact cu același lucru care a intrat în contact și cu Data? Riker clatină capul.

— E destul de ciudat. Orice-ar fi nu pare să-i afecteze pe amândoi în același fel. Ea continuă să vorbească despre acești – ei bine acești *oameni* ca și când i-ar cunoaște, și lumina nu strălucește în jurul ei ca în jurul lui Data. Iar pe ea n-a prins-o. Ai observat că ea se putea mișca? E ca și când, câmpul electric al entității s-ar concentra asupra lui, dar ar vorbi prin intermediul ei.

— Da, dar aceste mesaje pe care le percepe. Cât de corectă este telepatia ei? Până acum n-am mai văzut așa ceva. Știi la fel de bine ca mine că telepatia betazoidilor este pe frecvență joasă și pare supranaturală, dar este perfect explicabilă științific. Povestea asta cu comportarea asemeni unui medium... Asta nu mai cred.

— Dacă îți e de vreun ajutor, spuse Riker, cred că nici ea nu crede.

— Ce-a spus? Cine poate opri asta? Și ce să oprească?

Se apropie ceva mai mult de Riker și coborî și mai mult vocea.

— Ai vreo idee ce-ar putea fi?

Riker își umezi buzele. Deci pentru asta era nevoie de un prim ofițer. Să aducă ipoteze despre lucruri despre care nu știa nimic. Să scoată răspunsuri

din nimic. Dar, uneori, era cea mai bună cale de a găsi răspunsul: să ari până când dai de zid sau de apă.

— Să punem capăt. *Noi* putem. Mă întreb dacă asta se referă la noi în mod deosebit. Oare a vorbit spiritelor pe care le simțea Troi?

— Sau mai curând ele vorbeau creaturii? Ascultă-mă pe mine, spuse brusc Picard cu convingere, îndată ce ăștia doi își revin o să-i punem unul lângă altul și vom încerca să primim câteva răspunsuri. Avem mesajele în mână și, pur și simplu, nu le interpretăm corect. E timpul să o facem.

— Cum se simte, domnule Riker? întrebă Tasha Yar în șoaptă. Fiindu-i teamă să nu atragă atenția asupra ei, poate și fiindcă plecase de la post în acest moment critic, ea îngenunchease lângă Troi și, aplecându-se peste ea, întrebase în șoaptă:

— Eu nu sunt doctor, rosti Riker simplu. Dacă ar fi avut timp să-și părăsească propriul post, Troi ar fi fost acum în drum spre infirmerie, dar nu avea aceste minute la dispoziție. Deci, ea trebuia să rămână aici, în mâinile lui, sub ochii lui, cu puțină îngrijire pe care i-o putea oferi.

— Domnule, ne vom lega din nou cu farfuria? întrebă Yar. Privirea ei spuse că ar vrea ca totul să fie în ordine și părea la fel de nevinovată și de plină de speranță ca un desen al lui Disney.

— Nu prea cred că avem de ales, îi spuse el. Pur și simplu n-a mers. Ne-am obișnuit cu situații în care totul ne ieșea bine și e greu să te lovești de o situație în care lucrurile merg prost. Riscurile meseriei, asta e tot, locotenente. Îi făcu semn cu capul că poate să plece, ordonându-i în tăcere să se întoarcă la postul ei, dar ea nu plecă.

— Domnule Riker...

— Da, ce este?

— Domnule... eu am avut ideea să separăm modulele. Tasha făcu o pauză, așteptând ca el să-i dea din nou atenție. Când fu din nou atent la ea, își strânse buzele subțiri și întrebă:

— N-ar trebui să-i cer scuze căpitanului?

Riker se cufundă în acești ochi plini de bunăvoință. Ochii ei erau ușor conturați, pleoapele acoperite cu o umbră de fard, de parcă ar fi fost conștientă de feminitatea ei. Riker se simți fascinat de aceste linii subțiri, maronii, șterse acum. Tasha Yar era plină de intenții bune. Dacă Riker n-ar fi citit dosarele personalului atunci când a primit însărcinarea, ar fi privit în acești ochi, ar fi privit acest trup suplu și ar fi trimis-o printre copiii de

grădiniță de pe „Enterprise” care s-ar fi bucurat s-o vadă în fiecare zi printre ei.

Acum se simțea de parcă el ar fi fost profesorul și ea copilul. Nu era nimic pe chipul ei, în ochii ei care să-i amintească de educația ei și de nevoia de a-și cere scuze pentru o colonie. O colonie care se despărțise de Federație. Economia ei fusese la pământ după treizeci de ani de la această secesiune. Acea colonie îndepărtată, unde bandele începuseră să domine trupurile, un loc care nu mai semăna a nimic, de niciunde, așa cum fusese și după Revoluția Franceză, un loc unde un sistem prost fusese înlăturat în numele poporului și înlocuit cu ceva cu mult mai rău. Un loc unde viața de zi cu zi făcea ca Regimul Terorii să pară organizat. Bande dezlănțuite, privilegiile pentru unii, înfometarea pentru alții, părinți care își învățau copiii să fie singuri pentru că numai așa puteau supraviețui. Copii asemeni șobolanilor prin gunoaie. Și printre ei, Tasha. Supraviețuind. Fugind. Luptând atunci când era obligată să o facă, mâncând atunci când putea. Cu o minte deschisă care i-a permis să ajungă în timp record la funcția de șef al securității pe o navă galactică. Asta nu se întâmpla în fiecare zi.

Cumplit mod de a crește. Prea rapid, prea greu și de neiertat. Îi lipsiseră toate mărunțișurile pe care le are o fată, chicotelile, secretele șoptite la ureche, plimbările sub clar de lună, ignoranța care le face pe fete să creadă ceea ce văd de prima dată. Pentru Tasha nu existaseră oglinzi, ea nu-și dăduse importanță. Și dacă ar fi existat oglinzile nu le-ar fi aruncat ea, preferând aparența băiețoasă, care nu atrăgea atenția celor obișnuiți să le violeze pe cele din clasa ei? Din ziua în care mama ei scosese prima dată un cuțit și tăiasse părul fiicei ei de patru ani, care ajungea până la genunchi, Tasha învățase să se apere.

Cu toate astea, acum îl putea privi cu ochii aceștia curați, cu această totală încredere în el și în tot ce reprezenta un ofițer superior, în tot ceea ce Flota Stelară reprezenta pentru cineva care crescuse în legea bandelor. Privind-o acum, se simți responsabil față de ea. Ce putea să-i spună fără să-i zdruncine această încredere? Era mai puternică dacă avea această încredere decât dacă n-o avea. Era un ofițer mai bun așa, pură cum era, decât femeia care ar fi devenit dacă ar fi cedat durității la care avea tot dreptul.

Întinzând mâna peste trupul lui Troi, Riker prinse în palmă umărul lui Tasha:

— Orice s-ar întâmpla, spuse el, nu-ți cere scuze.

CAPITOLUL OPT

În urma lor, exploziile antimateriei mai luminau sistemul solar. Uimitor faptul că atât de puțină antimaterie, în contact cu atât de puțină materie putea avea ca rezultat un asemenea incendiu.

Era destul de ușor să te îndepărtezi din vecinătatea lui – creatura nu era atentă pentru moment, era ocupată să devoreze energia pură a reacției materie-antimaterie astfel încât, nava avu câteva secunde să se îndepărteze de valul de șoc și să se îndrepte spre farfurie. Simplu, ținând seama cât de departe se ajunsese.

Dar unirea la loc a celor două module, era cu totul altceva. Riker stătea în spatele stației științifice, unde era acum și Deanna Troi. Părea tulburată, obosită, îndurerată, tristă, ca cineva care tocmai primise vești proaste, dar se vedea că-și dă seama de ceea ce se întâmplă, că e mult prea conștientă. Privind farfuria ce aluneca spre ei, Riker simți un fior. Asta era partea cea mai delicată, diferența dintre a scoate din port un pachet și a-l aduce înapoi. Sau, poate, a ateriza cu unul din acele avioane pe care le văzuse pe ecran. Unghiul trebuia să fie bun. Fiecare sistem de legătură, element de prindere și de joncțiune trebuia să se îmbine perfect. Din fericire „Enterprise” avea computere care se ocupau de asta. Nimic nu se făcea manual, deși acesta era termenul pe care-l foloseau pentru contactele care nu erau făcute automat. Aceste operațiuni, făcute manual ar fi durat o zi și jumătate din noapte. Dar pentru moment, Riker era mulțumit că Picard privea cu atât de mare atenție apropierea celor două module, apropiere care se făcea cât mai lent pentru a nu atrage atenția entității. În acel moment erau cel mai lipsiți de ajutor.

În ultima clipă, o undă de șoc provenită de la exploziile produse de antimaterie în brâul de asteroizi, îndepărtă cele două module și se interpuse între ele ca o pană.

— Înapoi, strigă Picard și dedesubtul lui, nava se mișcă, conform ordinului său. Stabilizați! Încet! S-ar putea să nu mai avem o altă șansă.

Apropiați! Acum!

— Am înțeles, domnule, murmură La Forge, transpirat tot.

— Worf, ajută-l!

— Da, domnule, răspunse klingonianul. Îl lăasă pe Data să stea pe treptele ce duceau spre punte și se strecură prin spatele lui Ops.

Data clipi, privi în jur, dar nu făcu nicio încercare de a-și relua poziția; de fapt, Riker remarcă o ușoară preocupare din partea androidului.

Acum ce mai e? Se gândi el. Uită-te la el. Arată de parcă un răspuns direct i-ar face la fel de bine ca și mie. Poate că a făcut un efort prea mare. Poate că m-a luat prea în serios și a permis acelui lucru să pătrundă în el și să-i cerceteze. Data viitoare am să țin gura închisă.

Poate.

Puntea se mișcă sub picioarele lui. Se prinse de balustradă și privi ecranul tocmai la timp să vadă o imagine luminată artificial a manșonului farfuriei. Apoi imaginea se întunecă și decuplă automat.

— Cuplarea terminată raportă La Forge. Toate secțiunile și joncțiunile sunt eliberate. Șeful cuplării raportează că totul este în ordine.

— Semnalează că am primit raportul. Opreți totul. Bine, spuse Picard oftând. Asta a fost un afurisit fiasco, dacă am văzut vreunul. De data asta nu va fi ușor să scăpăm de aici.

— Care sunt ordinele, domnule? întrebă Riker.

— Căpitane, strigă Yar, a plecat!

Toți se întoarseră ca o singură persoană.

— A dispărut? repetă Picard. Așa, pur și simplu?

— Chiar mai repede. Yar era și mai furioasă de dispariția fenomenului decât de atacurile lui. Puteau să plece, dar nu înainte de a cere părerea șefului securității. N-a mai rămas nici urmă, nici măcar reziduuri energetice, nimic. Pur și simplu s-a evaporat.

— Grozav! Asta se joacă cu noi! Aș spune că asta confirmă ipoteza lui Data despre interdimensionalitate, într-un mod și mai alarmant.

— Poate ar fi bine să ieșim din zonă cât timp mai putem, sugeră Riker.

— Nu! Nici gând. Numărul Unu, răspunse căpitanul și vreau să înțelegeți bine ce-am spus.

— Dar dacă...

— Nu înțelegi? S-a demonstrat clar că nu este nici insectă, nici rechin. Este un păianjen. Ne mișcăm noi – țâșnește și el. Nu trebuie decât să așteptăm. Să așteptăm până când el face o mișcare. Noi nu vom face nimic.

Se întoarse spre chipurile care îl priveau și spuse autoritar: Oprim toate motoarele! Întrerupem toate sistemele cu excepția celor interne care ne asigură viața, întrerupem tot ce poate fi întrerupt. Suspendăm experiențele și testele de orice fel, cu excepția celor pe care le voi ordona eu în mod special, toate procesoarele de hrană; toate ustensilele de prisos, toate terminalele, olografele, comunicațiile între module, generatoarele, sondele, totul. Reducem încălzirea și iluminarea navei la minim. Menținem nivelul sunetului cât mai scăzut. Spuneți oamenilor să se ducă unde au treabă și să rămână acolo. Vom întrerupe și turbolifturile peste zece minute, vom folosi numai scările. Ați înțeles?

Riker lăsă capul în jos, neîncrezător.

— Nu știu cât timp vom putea rezista așa.

Ochii lui Picard se îngustară.

— Orașele au mai îndurat camuflajul, domnule Riker, spuse el, așa că vom îndura și noi. Încă de pe vremea submarinelor și a bombardamentelor oamenii au fost nevoiți să îndure perioade de tăcere cumplită.

— Aceia erau militari antrenați, domnule, Va fi mai greu pentru...

Căpitanul îl reduse la tăcere cu o înclinare a capului și, pe neașteptate, coborî vocea:

— Nu fi insolent!

— Da, domnule. Mă scuzați, domnule. Riker făcu un gest semnificativ spre Worf și spuse:

— Întrerupeți toate sistemele navei! Voi verifica totul personal.

Căpitanul aprobă din cap.

— Îndată ce vom ajunge pe puntea principală vreau să fie verificate toate sistemele pentru prepararea antimateriei din substanțele aflate în rezervorul principal, pentru a o elimina imediat. Vreau ca operațiunea să decurgă încet, Riker. E vorba de multă energie care își va muta locul și nu vreau să fie detectată. Atenționează-i pe tehnicieni. Ei se vor ocupa de această mutare și de reîncărcarea pentru viteza superluminică.

— Am înțeles, domnule. Voi avea grijă.

— Toată lumea să se pregătească pentru transferarea comenzilor.

— Căpitane – Troi se trezise brusc la viață și încerca să se ridice de pe scaun. Dacă nu s-ar fi prins de scaunul de la puntea de comandă, ar fi căzut, dar era ceva mai mult decât rezistența psihică care o ținea în picioare.

Căpitanul o prinse de braț.

— Consiliere, rămâi aici unde ești. Vreau ca doctor Crusher să te mai vadă o dată.

— Mai târziu, domnule căpitan, te rog. Putem sta de vorbă între patru ochi? Întrebă ea aruncând o privire spre Riker. Este... ceva foarte personal.

Căpitanul îi studie cu atenție ochii, expresia, gradul de intensitate cu care se prinsese de brațul lui – gest de care părea să nu-și dea seama – și îi măsură veridicitatea ca un adevărat detector de minciuni. Evaluările le făcea din proprie experiență, o experiență câștigată cu greu, judecând ceea ce auzea după expresia celor care vorbeau, după tonul vocii și după ușorul tremur din glas, licărirea din ochi și ușoara încordare a genelor. O crezu, crezu că nu era un capriciu, că avea ceva important, critic, să-i spună și că era încă destul de rațională să facă diferența.

Îl simți pe Riker că se apropie, știu că primul ofițer se uită peste umărul lui, profitând de faptul că era mai înalt, pentru a se uita la Deanna Troi și întrebând fără vorbe dacă putea participa și el la secretele ei. Acesta a fost singurul motiv care l-a făcut pe căpitan să accepte.

— Foarte bine, spuse Picard. O luă de braț pe Troi și o duse spre turbolift. Transferați imediat comanda pe puntea principală! Riker, ocupă-te de Data! Vezi să primești vreun răspuns de la el. Vom încerca să rezolvăm problema de la ambele capete. Consilier, să mergem în cabina mea. Ceilalți... rămâneți la posturi.

Riker privi, poate, prea lung după căpitan cum o conducea pe Troi să iasă de pe puntea de luptă. Nu putea trăi fără ea; poate va trebui să trăiască. Pusese capăt tuturor relațiilor în momentul în care acceptase acest post, așteptându-se la douăzeci de ani de singurătate și își ținuse această promisiune făcută sie însuși destul de bine. Asta până când pășise pe punte. Până când ea plutise spre el de nu se știe unde. Brusc, anii care urmau îi apăreau mai mult ca un test decât ca o menire. Era înțelept ca între niște persoane însărcinate cu comanda pe termen lung, să existe și altfel de relații? Toată povestea asta cu a avea familii la bord... era atât de nouă. Știa cineva dacă un comandant de navă reacționa diferit dacă cei dragi lui se aflau la bord decât dacă renunțau la absolut tot cu excepția pericolului pe care îl înfruntau?

Deanna ar trebui să știe. Și este singura persoană pe care pot s-o întreb.

Fu trezit din gânduri de două siluete care urcară alături de el în turbolift. În fața lui, Yar și Worf, erau în lift împreună cu căpitanul și Troi. Scuturându-i brațul stâng, urcă și Geordi împreună cu Data.

Prinzându-l pe Data de braț, Riker spuse:

— Data, tu rămâi aici.

La Forge se întoarse, încercând să-l apere, dar o vorbă a căpitanului îl făcu să-l lase pe Data în urmă, în mâinile unui superior mai puțin compătimitor.

— Vin domnule, spuse el pe un ton jos, ca și cum l-ar fi amenințat pe Riker.

Poate că nu era insolență, poate că era o avertizare. Dar Riker n-ar fi putut să-i învinuiască.

Ușile turboliftului se închiseră cu fâșâitul obișnuit.

Data rămase cu fața spre lift, sperând, câteva secunde. De fapt erau mai mult decât câteva. Destul de lungi însă, pentru ca pauza să fie evidentă. Când, în cele din urmă, începu să se întoarcă, Riker îi puse o întrebare, deși amândoi știau că nu e necesară.

— Cum te simți? întrebă primul ofițer.

— Funcțional, spuse Data, deși slăbit.

— Vrei să șezi?

— Nu, domnule, mulțumesc. O să rămân în picioare.

— *E mai bine să mă îndepărtez de tine, dragul meu. Vino! Vom încerca să rezolvăm cazul tău.* Ai ceva de raportat în legătură cu ce ți s-a întâmplat?

Nu era chiar ceea ce sperase că va spune când va deschide gura, dar Riker pusese clar întrebarea și se gândi că va găsi o cale, mai devreme sau mai târziu, să aducă subiectul în discuție.

— Am niște informații noi, domnule, spuse Data, deși nu-mi sunt clare.

— Te ascult. Fii concis.

Data dădu din cap, apoi se gândi care erau cele mai potrivite cuvinte.

— Fenomenul, începu el rar, este ca mine.

— Ca tine? O formă de... Riker se opri și se simți prost atunci când Data completă.

— Un mecanism, spuse androidul. Creat de altcineva. O unealtă vie, fabricat la un nivel atât de înalt de inginerie încât poate să fie sau poate să nu fie o formă de viață.

— Deci ai vorbit cu ea?

— Am fost în contact. N-aș îndrăzni să spun că a fost o discuție. A luat de la mine ce a dorit și mi-a dat numai ceea ce a vrut. Eu am recepționat, dar am fost incapabil să transmit. Poate că eram prea departe de sursă. Sau

poate că, pur și simplu, nu am fost construit să fiu un transmițător... așa cum speram că aș fi.

— Data, nu ne așteptam ca tu...

— Poate că dacă mă duc singur într-o navetă, aș putea intra într-un contact mai bun.

— Nu fi nebun, țipă Riker. Nimeni nu iese! Nici măcar tu!

Până să o spună, Riker nu se gândise la implicațiile unei asemenea afirmații, dar acum își ținea respirația sperând ca Data să recepționeze semnalul.

— Acest mecanism este periculos pentru noi, domnule. Eu nu mai am nicio îndoială în privința asta, continuă androidul. Lumina ternă de pe puntea de luptă îi accentuă culoarea palidă. Va fi o problemă de timp limitat până când va învăța să facă diferența dintre materia din această zonă sau cea din spațiul din apropierea sistemului solar și felul în care e construită „Enterprise”. Va devora nava așa cum a făcut și cu „Gorshkov” cu trei secole în urmă.

— Stai puțin! spuse Riker, ridicând mâna. Nu suntem siguri că asta s-a întâmplat cu „Gorshkov”.

— Eu sunt sigur. Ne va distruge într-un singur mod, violent, cât de curând va putea. Intenționează să ne distrugă imediat ce ne găsește.

Și era absolut sigur, î se putea citi asta pe chip. Era mai calm decât de obicei și Riker trebui să se uite cu multă atenție pentru a observa vreun tremur de emoție. Poate că Data era un android, dar chipul lui era plăcut animat, numai paliditatea lui îl deranja pe Riker. Atitudinea obișnuită a lui Data l-ar fi liniștit puțin.

Întrebă rar:

— Ai vreun indiciu privind natura lui?

— A fost construit cu mulți ani în urmă și conține puterea distructivă a mai multor nave, spuse plat Data. Cel mai grav, domnule, este faptul că are un cod, despre care el consideră că-i îngăduie să folosească această energie după bunul lui plac.

— Grozav, bombăni Riker. Am văzut buldozere cu mai multă judecată decât el.

Data făcu o pauză, de parcă n-ar fi avut chef de discuții și ar fi făcut un efort. Pauza dură destul de mult, cât să-i facă pe Riker să se simtă prost, și destul cât să-i oblige să-și înalțe privirea.

— Continuă, spuse Riker, ușor obosit.

— Așa cum a spus, poate fi o mașină, pe o treaptă atât de înaltă de evoluție, încât este, virtual, vie.

„O perspectivă urâtă”, gândi Riker, dar, din fericire n-o spuse cu glas tare.

— Și?

— Și... distruge navele care conțin energia pe care o cunoaște dar, în același timp, păstrează forțele de viață ale ființelor aflate pe aceste nave.

— Dar de ce? De ce să bântuie galaxia înghițind entități vii? Cine ar construi o mașină care să distrugă nave, dar care să păstreze echipajul cu conștiință vie? N-are niciun sens.

— Nu se știe, domnule. Dar are sens, din punctul de vedere al apărării. Nu știm încă dacă are aceleași reacții față de planete ca față de nave. În cazul ăsta, poate fi o armă de apărare care s-a întors împotriva propriilor ei creatori.

— Este o posibilitate reală?

— Nu, domnule, este numai o bănuială.

— Dar păstrează necondiționat viața oare? Forțele vii? Viața celor pe care i-a absorbit?

— Nu numai asta, domnule, dar și întreaga conștiință. Memorii, dorințe, totul. Ei sunt, de fapt, vii în interiorul ei.

Încrucișându-și brațele, Riker se aplecă peste balustrada și reflectă la această idee.

— Imaginează-ți, să nu fi sclavul timpului! Omenirea a căutat acest gen de Utopie de eoni. Absența a ce? A senzației de foame, de frică, de durere, absența morții... Mă întreb cum arată dinăuntru.

Câteva secunde, pur și simplu rămase cu ochii în gol, vizualizând ideea. Părea ceva idilic, chiar biblic. Câți oameni se uitau spre cer atunci când se gândeau la rai? Se desprinseser de balustradă și ridică un deget.

— Avem de-a face cu două probleme, admise el. Corectează-mă dacă greșesc.

— Așa o să fac, domnule.

— Uh... da. Suntem martorii a două forme de contact? Tu cu mecanismul, sau ce o fi el și Troi cu entitățile vii închise în el?

Ochii de pasăre ai lui Data priviră o clipă în lături, lăsând impresia că ar calcula ceva. Rămase complet nemișcat câteva secunde, apoi încruntă sprâncenele și spuse:

— Asta pare să descrie realitatea, domnule. Consilierul Troi pare să fie calea cea mai puțin rezistentă pentru entitățile vii care încearcă să intre în contact cu noi. Par să fie separate de entitatea care îi întreține. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta.

— Faci destule, spuse Riker, încercând să domolească încordarea pe care o simțise în tonul lui Data.

Apoi androidul spuse:

— Nu, domnule... nu suficient. S-ar putea ca în mine să existe tehnologii despre care nici eu nu le știu și pe care nu știu cum să le folosesc. Într-un fel, mecanismul acela și cu mine avem răspunsuri compatibile. Așa cred... Și făcu din nou o pauză, de data asta chiar mai înduioșătoare. Nu se uită la Riker, ci își fixă, mai curând, privirea pe ecranul îndepărtat care era acum asemeni unui perete cenușiu.

— Înaintând fără motoare, numai cu scuturile de zbor ridicate, mecanismul nu ne-a putut depista. Cred că s-a fixat asupra mea și astfel a fost capabil să depisteze nava.

— Nu te mai umfla în pene, îl întrerupse Riker.

— Mai întâi a găsit-o pe Troi, apoi pe mine. Tu ești al treilea în acest test, așa că nu mai începe să te învinovățești. Este prea... uman.

Liniștea oferită nu apărău. Poate dimpotrivă. Tăcerea bruscă a lui Data era grea.

Riker își frecă mâinile și făcu o a doua încercare.

— Ascultă Data, în legătură cu...

— Dacă-mi permiteți, domnule, spuse Data repede, sentimentul dumneavoastră față de natura mea este corect. Se pare că eu... m-am înșelat în privința mea. Eu sunt... se pare, mai mult mașină decât ființă vie.

Riker făcu un pas spre el și încercă să nu pară ofițerul superior care se adresează subalternului. Când reuși, se opri și pur și simplu îl privi pe Data.

— Ascultă-mă. Vreau să ne înțelegem.

— Da, domnule, spuse androidul clar. Nu este vina dumneavoastră că... în timp ce nu pot să fiu viu sunt un aparat programat să mă înșel în privința asta.

Afirmația răsună pe puntea de luptă, goală acum. Trecură câteva secunde, care accentuau faptul că nu era răspunsul adevărat.

Data își reveni, încercând să înlăture neplăcerea creată de aceste secunde.

— Oricine ar fi cei care au construit entitatea care este afară, știa ce înseamnă să fii viu. Știa ce este viața și cum s-o păstrezi chiar și după ce

trupul a murit. Și, e limpede că recunoaște mașinile drept ceea ce sunt.

Scuturând capul, Riker oftă.

— Nu faci deloc situația mai ușoară pentru niciunul din noi.

Brusc, Data se tulbură, și își schimbă poziția picioarelor.

Riker ridică palma și spuse:

— Simte-te în elementul tău, te rog.

Data îi aruncă o privire, apoi își încrucișă mâinile la spate și se uită în podea:

— Se pare că și eu sunt un mecanism, spuse el gânditor. O unealtă. Nu o ființă. Nu numai că eu nu pot fi uman, dar s-ar putea să nu fiu considerat niciodată o formă de viață. S-ar putea să fiu mai puțin viu decât primul protozoar care a respirat pentru prima dată în nămolul primordial al Pământului.

Riker se încruntă plin de înțelegere și făcu un efort să accepte conceptul așa cum îl vedea Data. Se simți brusc zdrobit de propria greșeală și de propria incapacitate de a trece peste această neînțelegere.

— Eu sunt o mașinărie diversă, flexibilă, continuă Data tot cu ochii în podea. Vocea lui era total lipsită de emoția pe care ar fi avut-o o ființă umană, cu toate astea era atâta mâhnire în vocea lui încât mărturisirea lui căpăta sens. Luminile slabe de pe puntea de luptă abia dacă îi conturau trăsăturile.

— Eu sunt un instrument. Niciun om adevărat nu poate face ceea ce fac eu. Numai asta și putea să fie o dovadă pentru mine cu mult înainte de toate.

— O parte din oameni, încercă Riker să se prindă de această slabă speranță, îți acceptă talentele așa cum îți acceptă greșelile. Asta este o ecuație pe care nicio mașină n-o poate evalua.

— Vă rog, domnule, spuse androidul privind de data asta în sus, dacă într-adevăr nu sunt decât o mașină, atunci nu pot avea sentimentul propriului eu și nici conștiință, ci numai un program care include o iluzie de eu. Astea sunt realități pe care va trebui să le accept. Contactul pe care l-am avut cu mecanismul străin mi-a reamintit clar ceea ce sunt... un fals.

Riker tresări. Căpitanul Picard trebuia să știe toate astea. Riker remarcase că Picard se abținuse să facă comentarii care, în anumite situații să pară laudative, dure sau blânde și se întrebese de ce în aceste momente căpitanul preferase tăcerea. Dar poate că Picard învățase să-și stăpânească ieșirile. Pe un ofițer superior îl ascuți și reții tot ce spune. Nimic nu poate fi la voia întâmplării, nimic nu se poate baza pe emoții, fără riscul de a face rău. Când

ajunsesse aici, el nu știa dacă Data era viu sau nu și ar fi trebuit să-și țină gura. Nu și-a închipuit că Data va pune, realmente, la suflet comentariile lui.

Văzu în ochii lui Data, în expresia de pe fața lui o nevoie intensă de a se defini, de a descoperi adevărata lui natură. *Și, iată-mă pe mine, în centrul acestei lupte. Iar ca să faci parte din lupta aceasta, să fii sincer, nu e foarte plăcut.*

— Recunosc că nu știu ce ești, îi spuse lui Data ridicând ușor vocea. Nu sunt calificat ca să știu. Dar Flota Stelară te-a verificat și a dovedit c-ai fi viu. Asta este suficient pentru...

— Testat de mașini, domnule, îi aminti Data cu durere. Mașinile vor raporta ceea ce li s-a spus să raporteze. Niciun om, când se uită la mine nu spune că sunt și eu om. Și dumneavoastră mai mult decât ceilalți mă tratați ca pe o mașină.

Riker nu respiră până când pieptul nu începu să-i doară. Ce gândea el despre recunoașterea adevărului? *Ce se întâmplă când te lovește peste față și insistă să privești?*

— Domnule, începu Data cu o voce solemnă, dacă-mi permiteți să mă retrag...

Trist, Riker se aplecă peste scaunul de la pupitrul de comandă și răspunse:

— Ești liber.

Din spatele lui – fără să se uite – auzi ușa turboliftului deschizându-se și zgomotul turboliftului care pornise să urce înspre navă. Riker se trezi privind spre locul unde cizmele lui Data lăsaseră o urmă slabă pe covor. Acum respira profund, deși asta nu îl făcea să se simtă mai bine și ascultă vocea...

— Omul de tinichea dorește o inimă.

— Ai vrut să vorbim între patru ochi? Poftim. Nu-ți cer decât să-ți folosești bine această intimitate, consiliere.

Mâinile albe, delicate ale femeii tremurau și nimic, nimic nu le putea face să se oprească. Nu se învinuia pe ea pentru această lipsă de autocontrol – de fapt nici nu făcea vreun efort să le oprească tremurul. A-și ascunde sentimentele și ceea ce trăise, nu i-ar fi făcut decât mai rău. Dar căpitanul are acolo, gata să-i asculte mărturisirea, o mărturisire care va crește îngrijorarea. Se gândise că dacă va avea răspunsul, asta ar ajuta-o, i-ar mai

ușura povara, dar nu. Știa mult mai multe lucruri decât cu o oră în urmă și totuși nu-i era mai ușor. Claritatea în cazul ăsta era mai dureroasă decât obscuritatea.

Capul și gâtul o dureau de parcă cineva s-ar fi așezat pe umerii ei și i-ar fi sucit capul.

— N-am mai trăit niciodată ceva asemănător, căpitane, rosti încercând să intre în subiect. A mai trebuit și altădată să blochez gânduri, dar de data asta, au trecut pur și simplu peste barierele ridicate de mine. Oamenii ăștia sunt atât de disperați încât au intrat cu forța în gândurile mele, oricât am încercat eu să le închid drumul. Eu nu mă pricep la știință, dar aceștia sunt, categoric, ființe umane, entități de viață conștiente, aflate în interiorul acestui fenomen. Nu amintiri, nu resturi, ci entități vii, indivizi. Nu știu cum această creatură păstrează conștiințele și îndepărtează trupul fizic. Au un simț foarte clar al propriului lor eu, căpitane.

— Toți sunt oameni?

— Nu sunt sigură, domnule. Primesc semne și de la alții, dar poate că numai. Oamenii pot comunica cu mine. Dar... acum știu cine sunt.

Picard stătea în spatele biroului său negru și dădea din cap. Încerca, încerca din toate puterile să para nerăbdător și, deși n-o făcea ca să o păcălească, ea ar fi trebuit să-i aprecieze efortul. Dar în atitudinea lui era un clar „Aștept.”

— Arkady Reykov și membrii echipajului său, spuse el pe un ton plat, încercând să mai domolească starea de tensiune.

Troi clipi din ochi:

— De unde știi?

Picard își lasă mâna pe birou și spuse într-o doară:

— Nu trebuie să fii telepat pentru asta.

Ea se foi pe scaun și spuse:

— Da, presupun că este evident. Dar nu este numai atât, domnule. Sau e mai bine să spun mai *sunt* și alții. Mulți alții. De fapt mai sunt milioane. Nivelul lor de comunicare este superior cu mult celui verbal, de parcă de-a lungul anilor ar fi uitat cum să folosească cuvintele simple și imaginile. Poate că noi suntem primii din afară cu care au luat contact...

— Din 1995, continuă el calm.

— Da, murmură ea. O vreme a fost foarte confuz ceea ce voiau. Atâtea gânduri țipau la mine, unele raționale, altele nu... Numai cele mai puternice

dintre ele pot păstra o imagine a lor înșile, dar numai pentru o scurtă perioadă de timp.

— Asemenea imaginii văzute de Riker pe coridor.

— Cred că da, spuse ea nepregătită să se angajeze în povestea asta cu ochii închiși.

— Și acum este clar? Întrebă Picard! Ce vor? Ți-ai dat seama?

Troi își aplecă capul distins și șuvițele negre îi umbriră ochii. Apoi, ridică privirea:

— Căpitane, nu ți-am spus totul.

Jean-Luc Picard se aplecă în față, ștergând cu coatele suprafața lucioasă a biroului și gândindu-se că ea, dintre toți oamenii nu era genul care să mintă din politețe. Să tacă din politețe, poate. Prima reacție a fost de mânie, dar se stinse repede, asemeni flăcării unui chibrit în vânt. Asemenea mărturisiri pe o navă galactică puteau costa vieți și asta îl enerva întotdeauna.

Dar ceva o obligase la toate astea și curiozitatea lui Picard era mult mai mare decât orice.

— Spune-mi tot ce știi...

Troi își ridică bărbia de parcă ar fi vrut să înceapă.

— În legătură cu nelămurirea. Este adevărat că sunt milioane de minți care o presează pe a mea, dar este... o absolută unanimitate în ceea ce doresc...

Se auzi sunând la ușă.

— Da, cine este, strigă Picard nerăbdător.

— Riker, raportează, domnule căpitan.

Picard făcu un gest de a-i îngădui să intre, dar Troi se prinse de marginea biroului, se propti în scaun...

— Nu, domnule! Te rog, nu. Nu-l lăsa să intre.

Curiozitatea îl ardea.

— Nici măcar pe Riker? Întrebă Picard.

— Te rog, domnule...

El o privi o clipă, apoi vorbi tare în intercomunicație.

— Numai câteva minute, domnule Riker.

Urmă o pauză în care Picard își imaginează chipurile celor de pe punte.

— Da, domnule. O să aștept afară.

Picard mormăi...

— Pare puțin jignit, nu crezi? Despre ce este vorba, consilier? Oamenii ăștia vor să facem ceva pentru ei?

— Trebuie să iei o hotărâre pe care nicio persoană singură nu trebuie s-o ia. M-am gândit că așa nu va trebui să înfrunți părerea întregului echipaj. De asta îți vorbesc între patru ochi.

— Apreciez asta dar, te rog...

— Multe religii descriu un fel de iad, căpitane, spuse ea cu grijă. Umerii îi tremurau din cauza efortului. Acum... acum știu ce este.

— Fără îndoială, dar ce legătură are asta cu acele ființe.

Prin ochii minunați ai lui Troi trecu o undă de mânie.

— Nu pot să spun foarte clar, căpitane, dar oameniiăștia sunt încă vii. Nu sunt ceva supranatural. Sunt ființe vii, dintre care mulți sunt – sau au fost la fel de umani ca și tine. Ei au dobândit nemurirea. Sunt conștienți încă și au conștiința propriului lor eu.

— Foarte bine, spuse Picard, asta am înțeles. Dar ce vor?

Ea își prinse mâinile una în alta. Din cauza efortului, pielea se întinse și deveni foarte albă pe la încheieturi.

— Vor să-i ajuti să moară.

— Nu mai spune așa ceva! Tu nu ești o mașină! Numai cât mă uit la tine și-mi dau seama!

Geordi La Forge îl împinse în joacă pe Data în momentul în care intrară pe coridorul care ducea la rezerva de energie. Au fost verificați la primele uși, pe care scria NUMAI PERSONALUL AUTORIZAT și numai după control li s-a permis intrarea pe ușa grea, special construită pe care scria:

ZONĂ INTERZISĂ
CENTRUL CARE CONȚINE
REZERVE DE ANTIMATERIE
NU ESTE PERMISĂ INTRAREA
SUB NIVELUL 5 DE
CURĂȚENIE

Încăperea era foarte întunecată, luminată numai de două becuri utilitare, roz de o parte și de alta. Lanterna lui Data deschidea o cărare albă în fața lui. Cu toate că întunericul îi înconjură, Geordi putea să vadă foarte bine și deschidea drumul printre lăzi stocate acolo, mașini și panouri ale computerelor.

— Mă așteptam că vor fi multe probleme în timpul zborului în spațiu, spuse Geordi, dar nu mă așteptam ca una dintre ele să fie încercarea de a găsi o definiție a vieții însăși.

— Asta este acum și dilema căpitanului, spuse Data. Și asta din cauza mea.

— Nu este din cauza ta. Mai termină! Încercarea asta de a te purta ca un om... ai găsit o cale enervantă de a o face.

Data ridică repede privirea în întuneric, plin ne speranță:

— Și ce fac?

— Ți plângi de milă, asta faci. Încetează!

De vreme de nu-și dăduse seama de ceea ce face, Data nu era chiar sigur c-o să înceteze. Când găsi în banca lui ce înseamnă „încetează” subiectul fusese epuizat și Geordi pătrunsese într-o anticameră în care se aflau cea mai mare parte a monitoarelor computerului pentru conținutul actual de antimaterie. Pe panourile întunecate, numai câteva luminițe. Sclipeau, aprinzându-se și stingându-se iar vasele stăteau în ignoranța lor mecanică, de parcă ar fi încercat să spună că totul este în ordine, că totul era așa cum trebuia să fie.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva! murmură Geordi. Tu încearcă injectorul de antimaterie și eu...

În momentul în care ușile se închiseră în spatele lor, în dreapta încăperii se auzi același zgomot care îi făcu pe amândoi să se uite într-acolo, tocmai la timp pentru a vedea o formă întunecată ascunzându-se în spatele unui panou.

— Cine-i acolo? întrebă Geordi.

Data păși în fața lui și ordonă răstit:

— Aici este comandantul Data! Ești în zonă interzisă. Spune cine ești!

Un chip nevinovat apărură în colț, arătând brusc foarte vinovat.

— Wesley! exclamă Geordi. Ce cauți aici? Ieși de-acolo!

Trupul uscățiv al lui Wesley, care încerca parcă să crească apărură din spatele panoului. Mâinile i se prinseseră de marginea jachetei, o jachetă neagră. Era clar că știa că va sta într-o zonă rece a navei.

— Voi ce căutați aici? întrebă și el. Vreau să spun că suntem în mijlocul unui moment de criză.

— Chiar în mijloc, spuse Geordi. Căpitanul a ordonat să întrerupem toată energia...

— Știu.

— Noi am descoperit o scurgere de energie. Trebuie s-o descoperim înaintea creaturii. Prin vizor, Geordi văzu că chipul lui Wesley erupse brusc în infraroșu.

— Dar nu poate fi o scurgere prea mare, nu-i așa? întrebă băiatul. Dacă n-ați descoperit-o mai devreme... nu-i așa?

— Așa este, dar nu este mică... Wesley, ce știi despre asta?

Data se apropie de el și spuse:

— Wesley, dacă știi ceva despre scurgerea de energie, ar fi mai bine să ne spui. Antimateria din rezervor a fost aruncată de urgență și noi nu putem reface stocul din rezerve până nu descoperim natura scurgerii și modalitatea de a o repara.

Ochii tineri ai lui Wesley sclipiră în întuneric.

— Păi... e numai... eu...

Geordi îi spuse furios:

— Pentru Dumnezeu, Wes, zona asta este interzisă!

— Știu, dar ăsta e un amănunt tehnic. Ar fi durat săptămâni, poate chiar luni să primesc autorizația de energie dacă aș fi mers pe canalele...

— Canalele există cu un anumit scop! Ca și regulile privind zonele interzise. Știi ce înseamnă zonă interzisă? Ce vrei să faci?

— Nimic...

— Raportează, spuse Data renunțând la tonul familiar și punându-l pe puști la locul lui.

— Nu e chiar nimic. Într-o zi s-ar putea să reprezinte ceva, spuse Wesley și entuziasmul înlocui tonul intimidării. Așteaptă puțin. Fac un experiment în legătură cu creșterea energiei... Am aici un model.

Îi conduse la o masă pe care era o drăcie de mașină informă.

Semăna atât de mult cu un fragment de orice, numai că prin mijloc strălucea o rază de lumină.

— Ce dracu... Geordi se îndreptă spre model și arătă cu degetul spre el. Și la ce folosește ăsta?

Wesley deveni iar timid...

— Scoteam antimaterie... din rezervă...

— Dumnezeule mare! Wes! Ai un rang! Nu știi că asta înseamnă că poți fi trimis în fața curții marțiale?

— Dar nu e folosită. O folosesc doar o dată la douăzeci de ani. De unde era să știu că vor avea nevoie de ea?

— Știi că zona asta este interzisă pentru toată lumea cu excepția persoanelor autorizate, spuse Data.

Geordi nu-i lăsa să-și continue ideea.

— Începi să te joci cu antimateria, faci un scurt circuit sau cine știe ce altceva, și gata, apare un alt soare pe-aici! E periculos să iei direct din rezervă, nu știai asta?

— Zău, Geordi, nu e chiar așa de grav, se plânse Wesley. În condiții normale, nimeni n-ar observa. E ca și cum aș mai aprinde o lampă într-un hotel. Dar dacă se întrerupe toată energia...

— Știi mai bine că nu e așa. Geordi clătină capul, apoi spuse:

— Dar poate că nu știi. De cât timp te ocupi de asta?

— Numai de patru... sau cinci...

— Zile?

— Săptămâni.

— Dumnezeu! Cred că-ți bați joc de mine. Ce încerci să faci?

— N-am vrut să fac nimic rău.

— Dar ne-ai făcut mare rău, domnule.

Wesley își luă o mutră de cățel bătut.

— O să mă spuneți?

Geordi privi spre mica mașinărie și spuse:

— Aici suntem pe o navă, nu pe un teren de joacă, Wes.

Mașinăria făcea ceva, cumva, deși Geordi nu putea spune ce anume.

Și acum ce să facă? Să-l raporteze pe băiat? Wesley era un geniu, desigur, dar nu avea experiență. Dacă n-ar fi trăit pe o navă galactică atât de mare, cu atâtea laboratoare și tehnologie avansată, unde experții în știința aplicată, în inginerie aplicată, în mecanică aplicată n-ar fi fost oricând la dispoziție, unii dintre ei chiar predând copiilor; Wes ar fi fost unul dintre mulții copii isteți de șaisprezece ani. Ar fi trăit pe Pământ, ar fi fost deștept, i s-ar fi oferit tot felul de ocazii, dar niciuna ca asta. Nu până acolo încât să atingă o navă galactică. Geordi, știa că Wes Crusher avea o abilitate naturală de a conceptualiza modul în care funcționează universul, dar singurul mod în care putea să învețe să aplice toate astea era prin afurisita de practică la care toți copiii de șaisprezece ani refuzau chiar să se și gândească. Pe punte, cu o săptămână în urma, Geordi îl lăsase pe Wesley să încerce comenzile cârmei, pentru că băiatul se dovedise atât de rapid în a prinde teoriile și principiile navigației, dar descoperise că are o grămadă de dificultăți în a manevra aparatele. Numai timpul, numai experiența îl puteau învăța.

Dar acest... acest joc era periculos și Wesley nu-și dădea seama de pericol. Numai să nu-și fi ars mâinile!

— Încetează, ordonă Geordi.

— Bine, bombăni Wesley. Asta și făceam.

— Deci știai că o vom descoperi. Era un lucru rău și tu o știai. Ce s-a întâmplat?

— Păi... Wesley ezită, apoi spuse: Nu sunt sigur cum să opresc scurgerea fără să rup megnetomii. De altfel, s-ar putea să nu fie prea multă energie ca să avem probleme. De data asta am continuat.

— Wes, nici măcar inginerii cu experiență nu extrag antimateria. Data, vezi despre ce e vorba, Trebuie s-o deconectăm.

Androidul se apropie și Wes se îndepărtă.

— Care e principiul după care funcționează?

Folosindu-și mâinile pentru a ilustra fiecare amănunt al ideii sale, Wesley explică:

— În principiu întrerupe fazorul în ciclul lui inițial în frecvențe și energii sporite până la ciclul final când recombini fazele toate la un loc.

— Și care este problema?

— Nu... Nu merge.

— Înțeleg.

— Dar dacă ar merge, ar avea de patru ori mai multă energie, și ar fi nevoie de o cameră de reacție numai pe jumătate cât cea standard.

— Jucărioara asta? se înfurie Geordi.

Data privi scurt spre Wesley.

— Ți mai amintești că, odată ce le desparți trebuie să mărești energia cu aceeași magnitudine ca atunci când o desparți?

— Uh... nu...

— Altfel nu va fi destul de puternică pentru a reface ciclul, spuse Data. Mă tem că această separare ar distruge teoria armoniei în cristalul în care converge sistemul. Cristalul s-ar putea sparge și ar rezulta...

— Căldură. Asta știi.

— Ia ascultați! spuse Geordi, îndepărtându-l și mai mult pe Wesley. Riker o să ne strice armonia dacă nu depistăm scurgerea de energie, dacă n-o reparăm și dacă nu urcăm mai repede sus. Creatura ar putea apărea de cine știe unde, în orice clipă și n-aș vrea să fiu aici când se va întâmpla asta. Wesley, tu pleacă de aici, pronto! Dacă inginerii te găsesc aici, vei afla ce înseamnă o muștrare.

— Dar cu...

— Data și cu mine o s-o întrerupem. O să ne ocupăm de ea. Dacă mai aud de astfel de experimente neautorizate, am să raportez inginerului tău șef.

Wesley lăasă privirea în jos și murmură:

— Am înțeles, domnule.

— Ieși! Vreau să spun drept înainte, afară din zona interzisă, sus în farfurie, acolo unde ți-e locul!

Strălucirea în infraroșu se intensifică pe obrajii lui Wesley și, fără o vorbă, el se întoarce și ieși.

— Copii, spuse Geordi, privind în jos spre snopul luminos de particule. Poți s-o deconectezi fără niciun pericol?

— Cred că da, îi spuse Data, atingând cu grijă un fir din multele fire ce erau atașate la unul din capetele mașinăriei. Este o idee remarcabilă. Nu cred că a mai fost încercată.

— Da, Wesley crede, că ideile nu sunt mare lucru. Nu înțelege că implementarea nu este costisitoare, totul ți se pare posibil când ești copil.

— Oare?

Geordi făcu o pauză.

— Oh... îmi pare rău.

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Sunt obligat să accept ceea ce sunt.

— Asta ce mai înseamnă?

Trupul slab al androidului străluci și strălucirea crescuse foarte, foarte încet.

— Eu sunt... în cercetare.

— Oh, nu! Ce fel de cercetare?

— Trebuie să-mi descopăr adevărata natură.

— De asta îmi e și mie frică. De ce-ți faci atâtea probleme în privința asta? Poate că tu ești ceva cu totul deosebit. Poate că tu nu ai o adevărată natură, pe care să o compari cu altceva fiindcă n-a mai existat niciodată ceva așa, ca tine. La asta te-ai gândit?

— Nu, nu m-am gândit, admise Data. Făcu o pauză, apoi tăie o legătură a monstrului creat de Wesley și totul se întrerupse brusc cu un *buzz-sigh*. O clipă mai târziu, se stinse și raza de lumină.

Geordi își reținu un frison.

— Ce ușurare. Mă ia un frig când mă gândesc că asta a fost aici atâta timp.

— Nu era neapărat necesar să se întâmple ceva, spuse Data, dar este o problemă.

— N-aș vrea să-l testez, mulțumesc. Lasă-mă să verific dacă s-a stabilit... Acum pare să fie bine. La tine da?

— Da.

Geordi își lovi insigna și spuse:

— La Forge către Riker.

— Riker aici. Ce-a fost?

— Doar o proastă funcționare a stratului izolator.

— Nu-mi place ce-mi spuneți. A fost clar că trebuie să refacem stocul din rezervor?

— Cred că da, domnule. Vrei să fie verificat de un inginer specialist?

— N-avem timp. Consilierul Troi insistă să afirme că entitatea este încă în apropiere, cu toate că nu apare pe niciunul dintre monitoare. Trebuie să presupun că are dreptate. Ce face Data?

Geordi se uită spre android în timp ce Data își ridică privirea.

— Este... bine, domnule.

— În ordine... Vom transfera rezervele de antimaterie în conducte imediat, astfel încât să putem obține viteza superluminică oricând avem nevoie. Tu rămâi aici și urmărește transferul. Tipi dacă ceva nu e în ordine.

— Am înțeles, domnule, terminat. Ridică din umeri și spuse: Nu cred că te urăște atât cât crezi tu.

Data adună ce mai rămăsese din experimentul lui Wesley și îl băgă, bucată cu bucată în toboganul de recondiționare.

— Poate că domnul Riker are dreptate în ceea ce mă privește. A trebuit să accept.

— Iar începi!

— Poate că da, spuse androidul, uitându-se la el. Dar este important pentru mine să descopăr unde este locul meu în rândul oamenilor. Problema dacă entitatea este sau nu o formă vie, sau care e criteriul să fii om-trup, spirit, puls, compătimire – toate astea sunt lucruri care vor arăta dacă există vreun loc și pentru mine. Trecu pe lângă Geordi, îndreptându-se spre o schemă care arăta diagrama întregului mecanism al navei. Și, cu un gest aproape blând, puse mâna peste linii și peste becuțe. Poate că sunt o parte din schema evoluției pentru viitor. Omul trăiește, omul dezvoltă mașini, învață să le folosească, să le îmbunătățească, să creeze mașini care sunt mai deștepțe și mai rapide decât el însuși, mai eficiente... și el le folosește

pentru a se îmbunătăți pe sine, chiar le face parte din el. Făcu o pauză, se întoarse și privi în vizorul lui Geordi și știu că până și în întunericul lui, Geordi îl vedea cu o uimitoare claritate. Așa, ca tine, prietene. Și tu ești o parte din schema. Poate că omul va reuși simbioza cu mașina, poate chiar va crea viața? Privi din nou spre pupitru. Asta este locul meu? Mașina care trăiește?

— Și acum căpitanul Picard trebuie să hotărască ce să facă. Pentru că eu știu... *Știu* că această creatură vrea să distrugă nava atunci când are s-o găsească. Crede că asta îi e scopul. Eu am primit indicii contradictorii referitoare la acest scop.

— Ca de exemplu?

— Teamă, de exemplu. Am dreptate? Asta nu este contradictorie?

Geordi ridică din umeri nelămurit.

— Știu și eu... S-ar putea. Vrei să spui că-i este frică de noi?

— Nu. Îi este frică *pentru* noi.

— Regret, dar de data asta va trebui să-mi explici. Eu văd numai, îți amintești? Eu nu sunt psiholog.

— Străinii care au creat-o știau din ce este formată viața. Știau momentul în care conștiința și cunoașterea de sine începe într-o masă de celule, într-un fel, pe care nu-i știu, au introdus în codul entității credința că trebuie să ne absoarbă pentru a ne apăra chiar de această navă.

— Asta-i bună! mormăi Geordi. E chiar bună! N-are atâta minte încât să știe că nava e cea care ne apără de mediul neprielnic din spațiu?

— E o unealtă, Geordi. Un mecanism care hotărăște de capul lui, conform unei judecăți proprii, vorbi Data blând de parcă ar fi încercat să-i facă să înțeleagă cum ar fi dacă cineva s-ar baza numai pe memorie și nu pe intuiție, pe programare și nu pe înțelegere. Făcu o pauză și apăsă și mai mult mâna pe panou. Asta este cea mai mare teamă a mea, spuse el. Că aș putea descoperi că, nu sunt nimic mai mult decât o unealtă,

Îndurerat, Geordi își dădu seama cât este de neajutorat. Putea să mormăie câteva cuvinte care să-i liniștească, dar nu avea niciun răspuns. Niciunul care să-i mulțumească sau să-i mângâie pe Data, așa cum l-ar putea mângâia pe un om. Mintea analitică a lui Data nu i-ar fi îngăduit să accepte răspunsuri simple și s-ar fi încăpățânat asupra unei întrebări care să sfideze orice răspuns și le-ar fi sfidat până când timpul l-ar fi obosit. Atunci totul ar fi fost luat de la capăt și întrebarea ar fi fost scoasă din nou la iveală, la fel de alunecoasă ca și până atunci.

— Data, îi spuse el pe un ton familiar, dacă asta te consolează, eu nu cred că aş putea fi prieten cu o maşină.

Ochii androidului îşi pierdură pentru o clipă concentrarea. Cuvintele blânde alergau prin trupul lui, încălzindu-l, Geordi observă schimbarea.

— Apoi, Data îl privi dispreţuitor şi gura i se strâmbă într-un rânjel forţat.

— Mulţumesc, Geordi. N-am să uit niciodată. Orice s-ar întâmpla.

Tot blând, tot sentimental. Fără să folosească argou! Sau să vorbească pe ocolite.

Asta era adevăratul Data. Cu excepţia tentei de previziune din glasul lui, pe care Geordi nu vru s-o accepte câteva secunde.

Poate că acest Data nu întorcea capul, ci se uita în continuare cu acea privire ciudată care spunea că mai coace ceva şi după o clipă, Geordi făcu un pas spre el.

— Ce vrei să spui cu orice s-ar întâmpla? Hei!

Puntea îi fugi de sub picioare. Braţele şi picioarele îi fluturau prin aer din cauza şocului. Se trezi ridicat şi, îşi dădu seama că şi el făcuse aceeaşi greşeală uitând unde se opresc calităţile de om şi unde încep cele de android.

— Data! Lasă-mă jos! Ce vrei să...

Încăperea se învârti, apoi el fu lăsat jos, teafăr, pe propriile picioare. În momentul în care îşi recăpăta echilibrul observă strălucirea metalică a pielii lui Data, chiar în clipa în care acesta apăsă insigna de intercomunicaţie de pe pieptul lui Geordi şi se îndepărtă.

Geordi dădu din mâini şi se plânse:

— Ce faci?

Îi trebuiă câteva secunde să coboare, dar atât îi fu suficient lui Data să apese circuitul de închidere al peretelui transparent de contaminare. Două panouri transparente alunecară pe şinele lor şi se închiseră la mijloc chiar în momentul în care Geordi ajunse în faţa lor. Era obligat să se uite neajutorat la Data. Izbucniră scânteii şi Geordi fu prins în capcană.

— Data! De ce faci asta? Pentru ce?

— Îmi pare rău, Geordi, spuse androidul şi chiar avea aerul că-i pare rău. S-ar putea să fie singura dată când nu voi fi pe punte.

Vocea lui Geordi era înăbuşită în spatele peretelui transparent.

— Nu înţeleg! Dă-mi drumul!

— Am să iau o navetă. Te rog să-i informezi pe căpitan şi pe domnul Riker că voi încerca să ajung în apropierea creaturii în speranţa de a putea

comunica mai clar cu ea.

Geordi își apăsă mâinile pe peretele transparent.

— Data, te rog, nu face asta! Nu face asta! E o nebunie! Te rog, deschide-mi! Nu face asta! Nu-ți risca viața!

— Unii ar spune că n-am o viață ca să o risc.

— Nu face prostii! Deschide-mi ușa! Cum să-i informez pe căpitan dacă sunt închis aici?

— Asta e o întrebare foarte bună. Dar trebuie să mă folosesc de această ocazie. Se întoarse să plece, dar se opri și se întoarse din nou. Privi o clipă în podea, apoi ridică din nou privirea spre singura persoană care l-a tratat ca pe o ființă umană.

— Îți mulțumesc pentru trecut, prietene, spuse el cu chipul uimitor de viu. Acum arăta ca un sentimental. Adăugă:

— Ai fost prietenul meu.

CAPITOLUL NOUĂ

Căpitanul se întoarse în cabina lui după aproape patruzeci și cinci de minute. Deanna Troi stătea tot acolo unde o văzuse ultima oară, cu mâinile tot în poală, clipind de parcă ar fi ieșit dintr-o transă.

Picard ocoli biroul și se opri în raza ei vizuală. Deși ea știa deja că el este acolo, el așteaptă până când ea ridică privirea.

— Toți așteaptă afară. Au fost informați foarte pe scurt.

Ești sigură că poți face asta?

Troi oftă și dădu din cap.

— Crede-mă, domnule, spuse ea, sunt la fel de îngrijorată pentru starea sănătății mele ca și pentru cea a ființelor de afară. Aș vrea ca totul să se termine. Am nevoie de ajutor ca să știu cum se poate termina.

— Doctor Crusher a revăzut ultimele metode medicale și ultimele dezbateri privind drepturile bolnavilor fără speranță și s-a interesat la toate spitalele psihiatrice în legătură cu gândurile pacienților fără vreo șansă raportate la toate senzațiile.

— Asta este profesiunea mea, căpitane, spuse Troi cu o undă de apărare în voce.

— M-am gândit că nu e înțelept să faci experiențe chiar acum. Oricum, voi avea nevoie de experimentul dumitale pentru a-l confrunța cu cel pe care mi-l va aduce doctorul. E destul de cinstit?

Ea reuși să zâmbească abia vizibil, apoi spuse:

— Ești foarte amabil, domnule. Eu nu m-am gândit la asta.

Aș putea ca, în momentul ăsta, să nu fiu foarte precisă în relatări.

Picard se lăsă în scaun și spuse:

— Nu mă tem că nu ai fi precisă în relatări. Pari foarte sigură de tine, cel puțin acum. N-am remarcat nicio aberație în comportamentul tău, consiliere.

— Dar s-ar putea întâmpla, spuse ea moale. Chiar și acum fac eforturi să-mi mențin individualitatea. Nu știu cât timp voi rezista presiunii pe care o

exercită asupra mea. Începe să mă afecteze psihic. Mă simt slăbită și nervoasă, așa cum te simți după ce ai folosit prea multă energie.

Din tonul ei solemn, chiar și Picard a trebuit să-și ascundă o undă de îngrijorare. Asta îl făcu să se simtă nelalocul lui și făcu un efort de voință pentru a accepta ceea ce spusese ea și ceea ce urma să spună peste câteva minute. Mai fusese în asemenea situații. Reacționase în funcție de cei ale căror talente erau altele decât ale lui. Ar fi întins coarda instinctului, dacă ar fi fost nevoie dar, uitându-se la ea, văzu cu cât efort își păstra controlul și își dădu seama că presupunerile vor trebui să fie ultima soluție. Flota Stelară îl înconjurase de oameni cu diferite aptitudini. Datoria lui era să le folosească.

— Da, murmură el. Depinde de tine să rezisti în fața lor.

Depinde de tine să-mi poți spune cât mai aproape de realitate ce doresc aceste entități.

— Ti-am spus...

— Și vom examina tot ce mi-ai spus. Apăsă butonul intercomunicației și spuse: Intră, te...

Ușa se deschise.

Picard se lăsă pe spătarul scaunului.

— A fost delicat din partea voastră, spuse el în timp ce Beverly Crusher și Will Riker intrară. Ședeți. V-am explicat situația. Conform celor spuse de consilierul Troi, entitățile vii din interiorul fenomenului au cerut, necondiționat, să le distrugem. Vor ca existența lor să ia sfârșit. Se pare că alegerea lor este moartea și nu o viață lipsită de trup. Când voi ieși de aici, vreau să am o imagine cât mai clară, pe cât o putem realiza toți patru, despre felul în care va acționa navă noastră. Eu vă spun că aș prefera un dușman în ochii căruia să pot citi ce intenții are. Dacă aș fi vrut să înfrunt aceste pale probleme etice, m-aș fi făcut preot. Nu-mi place povestea asta. Știți ce ne-au cerut aceste entități, din ceea ce ne-a spus consilierul Troi. Voi trebuie să mă ajutați să hotărâsc dacă asta este eutanasiu, spuse el, sau vărsare de sânge.

În încăperea se lăsă o tăcere nedorită, întreruptă numai de Will Riker, care nu mai putea suporta. Se așază pe biroul căpitanului, cu unul dintre picioare proptit pe podea și își încrucișă brațele.

— Vom face cum e mai bine, căpitane.

— Știu. Doctor Crusher a revăzut tot materialul privind actuala etică medicală.

— *Tot* este un termen impropriu pentru un studiu de o jumătate de oră, spuse doctorul, dar mi-am dat toată silința. De fapt a trebuit să mă familiarizez din nou cu acest subiect atunci când am acceptat postul de medic de bord.

— Din fericire, comentă căpitanul. Dă-i drumul!

— Nu uita că dumneata ai vrut-o, căpitane, îl avertiză ea și se așeză mai bine pe scaun. Părea că se așază pentru mai multă vreme, fapt care îi făcu pe Riker și pe Picard să se întrebe ce avea să urmeze.

— Cuvântul *eutanasi*e nu înseamnă ceea ce își închipuie cei mai mulți oameni. În primul rând, este un concept intransitiv. Este ceva ce obții, nu ceva ce îți face altcineva. Adevăratul înțeles este o moarte liniștită, fără dureri, de obicei este o problemă de noroc. Societatea a ajuns să o considere ca pe o încheiere fără dureri a vieții, pentru a pune capăt suferinței. Este vorba, de fapt, că ultima șansă a unui om de a beneficia de eutanasi

e este ca altcineva să-l omoare. Este cea mai apropiată explicație având în vedere situația cu care ne confruntăm.

Troi își strânse mâinile și spuse:

— În cazul acesta nu noi hotărâm dacă să punem capăt vieții lor. Așa au hotărât ei. Nu cred că trebuie minimalizat acest aspect.

— Ajung și la asta, spuse Crusher calm. Începu să enumere, folosind degetele ei lungi.

— Sunt complicații, credeți-mă. Ajungem la problema suferinței și a lipsei suferinței, a raționalului sau a iraționalului, a crimei directe sau indirecte, crima pentru a elibera de durere. Diferența dintre individ și potențialul individual ne obligă să vorbim despre capacitatea rațională de exprimare a dorinței de a muri, despre moartea organismelor biologice prin comparație cu cea a individului, despre deosebirea dintre posibilitățile obișnuite față de cele speciale pentru a menține o persoană în viață, despre vechea expresie *calitatea vieții*, despre eșecul în a ajuta persoana prin comparație cu răul făcut cu bună intenție, despre faptul că viața este sfântă, despre obligația de a trăi, despre libertatea de a alege, prin comparație cu proprietatea divină, despre a fi sau a nu fi cauza morții – alta decât cea naturală, despre interzicerea eutanasiei în cazul în care e făcută în scopuri egoiste – menținerea conștiinței limpezi, de exemplu.

Picard își frecă un ochi și bombăni furios:

— Mai pe scurt, doctore, te rog. Dacă ai folosit procesul de eliminare, n-ai putea să ne spui concluzia?

Ea își lăsă mâinile în jos și spuse:

— Nu este simplu, Jean-Luc.

El se lăsă pe spate:

— Nimeni n-a cerut ceva simplu, ci un răspuns clar.

— Astea sunt definițiile medicale despre moarte. Te ajută?

Înainte ca Picard să poată spune ceva, cu toate că deschisese gura să o facă, Riker spuse liniștit.

— Mă ajută *pe mine*.

— Perfect, spuse doctor Crusher scuturându-și părul. În caz că nu e vorba despre povestiri de groază, știm cu toții ce înseamnă moartea, începem cu moartea – ca proces psihologic ce poate fi recunoscut, un proces pe care știința îl poate recunoaște cu ușurință. Cunoaștem diferența dintre un trup viu și unul care este ținut în viața. Orice internist îți poate spune asta în zece minute. Dar argumentul hotărâtor a fost întotdeauna activitatea cerebrală – dată de encefalogramă. S-a ajuns la un consens medical de a lua ca absolut, unic criteriu al morții, ireversibilitatea ei. Dar, atenție, nu este unicul criteriu. N-am spus așa ceva. Moartea este o acumulare de concepte și cere mai multe criterii, dar ireversibilitatea este unicul criteriu absolut.

— După părerea mea, moartea este ireversibilă, spuse Picard. Cel puțin așa am crezut până acum.

— Ei nu sunt morți, spuse Troi. Încordarea începuse s-o obosească. Își dădu seama și încercă să lupte împotriva presiunii exercitate de milioanele de identități. Își dădu seama din tonul plat al vocii și își dădu seama că se vede în imobilitatea trupului. Încercă să-și schimbe poziția picioarelor, dar ele rămaseră picior peste picior și, curând, ea renunță la orice încercare de acest fel. Discuția era pierdere de vreme. Ea știa care trebuie să fie hotărârea. Tot mereu îi răsunau în minte propriile ei cuvinte: *Ei nu sunt morți. Ei nu sunt morți.*

— Sunt de acord, spuse căpitanul. Trebuie să-și trăiască propria moarte. Poate că sunt de modă veche, dar pentru mine, moartea este ceva definitiv. Moartea nu are gradații. Suferința, da, dar moartea, nu. Aici nu este problema de a miza, ci de a hotărî să intervenim.

— Sau de a hotărî să nu intervenim, se amestecă Riker.

Toți priveră spre el și un sentiment de disconfort se făcu simțit în încăpere.

— Da... murmură doctor Crusher, aruncând o privire spre el.

Îi trebui o clipă să-și reia explicațiile date căpitanului. Mai este și o altă problemă; cu peste un secol și jumătate în urmă, doctrina medicală a trebuit să includă niște forme de viață ciudate împreună cu deprinderile, obiceiurile, psihologia și capacitățile lor.

— Eu nu pot hotărî în numele întregii galaxii, doctore, spuse căpitanul. Să rămânem la oameni, vrei?

— M-am gândit că o să spui asta și așa a fost. În această privință, sunt de acord cu dumneata.

— Asta mă îmbărbătează, dar ai mai putea să-mi oferi ceva?

— Oh... ceva!

— Oh, Dumnezeule...

— Dumneata m-ai întrebat, căpitane.

— Da, așa este. Continuă!

— Unde rămăsesem? Ah, da! Există conceptele mitologice și religioase despre moarte, care implică despărțirea sufletului de trup.

Degetul lui Picard se repezi înainte:

— Acum n-o să începem să definim și sufletul! Refuz categoric.

Crusher părea surprinsă.

— Ei bine, *eu* în niciun caz. Nu pot să spun ce va trebui să faci înainte să termin ce am de spus. Deci, există acest concept și conceptul medical, care este un proces. Este o diferență între a închide o ușă și a dezintegra o întreagă clădire. Știința medicală nu este nimic la care să te întorci. Dar sunt și o grămadă de astfel de platitudini din partea sectorului religios pe care sunt convinsă că nici nu vrei să le auzi.

— Ți-aș fi foarte îndatorat, spuse Picard cu un gest obosit al capului. Am încercat încă de la început să demitizez toată povestea asta. Aș rămâne la afirmația bolii imposibil de tratat și aș folosi-o ca punct de sprijin.

— Dar acești oameni nu sunt bolnavi incurabili, îl întrerupse Riker, care avea, într-un fel, sentimentul că trebuie să joace rolul personajului dur în această discuție. Din tot ce știm, ei ar putea să trăiască așa la infinit.

În tăcere, Troi îl aprobă din cap, fără să ridice privirea. Când vorbi, o făcu absolut convinsă de vocile pe care le auzea.

— Asta, spuse ea, este cea mai mare teamă, a lor.

— Consilier, i se adresă căpitanul, căci ea se cufundase din nou în ea însăși, spui că simți o dorință unanimă. Poți să garantezi că sunt sentimentele tuturor entităților vii?

Palmele ei fură brusc acoperite de o sudoare rece. Simți că îți pierde controlul.

— Nu, nu pot. Dorința este unanimă printre toate acele entități care mai au încă o conștiință solidă.

— Oprește-te aici, spuse Riker. Această clasificare mă deranjează.

Troi îl săgetă cu privirea.

— Da, este adevărat că percep o stare de nebunie masivă printre mințile care și-au pierdut controlul asupra persoanei lor. Îi învinovățești? Au luat o hotărâre pentru ele însele și pentru cele care nu sunt în stare s-o facă.

— Ce înțelegi prin „nu sunt în stare”?

Troi trase adânc aer în piept și încercă să dea un răspuns clinic, în ciuda sentimentelor pe care le avea:

— Aș clasifica-o ca „dementia praecox”.

— Ce înseamnă asta?

Ea îl privi cu răceală și spuse:

— „Dementia” este o deteriorare ireversibilă a facultăților mentale, însoțită de instabilitate emoțională degenerativă. „Raecox” înseamnă pur și simplu prematur.

— Care aduce în discuție problema aproapelui.

Troi strânse brațul fotoliului și continuă să-i privească pe Riker.

— Nu crezi că sunt mai în măsură să judece dorințele tovarășilor lor mai bine decât noi?

Riker fu obligat să o aprobe cu un gest din cap.

— Presupun că dacă tu și cu mine am împărtăși eternitatea ne-am putea spune unul altuia „aproape”.

Brusc simți privirea lui Picard ațintită asupra lui. Nu vrusese să spună ceva profund, cu toate astea ei *împărtășeau* eternitatea. Amândoi, poate mai mult decât orice altă pereche de pe această navă trebuiau să hotărască unul pentru celălalt în privința morții și a vieții. În calitate de prim ofițer, răspunderea lui Riker era viața lui Picard. În calitate de căpitan, cel mai valoros și mai de folos pentru Picard era acest om, mâna lui dreaptă. Ei erau – sau ar fi trebuit să fie – unul ruda celuilalt și invers. Rudă de sânge. Ciudat cum pe o navă plină de familii, puntea fusese înzestrată cu oameni care nu aveau nimic, nu aveau pe nimeni, ci numai pe ei înșiși.

— Și ceilalți sunt niște victime accidentale, își spuse Picard și toată lumea fu de acord. Absolut dependenți de o mașină care să-i întrețină, să-i hrănească.

— Da, fu de acord doctor Crusher. Mental sunt competenți și infiniți, dar vor să moară. Istoria medicinei moderne, începând cu secolul douăzeci a trebuit să se confrunte cu aceste situații și nu i-a fost deloc mai ușor. Medicina a făcut un salt uriaș în acea perioadă și de atunci s-a îmbunătățit exponențial. A rămas constantă ideea că fiecare caz de eutanasiere are variabilele lui și trebuie să fie considerat individual. Apoi este problema eutanasiei active față de cea pasivă. Ori renunți la hrănirea intravenoasă, ori, pur și simplu nu mai reînnoiești doza și care este diferența și care sunt implicațiile morale pentru fiecare în parte...

— Ne pui în față o grămadă de întrebări, remarcă Picard.

Eu ți-am cerut răspunsuri.

— Nu există niciun răspuns, spuse ea cu asprime. Asta este problema. Considerăm că este inuman să lăsăm animalele să sufere, dar ne este întotdeauna greu să folosim aceleași soluții față de propria specie.

— Dar istoric vorbind, spuse Riker, nu este adevărat că întreaga problemă se referea la a hotărî dacă un trup organic fără gândire este încă viu? În cazul nostru situația este inversă.

Gândire... fără trupuri.

Crusher îi aruncă o privire.

— Nu, nu ai dreptate. Nu este nimic nou în a avea gândire fără trup.

Când Deanna Troi vorbi, cu toate că vocea îi era slabă, toți se întoarseră spre ea și o ascultară. Dar de data asta nu vorbea despre entitățile care încercau să se exprime prin intermediul ei.

— Așa se văd mutilații psihice pe ei înșiși. Minți fără trupuri. Cel puțin pentru o vreme. Adesea nu este deloc adevărat și, adesea, ei își schimbă părerea cu timpul și cu ajutorul terapiei.

Timp de câteva secunde nimeni nu spuse nimic, pentru că așteptau ca ea să continue. Dar când ea nu mai spuse nimic, doctorul se întoarse din nou spre Riker și adăugă:

— Dar au mai fost o mulțime de cazuri de oameni conștienți, raționali care voiau să hotărască pentru ei înșiși și care *nu-și* schimbau părerea. Unii oameni nu vor să trăiască dacă nu pot funcționa independent. Unii se pot sinucide, problema cu totul aparte, dar pentru cei care nu pot, problema capătă complicații deosebite pentru a implica o altă persoană.

— Care, și aceea, are drepturi, spuse Riker. În primul rând dreptul de a nu comite o crimă.

Cu un oftat nerăbdător, Picard se prinse cu mâinile de marginea biroului.

— Da. Avem dreptul să ținem cont de propria conștiință.

— Este un răspuns definitiv, doctore? Măcar unul general al Consiliului Federației Medicale? Sau există o ordonanță pe care o putem considera ca făcând parte din regulamentul navei?

— Eu? Ea clătină din cap și clipi. Asta este un subiect pe care aproape că l-am ratat la școala de medicină. N-am găsit nici un singur caz care să se potrivească. Nu există posibilitate de comparație.

— Și regulamentul Federației? Doctore, am nevoie de un precedent și asta chiar acum!

Ea făcu o pauză, se gândi, mușcându-si buzele, apoi spuse:

— O linie a fost trasă, în cele din urmă, clinic vorbind, între animalele cu memorie și cele având memorie, dar care erau și capabile de a-și imagina un viitor personal și de a avea dorințe privind acel viitor. Chiar și aici au fost inconveniente. Pruncii, de exemplu. Lor pur și simplu nu le pasă de viitor.

Acum era rândul lui Picard să ofteze. Își mușcă buzele și mormăi:

— Beverly, m-ai obosit.

Ea păru că-l înțelege și recunoscă:

— Nu s-a găsit nicio soluție. De aceea nu există nicio lege în privința asta. Unele lucruri, pur și simplu nu trebuie legiferate.

Riker își îndreptă spatele și își încrucișă și mai strâns brațele.

— Lăsându-ne să hotărâm cum credem de cuviință.

— Consideră acest lucru ca fiind un privilegiu, îi răspunse ea.

— Dar acești oameni, „aceste suflete” dacă trebuie să folosim acest termen, continuă Riker, nu sunt pe moarte. Ar putea trăi așa veșnic.

— Da, aprobă doctorul, începând să-și piardă răbdarea. Adevărata întrebare nu este dacă cineva care se află pe moarte hotărăște când să-i vină sfârșitul și dacă noi, ca societate, putem să-i obligăm să trăiască până în ultima clipă ci, mai curând... ce anume face ca viața să merite să fie trăită.

Pentru această întrebare ea se întoarse direct spre Picard și întinse mâna cu palma spre el ca și când ar fi așteptat ca el să i-o umple.

Căpitanul o privi, indiferent la frumusețea femeii și chiar la sentimentele lui față de ea, preocupat numai de întrebarea pe care ea o pusese în locul lui, această întrebare care fusese echilibrul dintre viață și moarte.

Ce face ca viața să merite să fie trăită?

În spatele lui Crusher, Troi se mișcă:

— O persoană care este pe moarte întreabă dacă boala i-a luat tot ceea ce face ca viața să merite să fie trăită, așa cum spui tu. Nu vor mai exista clipe care să mai fie asemenea vieții pe care a cunoscut-o el. Când durerea alungă orice fel de bucurie de a vedea, de a mirosi, de a auzi, a pipăi...

— Dar noi nu discutăm despre durere, consilier! se răsti căpitanul, cu vocea din ce în ce mai mânioasă. Aceste entități n-au comunicat niciun fel de durere, de nicio natură fizică, nu-i așa? În caz contrar, ar fi bine să-mi spui chiar acum fiindcă ne apropiem de un abis.

— Aș vrea să aibă vreo durere, spuse Crusher. Problema ar fi mult mai simplă. Domeniul meu fizic este mult mai simplu de mânuit decât cel mental al Deannei, domeniu al spaimei și al confuziei. Se întoarse spre consilier și-i spuse:

— Nu te invidiez.

Căpitanul se ridică și începu să se plimbe în jurul biroului.

— Doctore, speram să-mi fii de mai mare ajutor.

Beverly Crusher își întoarse o clipă privirea, se așeză din nou, își încrucișă picioarele lungi și ridică din nou ochii.

— Îți *pot* fi de ajutor, îi spuse ea, dar trebuie să-mi ceri părerea.

— La naiba! Sigur că da! Iartă-mă. Îndreptă spre ea palma ca pentru a o ruga. Te rog!

Ea oftă și-i răspunse în gând.

— Au exprimat o dorință bine cumpănită, în fond rezonabilă, de a muri.

— Și?

— Și cred că ar trebui respectată.

— Asta înseamnă să acționez conform dorinței lor? Haide, doctore, nu mă face să te trag de limbă.

— Ai face-o, nu? Căpitane, dă-mi voie să-ți spun că am descoperit faptul că suferința poate fi mentală și asta nu face nimănui niciun bine.

— Tu ai face-o? repetă el.

Ea își îndreptă umerii.

— Da.

Data se călăuzea prin nava slab luminată cu simțul de orientare fără greș al androidului. În mod normal n-ar fi dat atenție acestei capacități, dar azi ea se încăpățâna să rămână prezentă în mintea lui. Era conștient de el însuși, așa cum nu fusese niciodată, în orice caz când fusese singur. Dar azi, fiecare luminiță roz, aprinsă pe podea în timp ce trecea, îi aducea aminte încă o

dată de îndoielile pe care le avea. Fiecare îndoială îi întărea convingerea, făcând procesul și mai puțin clar și mai iritant. Se întreba cum gândesc oare oamenii. Să te gândești la un singur lucru o dată, fără formă, fără context... părea aproape disfuncțional. Dar, uneori, oamenii percepeau lucruri care lui îi scăpau cu totul și pe care le vedea abia atunci când îi erau arătate.

Se pare că sunt o formă mai curând îndepărtată de umanitate decât apropiată de ea. Acolo unde lor li se pare că e simplu, mie mi se pare greu și absurd. Ceea ce eu pot calcula și percepe fără efort, lor li se pare dificil. Cu cât trece timpul înmagazinez tot mai multe informații și, cu toate astea, mă îndepărtez de oameni tocmai din cauza asta. Cu cât petrec mai mult timp printre ei cu atât mi se par mai complicați. Poate că acum, aceste condiții se vor schimba. Poate că asta înțeleg ei prin destin.

Simți că trupul îi este oprit, își reajustă modul de pilotare și se lăsă să alunece din autolocator și văzu că ajunsese exact acolo unde-și dorise. În hangar. Se opri în fața ușii, privind literele scrise...

HANGAR NAVETE DE SERVICIU
INTRAREA NUMAI PENTRU CEI AUTORIZAȚI
IDENTIFICARE A.C.E.
INFORMAȚI PUNTEA 14
SAU CONTACTATI OFIȚERUL SECUND

Atenția îi fusese distrasă în cele câteva secunde în care studiasse acele litere și semnificația lor. Toate sistemele de alarma interne sunau spunându-i să-i depisteze pe asistentul inginerului, dar nu mai era timp. Și asta l-ar fi dat de gol. Firește, faptul că era ofițer secund era în avantajul lui, chiar dacă alarmele lui interne nu erau programate să știe asta. Asemenea informații erau raționale, erau o problemă de gândire. Rangurile ființelor umane, ale formelor de viață de orice fel ajungeau să fie absorbite cu greutate de gândirea mașinii și trebuia folosită de ceea ce Geordi numea „emisfera subdominantă a lui Data” – acea parte a creierului lui care era organică, acea parte a personalității sale care îi îngăduia să fie subiectiv. Acea parte din el despre care Geordi continua mereu să afirme că nu este mașină. Data privi în jos, spre mâna stângă. Desfăcu pumnul și văzu strălucirea aurie și de platină a unui „A” stilizat pe care câștigase și el dreptul să îl poarte. Cu toate astea, nu era al lui. Al lui era încă în siguranță, pe piept, proclamând cinstea trecutului sau și gradul în care umanitatea își deschisese brațele să-l

primească. Nu se putea uita niciodată la insigna lui și să se gândească la umanitate ca fiind inferioară oricărei alte specii; puține specii ar fi acceptat pe unul ca el. Cunoscutese privirile care îl evitau. Geordi l-ar fi certat pentru că nu-și dădea seama de această semnificație până acum, prejudecata era în ea însăși, un fel de privilegiu al formelor de viață între ele.

Auriul se transformă în trandafiri, sub luminile utilitare de deasupra ușii. Simți o strângere de inimă, în momentul în care inima lui sintetică lovi cu putere sistemul nervos.

Insigna asta, insigna din palma lui era insigna lui Geordi.

Iartă-mă. Știu că nu ți-am făcut niciodată ceva asemănător. Te-aș fi avertizat dacă aș fi știut că o să reacționezi așa...

Ilogic. Geordi nu era acolo. Geordi era încuiat în camera rezervei de antimaterie.

Data strânse mâna stângă în jurul insignei. Și asta era illogic. Ar fi trebuit s-o lase jos, s-o lase în urma lui. N-avea niciun rost s-o ia cu el. Dar, în loc să lase insigna, el alungă gândul acesta și ținu în continuare pumnul strâns. Cu cealaltă mână apăsă butoanele pentru a forma codul de intrare și ușile tunelului îngust se deschiseră în fața lui.

În hangar erau câteva navete, câteva mai mici, câteva nave rapide de tipuri diferite, toate ascunse bine în despărțiturile lor, pregătite să fie ridicate în momentul în care erau chemate.

Îl cuprinse o nerăbdare omenească. Știa foarte bine că este nerăbdare. Dar nu avea încotro, trebuia să rămână acolo până când putea să se îmbarce și să plece în misiunea lui.

Mâna i se strângea convulsiv. Programul său infailibil transmitea vibrații prin sistemul nervos biomecanic, avertizându-l că nu făcea ceea ce trebuia.

Ignoră avertismentul la fel de ușor cum ar fi ignorat o durere de cap și începu să privească în jur, căutând stocul mecanic de care ar fi putut avea nevoie. Da, era acolo. Fusese îngrijorat că, în mijlocul unei stări de criză, inginerii cu aprovizionarea n-ar fi reușit să trimită micile pachete la timp, dar ele erau acolo, aranjate frumos în fața lui. Se uită la ele așa cum se uitase și la literele de pe ușă. Deasupra stivei era o plăcuță pe care scria pur și simplu *A se cere autorizația comandantului Data. Esn. F. Palmer.*

Timpul era limitat. Și, cu toate astea, ezita. Niciodată nu fusese nehotărât, niciodată nu se luptase cu trupul lui să facă ceea ce programarea conștiința lui – considerase întotdeauna a fi greșit. Decepție. Nesupunere. Asta nu era în pro... în firea lui.

Mâna stângă i se încleștă, apoi se deschise. Insigna lui Geordi căzu pe jos cu zgomot metalic. Data se uită la ea.

Impasibil, se aplecă și o ridică. Dacă ar fi luat-o cu el, computerul principal ar fi detectat-o și ar fi folosit-o ca pe un reper și ar fi anunțat puntea că Geordi era cu el. O asemenea consecință... O să lase insigna în urma lui.

O s-o lase.

Făcu un pas spre ieșire și se duse la cel mai apropiat computer, continuând să privească insigna din mâna lui.

— O s-o las aici, insistă el. Vocea lui răsună în hambarul gol. De ce îi șoptea insigna?

O lăsa repede jos. Atât de repede încât acul se desfăcu. Se opri.

Aproape la fel de repede, își scoase propria insignă. Și aceea era din aur și platină – identică cu cealaltă. Cu deosebirea că era a lui, o câștigase, iar cealaltă era a lui Geordi. Fiecare avea codificat în ea biopulsul posesorului, inclusiv identitatea, microsenzorii și un aparat de comunicare miniaturizat. În argoul Flotei Stelare i se spunea „minimiracolul științei”.

Dar azi, forma și nu știința avansată îl intrigau pe Data. Azi, atenția lui era atrasă de heraldica modernă a emblemei Flotei Stelare și ceea ce reprezenta ea pentru cei ca el.

Inima lui puternică bătu mai tare acționată de musculatura puternică potrivită mașinii mari care era el. Auzi clar pocnetele surde și simți efortul făcut de sistemul care lupta nesigur de următoarele impulsuri.

Cu un gest definitiv așeză propria insignă pe placă, alături de cea a lui Geordi și plecă lăsându-le pe amândouă acolo.

Când îngenunche în fața cutiilor rânduie acolo de ingineri la ordinele lui, trupul începu să se relaxeze, recunoscând o îndatorire cunoscută. Inima începu și ea să-i bată în ritmul obișnuit. Data începu să desfacă toate cutiile care conțineau părți specializate și coduri mnemotehnice și se apucă să construiască un înveliș destul de mic pentru o navetă.

— Stai puțin! Riker coborî de pe birou și flutură mâinile prin fața lui Troi. Nu ne putem amesteca!

— Trebuie! spuse Troi cu glas tare de data asta. Simți cum i se înroșesc obrazii și cum inima începe să-i bată mai tare de furie. Cum îndrăznește el să-i stea în cale?

— Ascultați! le reaminti Picard furios. Am cerut această discuție pentru un motiv clar și acum lucrurile se încurcă. Voi fi obligat să iau o hotărâre. Sunt hotărât să mă folosesc de toate antecedentele. Concluzia! Este un ordin!

Înainte ca Riker să aibă șansa de a răspunde, Troi se aplecă spre Picard. Era pentru prima dată când își schimbase poziția de când începuse această discuție.

— Căpitane, oamenii sunt intervenționiști prin natura lor. Din vremuri străvechi și chiar și înainte de asta, am intervenit în evoluție prin căsătorii selective și asta chiar de la începutul vieții tribale când șeful putea să-și aleagă cea mai frumoasă, mai tânără și mai robustă fecioară cu care avea copii și care, la maturitate urmau să ia hotărâri în numele întregului trib. Este moștenirea noastră.

— Asta-i o prostie, acuză Riker.

— Nu neapărat, răspunse Crusher. În tonul ei se citea o notă defensivă. Se întoarse cu spatele la el și se adresă căpitanului:

— Atunci când am vindecat pneumonia și TBC-ul am schimbat definitiv evoluția. Nenumărate milioane de oameni slabi care ar fi murit, au reușit să trăiască. Când au fost inventați ochelari, toate milioanele de miopi care ar fi fost, practic orbi cu un secol în urmă, au devenit brusc normali. Nu numai că au trăit, dar au și prosperat, s-au căsătorit, au avut la rândul lor copii miopi. Omenirea a înșelat de atâta vreme selecția naturală încât a devenit imoral să n-o faci. Iată precedentul pe care-l dorești, căpitane. Nu cred că problema este dacă să ne amestecăm sau nu.

— Dar știința? o întrerupse Riker înconjurând biroul și ajungând alături de căpitan. Tehnologia ar putea pune aceste entități captive în trupuri? Așa cum s-a procedat cu Data?

Picard îl privi o clipă, apoi se întoarse spre Crusher:

— Ce părere ai, doctore?

Ea clătină din cap și spuse cu îndoială în glas:

— Să-mi flutur nuiua magică... După părerea mea s-ar putea să fie prea târziu pentru ei. Dacă sunt în starea asta din 1995 și, cel mai adesea, dinainte, cred că și-au pierdut capacitatea de a fi întrupați într-un corp omenesc.

— Vrei să spui așa cum un orb își recapătă brusc vederea? sugeră căpitanul. Ceva de genul asta?

— Exact asta vreau să spun. Sunt multe circumstanțe care permit medicinei actuale să înlocuiască sau să refacă vederea, dar dacă pacientul nu este foarte tânăr, de obicei urmează complicații grave. Dacă aș reface brusc vederea lui Geordi cu vreun transplant, sau ceva de felul asta, el va trebui să-și perfecționeze simțurile, întregul corp, întregul creier. În primul rând, simțul distanței i-ar fi complet deteriorat. Ar încerca să apuce lucruri care sunt la zece pași mai departe fiindcă n-ar fi în stare să-și dea seama de distanță. Probabil că n-ar putea nici să meargă cu ochii deschiși, decât în urma unei terapii extensive. Echilibrul i-ar fi dereglat cu totul. Au fost prea multe cazuri dezastruoase de refacere a vederii. Unii dintre pacienți au preferat să fie readuși la starea dinainte decât să mai continue așa.

— Dumnezeu! Vorbești serios?

— Cunoscut prea multe cazuri pentru a încerca să închid aceste ce-or-fi-ele, în trupuri de android. Coborî vocea și încercă să devină convingătoare.

— Ar fi cu mult mai cumplit decât experiența pe care au trăit-o deja. Și, căpitane, adaugă ea, cred că singura soluție rațională, morală, este cea pe care au ales-o singuri.

— Nu suntem atât de siguri de ceea ce vor, insistă Riker.

Troi se foi pe scaun. Chipul ei exprima melancolia și dezamăgirea. Chipul îi era îndurerat de chinul pe care îl simțea în interior și de insulta pe care o auzise din afară.

— Nu ești sigură, îi spuse Riker. Nu ești sigură, așa este?

— Bill... șopti ea înăbușit.

El dădu ocol biroului și ajunse în fața ei.

— Chiar tu ai recunoscut că acești oameni ar putea fi nebuni și incapabili...

— Unii dintre ei, dar...

Doctor Crusher își puse mâna subțire pe mâna lui și, practic, îl îndepărtă de locul unde stătea ea alături de Troi.

— Această mașină care sugă viața violează drepturile și nevoile captivilor ei.

Riker se întoarse și o privi.

— Care drepturi?

— Dreptul la o viață normală, așa cum o înțeleg ei și demnitatea de a hotărî în privința lor. Le fură o calitate a vieții până acolo unde ei nu mai văd altă soluție decât moartea.

— Deci să o facem numai pentru că Deanna spune așa?

Troi își coborî pleoapele și lacrimi începură să-i curgă din ochi.

— Oh, Bill, suspină ea.

Dar el continuă:

— De unde știm că hotărârea lor este rațională? Poate fi luată din pură disperare sau în urma unei depresiuni temporare.

Crusher nu se lăsă intimidată. Era pregătită să-i răspundă.

— Crezi că trei sute de ani se poate numi temporar?

— În valoarea temporală a acestei creaturi? S-ar putea. Și nu știi nici tu, așa cum nu știu nici eu dacă e altfel. Creatura asta ar putea fi o utopie galactică. Poate că durează o veșnicie ca să se gândească la diferite lucruri, să se amestece, să schimbe amintiri – cine știe ce să mai facă? Poate că Deanna primește dorințele numai câtorva nou veniți care nu știu ce șansă au.

— Eu nu cred asta, spuse Troi cu buzele strânse.

— Bine, bine! Să zicem că nici eu nu cred. Să zicem că m-ați convins. Ce se va întâmpla odată ce vom face asta? Odată ce vom testa? Dacă întredeschidem ușa asta, s-ar putea să nu se mai închidă. Lumânările pot stârni un holocaust, căpitane.

Crusher sări brusc în picioare și făcu un pas spre el, folosindu-și înălțimea și propria grație pentru a dovedi că nu era el singurul impozant în încăperea aceea.

— Putem să menținem controlul asupra noastră, domnule Riker. De secole medicina a trebuit să folosească autocontrolul. Căpitane, știu că nu-ți place să folosești armele, dar această creatura este un tiran.

Riker se aplecă peste birou, cu palmele proptite pe birou.

— Dacă renunțăm la legile noastre, spuse el, sau chiar dacă le amendăm, chiar și din cauza unei boli incurabile, atunci riscăm cu toții. Când nu acceptăm cererile indivizilor de a muri ne apărăm pe noi înșine. Se uită spre căpitan și spuse: Jucăm la o ruletă a eticii, domnule, și eu nu mă simt bine.

Troi nu se uită la el, dar tonul ei era foarte neclar.

Aici nu e vorba să te simți tu bine.

Ochii ei aruncau fulgere:

— Nu, ripostă ea, dar vom risca siguranța etică, a fiecărei senzații vii pe care o vom contacta de acum în colo. Cât va mai dura până ne va scăpa de sub control? Dacă se întâmplă așa, riscăm să pierim noi, ca societate.

Căpitanul se încruntă la el:

— Nu sunt dispus să iau asupra mea povara morală a întregii umanități, Numărul Unu, spuse el, dar vreau să iau o hotărâre aici și acum. Îți mulțumesc pentru faptul că ai jucat rolul avocatului diavolului dar...

— N-am jucat un rol, spuse Riker. Nu cred că e de datoria noastră să facem asta. Și nu cred că e cinstit din partea acestor ființe să ne ceară acest lucru. Avem dreptul să nu devenim niște criminali.

— Căpitane, interveni Crusher, suntem dincolo de punctul ireversibilității. Ar putea să ne fie greu să-i omorâm, dar lor le este și mai greu să trăiască.

— Asta este părerea dumnitale, doctore, spuse Riker.

— Da, spuse ea. Căpitanul mi-a cerut părerea. Dacă dumneata vei fi căpitan, într-o zi, nu va trebui să-mi ceri părerea.

Un sentiment de amărăciune se strecură între ei și ea nu făcu nimic să-i înlăture. Dar în momentul în care tăcerea deveni apăsătoare, ea respiră adânc și se adresează căpitanului spunându-și părerea pentru ultima oară.

— Domnule, după părerea mea, în calitate de medic de bord al navei „Enterprise”, în raportul meu va fi scris că am consimțit.

Căpitanul auzi clar cum mingea căzuse în terenul lui. Răspunderea lui era față de ființele din interiorul entității sau față de navă, sau față de formele de viață ale căror entități urmau să fie absorbite de acea creatură în cazul în care el nu acționa acum?

— Dispoziția Federației este clară, să evităm să ne amestecăm în menținerea ordinii galactice. Chipul lui Riker se reflecta clar în ecran.

Picard dădu din cap.

— Da, nu putem uita asta. Va trebui să mă ghidez după diplomația Federației. Realitatea cumplită este că s-ar putea să nu reușim să scăpăm nici noi... Poate că cel mai bine ar fi să plecăm și să lăsăm Federația să hotărască.

Troi țâșni de pe scaun.

— Nu înțelegeți! Oamenii ăștia nu mai pot comunica nici între ei! Sunt milioane și toți singuri. Singuri! Nu este ca un trup mutilat, care mai poate vedea, auzi, acționa... Oamenii ăștia nu mai au nimic!

Căpitanul porni spre ea.

— Consilier...

Ea se dădu înapoi.

— Nu știți ce înseamnă asta! Nu puteți ști! Voi puteți discuta, puteți vorbi, vă puteți certa, dar nu *știți*! Căpitane, dacă această entitate vine după

noi și nu găsim o posibilitate de a o opri să ne absoarbă, vă promit că eu nu voi mai accepta! Nu voi mai accepta! Am să mă omor prima!

— Deanna, spuse Crusher îndreptându-se spre ea.

Dar fiecare dintre ei fusese afectat de convingerea din vocea ei, de pe chipul ei, de promisiunea nebunească din partea unei persoane despre care știau că este super rațională.

Riker se simți în mod deosebit răspunzător și rămase câțiva pași în urmă, incapabil să se apropie de ea.

Doctor Crusher o luă pe după umeri și porniră împreună spre ușă.

— Vino cu mine. O să-ți dau ceva care să te liniștească.

Troi o urmă ascultătoare dar, brusc, se smulse din brațele ei.

— Nu! Nu-ți dau voie să-mi dai sedative! Abia reușesc să mă mai controlez. Chiar nu înțelegeți?

— Ba da, ba da, îi spuse Crusher. Știi bine că eu înțeleg. Hai să mergem pe punte. O întoarse spre ușă și aruncă o privire muștrătoare înapoi, spre Riker, și Picard: Plecăm numai pentru câteva clipe. Cuvintele spuneau una, privirea, alta.

Picard se uită în urma lor fără să scoată o vorbă. Când el și Riker rămaseră, în sfârșit, singuri, el se întoarse cu fața spre ecran și privi afară.

În fața lui se întindea panorama stelelor îndepărtate și a sistemelor solare, gigantul gazos care, până nu de mult, fusese cea mai mare problemă a lor care, brusc, devenise mic și nesemnificativ așa cum se învârtea în nevinovăția lui verde luminoasă chiar în fața lui. Două riduri adânci se formaseră de o parte și de alta a gurii. Era un om care avea mult prea multe opțiuni.

— Această creatură infernală se ascunde undeva, afară și așteaptă să facem o greșeală, spuse el. Vocea i se stinse aproape până la șoaptă. Câte or mai fi în univers, Riker? Câte hotărâri de felul ăsta? Ce facem când nu avem nicio îndoială că dorința de moarte a unei persoane – a unei comunități este rațională, rezonabilă?

Stând alături de el, Riker nu-i putea oferi nicio soluție reală, dar avea propriul lui răspuns. Un răspuns pe care și-l putea permite în calitate de prim ofițer – nu căpitan.

Fără să se miște, întrebă repede:

— Chiar nu avea această îndoială, căpitane?

Picard continuă să privească afară prin ecran, dar fruntea i se încreți și ochii i se micșorară:

— Trebuie să știu, cât mai aproape de adevăr, își spuse el, dacă e vorba despre o utopie plutitoare sau un iad interstelar.

CAPITOLUL ZECE

— Nu-mi place deloc, Jean-Luc. O să scriu în raport că am protestat.

— O să fie un raport foarte viu, doctore, dacă va ajunge vreodată în mâna Flotei Stelare.

În încăperea infirmeriei se auzea un bâzâit. Și infirmeria se pregătea pentru gravitația zero și pentru temperatura exactă a trupului căpitanului. Picard o urmărea pe Crusher cum pregătea o injecție, pe care nicio persoană cu mintea întreagă n-ar fi îngăduit să i se facă având în vedere efectul. Poate că este nevoie de o doză de nebunie pentru ca un om să nu ajungă la asemenea măsuri sau poate că numai disperarea e suficientă. Toate pericolele, toate riscurile, întreaga rațiune se răsfrângeau asupra celui care trebuia să ia hotărârile. Și acesta era Picard.

Alături de el, Troi dădea semne de oboseală. Frumosul păr negru era umed în jurul frunții, ochii îi erau injectați și părea vlăguită. Tot ceea ce până atunci păruse foarte ușor pentru ea devenise, dintr-odată, un efort. În ciuda dorinței ei de a-i explica ce erau acele contacte stăruitoare, găsi prezența de spirit să-i spună:

— Trebuie să fiu de acord cu doctor Crusher, căpitane. Niciodată n-am considerat pierderea senzorială o tehnică valabilă.

— Dacă mă întrebi pe mine, mie mi se pare că e ca o cameră de tortură, spuse Crusher legănându-și capul.

— În ordine, le spuse căpitanul, dacă știți vreo cale mai bună de a afla ce înseamnă viața pentru acești oameni, spune-ți-o, fiindcă trebuie să elimin cât mai multe dubii posibile cât mai avem timp.

Cele două femei schimbă o privire, fiecare din ele sperând că cealaltă cunoaște vreo altă soluție.

Picard fu politicoș și așteptă, dar de fapt, era un mod de a le grăbi.

— Ce mai aștept?

Crusher ridică seringă.

— Primul efect va fi...

— Domnule, o întrerupse Troi, ei n-au știut ce-i așteaptă când li s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Picard o privi o clipă. Pentru prima dată, gândul la ceea ce voia să facă îl sperie...

— Mmmmm, mormăi el. Cred că așa este. În ordine, să-i dăm drumul!

Stătu nemișcat în timp ce Crusher apăsă acul seringii de carotidă și apoi o introduse în venă.

— Limitez timpul, spuse Crusher în vreme ce căpitanul pășea în cămăruța izolată.

— Să nu-mi spui pentru cât timp, spuse el.

— Înțelegi, nu e ca și când ai dormi.

— De fapt știu foarte puține despre asta, recunosc căpitanul cu o voce care trăda mândria de sine.

— Îmi spui când ești gata, căpitane.

— Dă-i drumul!

Ușa se închise automat cu un perete fonoizolant, de genul celor care ar amortiza orice, cu excepția unui cutremur de mari proporții.

Troi privi cum se închide cu o teamă crescândă și se apropie de Crusher care dădea ultimele date programului de izolare.

— Care va fi reacția?

Crusher ridică ușor din umeri:

— Narcoticul îi va paraliza corpul și îi va amorti toate impulsurile senzoriale externe ale creierului. Nu va acționa și asupra conștiinței lui. Când voi începe programul, încăperea va avea gravitația zero, la limita la care să nu se lovească de vreun perete și va fi întuneric complet.

Troi se cutremură.

— O să fie exact ca și ei.

Crusher o aprobă din cap și spuse:

— Și la fel de neajutorat.

Căpitanul Picard rămase în mijlocul cămăruței așteptând să fie izolată complet. Degetele începuseră să-i tremure imediat ce Crusher îi scosese acul din venă și nu-și mai simțea degetele de la picioare, în rest nu resimțea niciun alt efect. Privi în jurul lui, la pereții vopsiți cu vopsea mată. Treizeci de secunde i se păreau deja interminabile. Descrierile lui Troi îl făcură să se cutremure, atunci când își aminti ultimele câteva ceasuri și cât de profund fusese ea afectată de ceea ce simțea. De ceea ce fusese *obligată* să simtă.

— Hai! Dă-i drumul, spuse el. Cât durează să faci un program simplu? Doar nu erau la bordul de programare al hologramelor.

Încercă să-și miște degetele, pentru a-și manifesta nerăbdarea și, în mintea lui, chiar făcu gestul, dar mâinile nu se mișcau așa cum își imaginase el în minte. Începu să se uite la ele – dar nu-și putu apleca gâtul. Capul începu să i se învâртеască în momentul în care încercă să-l aplece. Numai ochii se puteau mișca în orbitele lor. Picioarele îi erau ca de piatră, spatele arcuit și începu să-l doară, dar senzația dispăru rapid, după câteva secunde. Curând începu să dorească senzația aceea de durere. O ușoară stare de panică îl cuprinse și trebui să lupte împotriva ei, așa cum stătea acolo, privind peretele cenușiu.

Poate că ar trebui să întrerupem experiența.

Nu-și auzea vocea. Mai devreme o auzise. Unde era acum? Limba i se mișcă ușor în fundul gâtului, dar asta era tot ce rămăsese din el.

Când gravitația zero cuprinse încăperea și văzu peretele mișcându-se ușor în fața lui, sistemul respirator introduse involuntar aer în plămâni și el auzi oftatul. Cel puțin rămăsese ceva atașat creierului lui. Ciudată senzație, totuși...

Peretele cenușiu oscilă. Sau se mișcase el? Acum vopseaua părea mai lucioasă – aproape reflectantă. Da... era un chip...

Un chip...

Un bărbat. Picard alungă imediat ideea reflectării. Nu era chipul lui.

Ochii ieșiră în evidență primii și foarte clar. Fără să clipească, priviră spre Picard, în timp ce linia unui obraz se contura, apoi niște umeri se desenau mai jos. Părul era negru, cu o şuviță albă deasupra tâmpiei și o expresie hotărâtă, chiar mânioasă.

Picard își auzi inima bubuind în urechi, un sunet distorsionat și nici măcar o clipă nu se îndoii de imaginea celui care era în aceeași cămăruță cu el și nici de realitatea a ceea ce vedea.

Riker îi descrisese exact aceeași imagine și Picard nu trebuia să-și mai pună întrebări sau să bănuiască. Paralizat se uita la acea imagine.

Căpitanul în fața căpitanului, de-a lungul anilor. Tăcuta întâlnire deveni interminabilă. Mintea lui Picard lupta cu disperare să deschidă gura și să-i vorbească lui Arkady Reykov, să-i pună acea întrebare care ar fi făcut ca totul să fie cu mult mai simplu, dar trupul îi era inert, mort. Și încăperea devenea din ce în ce mai întunecată.

La naiba! De ce acum? Mai lasă-mă zece secunde!

Reykov ridică mâna și mâna deveni pumn. I-l arată lui Picard. Nu ca o amenințare, ci ca un exemplu. Picard încercă să miște capul, să-i comunice că nu înțelege. Nici asta nu reuși.

Reykov desfăcu pumnul și desfăcu degetele într-un gest european de exagerare, pe care Picard îl înțelese perfect datorită strămoșilor lui francezi: *Ei bine?*

Întunericul crescuse în jurul lor mai mult... și mai mult... *Nu încă, fir-ar să fie!*

Întuneric. Mai negru decât ecranul unui computer mort, mai negru decât spațiul. Oare Reykov mai era acolo?

Îl cuprinse panica. Avea impresia că inima o să-i explodeze. Minte lui Picard reveni în copilărie, la acele cumplite povestiri de groază de care copiii nu se mai plictisesc, la ceea ce nu era acolo și la ceea ce pretindea să fie acolo – și la ceea ce *era* acolo. Aștepta să fie înșfăcat.

Dar n-ar fi simțit, chiar dacă s-ar fi întâmplat așa ceva. Putea să fie înșfăcat deja. Oare Beverly urmărea pe monitor bătăile inimii lui? Nu discutase asta cu ea. N-o să se gândească, precis.

Perfect, ține-ți firea. Ai văzut o fantomă, n-ai ce face. Fii practic. Concentrează-te asupra datoriei imediate. Te simți bine. Ești în camera izolată, este întuneric și tu nu te poți mișca. Sunt condițiile cerute și tu ai vrut să fie așa. Ai fi avut, totuși, nevoie de odihnă. Cât de rău poate fi, dacă durează numai câteva ore?

Geordi merse de colo-colo prin zona în care îl închisese Data, înainte de a încerca să îndepărteze peretele pentru a căuta un circuit pe care să-i lege pentru a reuși să deschidă ușa. Sau poate reușea să pătrundă în rețeaua de comunicare și să ceară ajutor. Orice, ar fi fost mai bine decât să se învâртеască aici așteptând să-i fie adusă mâncarea, în timp ce Data zbura în necunoscut pentru a fi distrus. Ce pereche!

Data. Punea totul atât de mult la inimă! Dacă asta nu dovedea că este om, ce altceva o putea dovedi? Numai oamenii pot pune la inimă, mașinile, nu. Cum îi ascultase Data pe toți *ceilalți* în ultima vreme...

— De ce nu mă ascuți și pe mine? urlă Geordi. Căută din nou un loc în perete unde să se vadă circuitul.

— Ce sunt eu? Știi că și eu sunt, în parte, o mașină? La naiba! Unde este legătura principală?

O navetă! Nemaipomenit! Absolut nemaipomenit! Acum Data era, probabil, plecat deja și nu era nicio posibilitate să mai schimbi ceea ce se întâmpla afară.

Mâinile începură să-i asude. Începu să meargă mai încet și mâinile începură să-i tremure și să-i alunece. Numai microfiltrele vizorului îl ajutau să nu facă de două ori mai multe greșeli. Și numai încrederea în capacitatea lor îl ajuta să nu recunoască faptul că era îngrozitor de speriat.

Lucrul ăla, lumina aceea de acolo... îngrozitor. Geordî se cutremură în momentul în care verifică cu grijă circuitele care îl ajutau să se descurce. Avusese coșmare care se asemănau cu ce trăia el acum. Pe vremea când vizorul lui nu funcționa bine și vedea lucrurile cu totul altfel. Lumina era distorsionată, căldura făcea ca lucrurile să pară deformate.

Ceilalți n-au văzut prin ce-a trecut Data, atunci când acel fenomen l-a atacat; ei n-au văzut ce a văzut Geordî. Ei nu vor înțelege niciodată și nu-i vor crede dacă nu vor putea vedea cu ochii lor. *Nu-i învinuiesc... E genul de lucru despre care nu crezi până nu vezi. Dacă ar trebui să conectez la computerul central proprii mei ochi, i-aș face să vadă. L-aș face să-l aducă înapoi. Și mă refer la dumneata, domnule Riker. Da, domnule, la dumneata.*

E chiar foarte ciudat! Chiar plăcut. Nu m-am pândit de ani de zile la Laura. De câți ani? Poate că de o eternitate. Și ce amintiri frumoase am! Îi plăcea o poezie. Care anume? Îi plăceau poeziile lungi și poemele epice. Avea atâta răbdare... Cine mai citea poeme epice? Uneori le citea cu glas tare. Și le citea atât de bine pentru o voce nepregătită. Sau poate anii care au trecut o făceau să sune mai bine?

*Absența, asemeni gingașilor nori,
Mirific luminați,
Ca într-un giulgiu Natura slăbită
învăluită
De lumina vătămătoare.
Absența păstrează comoara
Plăcerii într-o plăcere.
Absența întreține focul,
Înfometează și hrănește dorința
Cu dulcile-i amânări.*

O mai auzise citită odată. De atunci nu se mai gândise la ea. O ascultase și, apoi, o uitase. Minte lui reținuse fața și vocea ei, dar nu și poemul, dar acum își amintea și se pătrundea de fiecare cuvânt, de fiecare silabă, de fiecare nuanță. De sensul cuvintelor luate împreună, de sensul cuvintelor luate separat, chiar și de muzicalitatea literelor. Întregul poem. Fulke Greville, Lord Brooke – *Caelica*, nu-i așa? De unde avea atâtea cunoștințe de literatură? Știa bine că nu dăduse mare atenție orelor la care se înscriesese, mai ales că o făcuse numai ca să meargă în fiecare zi cu Laura. Ah, tinerii! Tinerele!

Și această experiență era fascinantă. Această completă libertate a minții de a explica, de a-și aminti și de a examina lucrurile pe care le văzuse în viață. Vechi întâmplări pe care le crezuse uitate reveneau acum, foarte vii. Încă o dată și pe rând, devenise intim cu propriile lui amintiri, cu toate trecuturile pe care un om de vârsta lui le putuse acumula. Nu era un trecut urât, zău, cu câteva mici excepții.

După ce se bucură de trecut, ceva în el îi reaminti de școală și nava rapidă îl duse prin toate cunoștințele de știință și matematică pe care le învățase sau pe care le descoperise, sau a căror descoperire o urmărise. Totul i se părea atât de simplu acum. Ecuatii după teorii, după ipoteze, după experimente – uimitor, toate compartimentele minții lui se închiseseră și păstraseră această comoară în toți acei ani. Rude moarte, camarazi dispăruți, prieteni absenți, prieteni care muriseră și ei, veniră unul după altul să-i viziteze în acest loc tăcut și el trecu din nou alături de ei, de la plăcere la durere și simți că plânge. Sau așa i se păru... Unde-i erau ochii?

Unde-i erau lacrimile? De ce nu-și putea simți lacrimile pe obraji?

De când sunt aici? De fapt, unde sunt?

Oh, da. Nava. Ar fi trebuit să-l pun pe Riker să trăiască asta. Te înveselește, te seduce... Să n-ai nicio distracție, niciun ceas care să sune, nimic care să-mi distragă atenția, decât propriile-mi gânduri, nici măcar o mâncărime. Deși m-aș simți mai bine dacă mi-aș putea mișca degetele de la picioare.

Cum să știu dacă nava are nevoie de mine? Am putea pieri într-o explozie și eu nu voi ști niciodată. Nu... Riker mă va scoate de aici dacă va fi nevoie. Ce este această ciudată stare de nebunie?

Oare astea erau păsări? Mai auzise acest cântec... Canis IV? Da, sigur că da. Păsările flocoase cu capete așa de nostime. Cântau frumos. Poate că o să stea acolo să le asculte o clipă.

Ceva despre Canis IV – cu mult timp în urmă.

Nu. Nu, vreau să-mi amintesc asta. Nu...

Riker se plimba pe punte, privind goliciunea amăgitoare a uriașului ecran. Pe punte lumina era redusă la intensitatea celei dintr-un bar de noapte. Pereții și covorul, de obicei de culoarea nisipului și a cămilor, erau negre acum și Riker avu impresia că se plimbă într-o ceașcă de cafea. Panourile strălucitoare ale computerului și cristalele lichide ale sistemului operațional al navei, de obicei de un verde și un albastru, strălucitor, aveau acum o culoare prăfuită. Cu luminile stinse și cu expunerea redusă, ecranul sărea în ochi. Dintr-odată, deveniseră actori într-o procesiune și tot ceea ce făceau era crucial. Nivelul vocilor, strălucirea transpirației, mișcările lor. Totul era amplificat. Și, în fața lor, spațiul era sala cu spectatori.

Oricât de gol ar fi fost spațiul și oricât de rece ar fi fost nu arăta niciodată așa. Erau întotdeauna stele care licăreau și nebuloase care străluceau în depărtare, dar minții umane îi era greu să accepte plenitudinea acestei depărtări. Totul părea mai abundent decât era. Adesea îi plăcea să se uite în spațiu, în timpul zborului, dar azi lucrul acesta nu-l liniștea deloc. Azi, în spatele geamului era un șobolan. Era încă acolo. Se ascundea în spatele acestui imens nimic. Riker ridică pumnii și îl provocă să se arate.

— Locotenent Worf, ceva nou despre creatura aceea?

Umbra uriașă a lui Worf se desprinse de la stația științifică 2.

— Încercăm să descoperim componentele individuale ale exostructurii, folosind postulatul interdimensionalității.

— Nicio grijă, domnule. O să aflăm ce ne interesează, chiar dacă ar trebui s-o tăiem bucățele sau ar trebui s-o omorâm în bătaie.

Riker dădu din cap, dar nu reuși să zâmbească pentru a-și arăta mulțumirea. Erau de aproape paisprezece ore, plutind în liniște și întuneric. Niciodată nu avusese răbdare să aștepte și tensiunea asta era cumplită. De câte ori nu i se spusese la Academie că o bătălie înseamnă nouă zecimi așteptare? Așteptare, planificare, analizare, așteptare. Mortală. Uneori mai periculoasă decât lupta însăși.

Ar fi dorit să fie acolo căpitanul. Povestea asta cu izolarea, cu privarea senzorială părea ceva riscant. Cum să lași timpul să treacă așa, atunci când nu ai timp? *Apoi din nou, eu sunt cel care mă plimb în lung și-n lat pe punte, fără să am ceva de făcut. Probabil că acum, căpitanul realizează ceva în timp ce eu stau aici, degeaba.*

Se gândi să urce la stația lui Worf. Strigă cât putu de încet.

— Nimic nou în privința vreunui mod de a lupta împotriva ei, Worf?

— De fapt, domnule, răspunse Worf limpede, ne-am pus problema nivelului de toleranță.

— Nivelul de toleranță?

— Da, domnule. Câtă energie poate înmagazina la un moment dat. Credem că ăsta a fost motivul pentru care s-a retras. Degetele mari ale lui Worf apăsă câteva butoane de comandă și imaginea slabă a navei „Enterprise” se intensifică. Anumite zone de pe imagine începură să pulseze.

— Au fost zone mai afectate de pierderea energetică. Încercăm să aflăm energia consumată în momentul în care s-a îndepărtat. Dacă am putea calcula cantitatea de energie smulsă navei până în momentul în care entitatea s-a retras, am putea calcula punctul maxim de rezistență.

Riker își îndreptă spatele:

— Dar asta este o soluție nesigură! Propui să o supraalimentăm, să o supraîncărcăm!

— Asta e concluzia la care am ajuns până acum, domnule. Suntem deschiși oricărei alternative, dar se pare că îi place gustul energiei.

— Știu. Continuați. Aș vrea să pot prezenta două alternative căpitanului atunci când va termina experimentul. Să consumăm întreaga energie a navei încercând să îndopăm creatura asta nu mi se pare cea mai potrivită soluție.

— Am înțeles, domnule.

Worf se întoarse fără nicio ceremonie la munca lui care îl acapără complet. Riker îl mai privi o clipă agățându-se de gândul că Worf nu-i simțea prezența. Ar fi vrut ca întreg echipajul să fie la fel de puțin afectat de prezența unui ofițer. Nici măcar Data nu era atât de imperturbabil. *Nu față de mine, în orice caz. Dar cred că din vina mea era așa nervos.*

Brusc se întoarse:

— Unde este Data? Tot jos la R.A.?

Worf îl privi nelămurit și spuse:

— Acum când pomeniți de el, îmi dau seama că nu l-am văzut nici pe el și nici pe La Forge de mai mult timp. Urmăreau ceva la un moment dat...

— Nu trebuia să dureze atât. Cheamă-i înapoi!

— Imediat, domnule.

— Worf, ce părere ai despre toate astea? Ce-ți spune instinctul?

— Instinctul, domnule? Bărbatul se ridică cât era de lung și se încruntă.

— Căpitanul nu mă întreabă niciodată despre probleme tactice, domnule.

— Ei bine, eu te întreb.

— Klingonienii sunt războinici, domnule. Țelul nostru este să murim în luptă. Unii klingonieni au dezlănțuit războaie numai pentru ca ei și clanurile lor să poată muri cu cinste. Dar creatura asta, spuse el gânditor aruncând o privire spre ecranul mare care strălucea ușor, creatura asta este lașă și lăudăroasă. Nu este nicio cinste să lupți cu ea.

— N-ar trebui să te simți obligat să lupți cu ea dacă ai găsi o cale să fugi?

— Nici măcar atât cât m-aș simți dator să lupt împotriva unei furtuni, domnule.

— Înțeleg, murmură Riker. Mulțumesc.

— Cu plăcere, domnule.

O spuse ca pe o amenințare. *Ce voce! Bine că e de partea noastră*, se gândi Riker în timp ce continua să se plimbe și încerca să gândească asemeni unui klingon. Lașă și lăudăroasă! Așa era. Un fenomen uriaș și stupid cu mai multă energie decât știa să folosească și cu o proprietate de a fura în continuare.

Probabil se gândea că păstrarea vieții victimelor pe care le făcea era cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut. Dacă se gândea, ceea ce era improbabil. Sau gândea? Data fusese în contact cu *ceva* și, evident, Deanna nu simțea același ceva. Poate că era vorba de mai multă inteligență decât părea.

Nu conta. Important era să poată pleca. Era important să nu cadă în capcană. Riker își aminti mult prea clar spaima din ochii lui Arkady Reykov când se „întâlniseră” amândoi pe coridor. Se întâlniseră – dacă așa ceva era posibil. Deodată avu un sentiment de invidie și își dori să pătrundă în mintea Deannei și să aibă o discuție cu Reykov și cu Vasska. Cum ar fi? Să ia legătura cu oameni de o asemenea vârstă. O, partea atât de fascinantă a istoriei, când erau la un pas de a intra în epoca spațială – ce vremuri trebuie să fi fost! Ei puteau să construiască astfel de vase cu care să plutească pe deasupra apei și în care să intre o mie de oameni. N-ar fi interesant să vorbească cu Timofei Vasska și să compare epocile? Oare ce trebuia să știe Vasska? Trebuia să aibă cunoștințe despre mare și despre atmosferă, dar probabil că în acele zile nu li se întâmplau prea multe căpitanilor și ofițerilor lor. Și tot tumultul politic al unei civilizații ca cea de pe Pământ – ce experiență ar fi fost să poată înțelege gândurile unor astfel de oameni, așa cum fuseseră ei. Trebuiau să fie hotărâți și rapizi. Probabil că-și spuneau

părerile deschis, fără să le ascundă, fără diplomatie. Și ei erau atât de aproape! Cereau ajutor, așa cum pretindea Deanna. Parte din forța marilor nave.

Dintr-odată începu să aibă un sentiment de vinovăție. Cum putea fi atât de sigur de convingerile lui? Cum încercase să comunice Reykov cu el în momentul în care se întâlniseră pe coridor? Ce însemna mâna aceea întinsă? Riker știa că ar îndurera-o pe Deanna cu argumentele lui. Își aminti cum se albise la față și cum i se întristaseră ochii când îl privise în acele clipe. Era destul de simplu să discute în contradictoriu cu Crusher. Doctorii erau obișnuiți cu așa ceva, iar Beverly era așa de rece, încât inima ei bătea o singură dată pe zi. Dar Deanna nu știa cum să reacționeze într-o confruntare. Nu era în firea ei. El ar fi lovit-o atunci când ea ar fi fost la pământ.

Se apropie de scaunul de comandă și apăsă intercomunicația. Întrebă încet:

— Spune-mi unde este acum consilierul Troi.

Computerul îi răspunse rapid și clar:

— Consilierul Troi este în infirmerie, în zona izolată, camera patru.

— Și acum? Cât or să mai lase să dureze experiența? Murmură el ducându-și nervos mâinile la spate.

— Am nevoie de mai multe informații pentru a răspunde, vă rog.

— Nu te întrebam pe tine. Terminat.

— Mulțumesc.

— Îl doare în spate, bombăni vocea feminină a computerului în timp ce se îndepărta.

Trebuie să găsim ceva. Până acum n-a mers nimic, dar trebuie să fie ceva. Separarea modulelor n-a făcut decât să le aducă necazuri și mai mari. Sporirea energiei în scuturi nu făcuse decât să atragă și să hrănească acea creatură. Probabil că energia fazerelor ar fi făcut același lucru cu alt gen de energie. Trebuia să existe o armă, ceva, o idee nouă în întreaga tehnologie a Flotei Stelare care să-i poată scoate de aici. Ideea era aici, încerca să se convingă Riker. Nu trebuiau decât să o găsească. Numai că nu aveau suficiente informații despre dușman.

Se întoarse și privi umerii aplecați ai lui Worf care era cufundat în munca lui de cercetare.

Riker oftă și se îndepărta.

Să pleci în spațiu pe o asemenea navă... era simplu să fii mulțumit de tine, să-ți imaginezi că puntea e solidă și că nava este inaccesibilă. Simplu să devii arogant în fața morții. Și atunci când înțelepciunea bătrâneții pune copii la bord... Ei bine? Ce să mai spui?

— Domnule...

Se întoarse, atras atât de alarmă, cât și de acuzația pe care o simți în vocea care tuna. Pe puntea de deasupra, La Forge cobora din turbolift.

— Unde ai fost? Întrebă Riker. Apoi observă ușoare arsuri pe mânecile hainei lui La Forge, pete negre lăsate de transpirație și văzu chiar în spatele vizorului mânia care se citea pe fața lui. Riker făcu o pauză și puse o altă întrebare.

— Ce-ai pățit?

— Data m-a încuiat în camera de decontaminare a R.A. Mi-a luat o grămadă de timp să dau la o parte peretele și să ajung aici. Domnule, el a plecat.

— A plecat? Întrebă Riker cu o voce pierită. Unde?

— A luat o navetă și a plecat să găsească creatura. Este numai vina dumitale, domnule!

— A luat... Ești sigur?

— Eram la pupitrul de zbor. Computerul de la pupitrul de control a spus că a plecat acum o jumătate de oră.

— Worf! Verifică!

— Degeaba. A evitat toate relele care ar anunța puntea. Cunoaște toate trucurile, domnule. Știi bine că este așa.

— Worf, încearcă să-i dai de urmă! strigă Riker în timp ce ajunse din trei pași pe punte, față în față cu La Forge.

— Ai idee ce-a fost în capul lui?

La Forge spuse:

— Speră să poată comunica cu creatura dacă se apropie mai mult de ea.

— Și?

— De ce trebuie să mai fie și altceva, domnule Riker?

— Hai, La Forge! O văd pe fața ta. Ce mai este?

— Numai un amănunt minor, domnule. Fiindcă ai fost așa de bun cu el, a plecat să afle dacă e destul de viu pentru ca acea creatură să-i sugă viața.

Riker simți cum puntea se prăbușește cu el. Strânse ochii atât de tare încât începură sa-l doară, își duse mâna la ei și cu cealaltă mână se prinse de rampă.

— Oh, nu! gemu el. Fir-ar să fie! Cine ar fi știut că este atât de sensibil?

— Trebuia să fie? îl întreabă La Forge.

— Fir-ar să fie! murmură din nou Riker, de data asta în șoaptă.

— Worf! Ai vreun semnal de la naveta aia?

— Senzorii pasivi nu depistează nimic, domnule. Nu înțeleg. Chiar și senzorii pasivi ar trebui să depisteze un obiect de mărimea unei navete.

Riker făcu un gest înspre Worf, dar privi spre La Forge și întreabă:

— Ai vreo explicație pentru asta?

La Forge ridică din umeri.

— Data nu este prost, domnule. Probabil că are un scut sau ceva de genul ăsta care să-l ascundă când reușește să ajungă destul de departe pentru a nu-i mai putea depista. L-am putea depista cu senzorii activi, cei pasivi nu sunt suficient de puternici și Data știe că nu vom avea curajul să-i folosim.

— Are vreun plan?

— Nu mi-a spus. Intenționa să-i atragă atenția, asta e tot ce mi-a spus.

— Worf, ar putea-o face la bordul unei navete?

Klingonul făcu o pauză, apoi spuse:

— Nicio problemă, domnule. N-ar fi nevoie decât să folosească armele aflate la bord.

Îndepărtându-se de ei, Riker își încrucișă brațele strâns, gândindu-se cum să rezolve problema creată chiar de el.

— Nu trebuia să facă asta...

— Datorită dumitale, a considerat că trebuie s-o facă, spuse La Forge.

Riker îi aruncă o privire tăioasă și se răsti:

— Destul! Știi ce-am făcut! Ai ceva constructiv de spus?

La Forge se încordă, dar numai pentru o clipă, după care spuse pe un ton convențional:

— Da, domnule. Cer permisiunea să iau o altă navetă și să mă duc după el. Cred că asta ar însemna un risc numai pentru doi oameni și ar distra atenția creaturii de la „Enterprise”.

— Și când îl vei găsi, ce vei face? O să sari la el și o să-i dai peste mână?

— Aș putea da coordonatele și ne-ați putea repera pe amândoi.

Riker tăcu o clipă, apoi sarcasmul încercă să-i acopere greșeala.

— Bună idee! se auzi el spunând, cu toate că nu voise să o spună cu glas tare. Se întoarse spre La Forge și spuse:

— Dar nu tu ar trebui să te duci! Eu sunt vinovat de toată povestea asta. Din cauza mea își riscă el viața. Eu am să mă duc după el.

— Dumneata, domnule? Parcă spuneai că este numai o mașină. Că el nu are o viață pe care să și-o riște.

Înăbușindu-și dorința de a prinde aceste cuvinte și de a le zdrobi, Riker privi spre La Forge cu atâta intensitate încât aproape că văzu prin vizorul argintiu și prin ochii orbi ai lui La Forge, îngrijorarea acestuia pentru Data. Se apropie de navigator și spuse:

— Geordi, nimeni nu are nevoie să greșească mai mult decât o dată.

Dar La Forge insistă:

— De unde știi că ai greșit?

Dar răspunsul era acolo, pe chipul lui Riker, chiar și cuvintele.

— Mașinile nu-și depășesc programul. Nicio mașină nu s-a sacrificat pentru a-i salva pe alții, spuse el. Data a făcut și una și alta.

La Forge se destinse puțin în momentul în care îl auzi pe Riker vorbind din suflet și văzu schimbarea psihologică ce-i demonștră că ofițerul era sincer. Chiar așa mânios cum era, nu se putea îndoi de ceea ce văzuse.

— Nu știu dacă o să te asculte. Știi ce vreau să spun.

Riker răspunse încet.

— O să-i fac să mă asculte. Se îndreptă spre turbolift, apoi se întoarse și pocni din degete:

— Anunț-o pe doctor Crusher să-l scoată pe căpitan din izolare, să-l stabilizeze și să-i spună despre ce este vorba. Dar mai întâi așteptați să pot ieși din navă.

La Forge încercă să facă un pas spre el.

— Domnule, aș putea să...

— Nu, spuse Riker. Rămâi aici. De fapt, adăugă el cu un gest care arăta spre întreaga punte de comandă, preia comanda.

Amintirile neplăcute veneau una după alta, ca o avalanșă și nimic nu le putea opri. Nu era nimic care să-i distragă gândul sau să-i dea posibilitatea să se agăte de ceva. Nicio mâncărimă, nicio clipire, nimic. Nu mai putea să se concentreze asupra propriilor gânduri. Minte se muta singură asupra altui gând. Cu cât încerca mai mult să se gândească la anumite lucruri, cu atât mintea lui se agăță mai repede la ele și nu mai voia să le lase. Nu mai avea cum să ocolească gândurile sau să oprească procesul. După ce îi relevase amintirile plăcute, mintea lui mersese mai adânc și mai adânc în trecutul pe care, de mult învățase să-l controleze. Toate întâmplările cumplite din copilărie și chiar din perioada de adult îi reveniră în minte și el

nu reușea să le oprească. Minteia lui era un câmp întins pe care toate aceste gânduri erau asemeni păsărilor sălbatice care ciuguleau.

De ce îl lăsaseră acolo atât de mult? De ce fusese uitat acolo?

Dacă măcar și-ar fi putut mișca degetele de la picioare! Degetele de la mâini! Orice. Să-și simtă propria prezență ar fi fost cât de cât ceva. Să audă cum respiră... dar nici măcar atât. Nu mai avea simțul scurgerii timpului oricât de mult ar fi încercat să-i controleze. Minteia lucra cam cu viteza a douăzeci și patru de mii de cuvinte pe minut, așa că, probabil, i se păruse că a trecut mai mult timp decât în realitate. Cât? Dacă ar fi putut clipi, ar fi putut să-și dea din nou seama de trecerea timpului. Dacă ar fi putut simți o răsuflare sau dacă ar fi putut să miște un deget, ar fi avut un punct de referință. Dacă ar fi fost măcar ceva care să-i dea sentimentul timpului sau al vieții... respirația, bătaia inimii, orice. Acum îi era greu să-și dea seama dacă este treaz sau doarme, sau măcar să-și dea seama care era deosebirea. Oricât încerca să-și amintească propria persoană sau motivul pentru care era acolo, totul se scurgea din mintea lui aproape instantaneu. Gândurile nu mai puteau rămâne multă vreme în mintea lui. Apoi se instalează distorsiunea. Blestemat să îndure abundența propriilor gânduri, simți groaza viitorului. Chiar și durerea ar fi fost binevenită.

M-au uitat. Au uitat că sunt aici. Dar unde este acest aici? Nu mai sunt sigur. Știu că m-au lăsat în urma lor? Au întrerupt monitoarele? Au uitat că au un căpitan pe nume Picard? Nu era și el o entitate?

Riker voia să părăsim zona, să nu atacăm creatura... A folosit ocazia ca să plece?

Ridicol!

Dar care alta poate fi explicația?

Creatura aceea este acolo. Probabil că a atacat din nou. Ne-a înghițit pe toți și de acum, mă așteaptă eternitatea. Dumnezeuule! Probabil că suntem cu toții în interiorul ei! Nu există o altă explicație. Unde altundeva aș putea fi timp de atâtea zile? Cum poate exista o asemenea singurătate? Omul nu a fost creat pentru așa ceva. Eu am fost creat pentru așa ceva. Nu vreau asta!

Brațele mele! Mi-au căzut. Nu mai am umeri care să le țină. Coatele se măresc... genunchii... Cum mai pot să trăiesc în halul ăsta? Nu mă mai aud respirând! Nu pot să înghit! Ascult... nimic. Nimic. Unde sunt toate? Unde sunt ceilalți?

Moartea nu trebuie să fie atât de nenaturală. Dar eu nu sunt mort. Nu sunt mort! Dar viața nu este așa. Și cum poate să fie altceva decât viață și

moarte? Beverly? Mă vezi? M-au lăsat în urmă. Au crezut că am murit și mi-au lăsat trupul în spațiu și, nu se știe cum, mintea mi-a rămas trează. Asta e monstruos... de neiertat! Nu pot să mă ating! O ființă umană ar trebui să se aibă măcar pe sine însuși drept companie. Unde sunt? Dați-mi drumul să ies! Nu mă lăsați în spațiu! E atât de frig aici...

CAPITOLUL UNSPREZECE

Troi ieși din camera izolatoare cu mâinile strâns încleștate. Nu putea să se încălzească. Îi fusese teama că nu va putea găsi cuvintele pentru a-i explica lui Picard percepțiile ei, că nu va găsi cuvintele potrivite pentru a reuși să iasă de acolo și să pună capăt acestei experiențe. Minte era domeniul ei profesional și această distorsiune mentală o iritase întotdeauna. Minte nu trebuia deformată pentru a fi înțeleasă. Ce om era Picard!

Să se expună unui asemenea experiment riscant cu speranța că-l va ajuta să ia o hotărâre mai bună și mai sigură decât ar fi reușit s-o ia în alte condiții!

— Bea o cafea, Deanna, spuse doctor Crusher, pierzând numărul drumurilor pe care le făcuse Deanna între cameră și monitor.

Troi se opri busc.

— Cum se simte? Știi?

— Stabil fizic. Encefalograma este puțin neregulată, dar nimic care să mi se pară neobișnuit.

Scuturându-și capul Troi spuse:

— Cred că sunt mai afectată decât îmi dau seama! Să-l las să facă așa ceva! Eu n-am aprobat niciodată asemenea procedee.

— Dacă Picard va ieși de acolo măcar cu puțin mai sigur și tot a meritat.

— Eu nu sunt convinsă, spuse Troi.

— Așează-te, te rog. Crusher comandă o ceașcă mare cu cafea și i-o dădu lui Troi. Dar se văzu obligată să strângă degetele femeii în jurul ceștii.

— Bea și nu te mai gândește câteva minute la căpitan. Eu îți garantez că el a uitat cu totul de tine.

— Asta mă sperie pe mine.

Crusher se înapoie la monitoare, le verifică, nu remarcă nicio schimbare, apoi își încrucișă picioarele și încercă să urmeze propriul sfat.

— Dar tu? Tu cum te simți?

Ochii negri ai lui Troi priveau la ceașcă fără să o vadă.

— Sunt cu mine în fiecare clipă. Sunt atât de disperați, Beverly, și este o intimitate pe care nu ți-o pot descrie. Cred că niciun adevărat betazoidian n-ar putea-o înțelege. Eu am încercat atât de mult să-l fac pe căpitan să înțeleagă... și pe Bill...

Crusher se aplecă în față și scutură mâna Deannei încercând s-o liniștească.

— Nu pune prea mult la inimă. A făcut cum a crezut că e mai bine.

— Oare?

— Oh, așa cred.

Troi simți cum buzele i se încleștează în lupta cu emoțiile care o năpădeau.

— Aș vrea ca unul sau altul dintre noi să poată fi... în altă parte.

— Știu, spuse doctorul cu simpatie. Este greu să lucrezi cu cineva care reapare din trecut. Mai ales când nu este de acord cu tine.

— Speram să mă sprijine, spuse Troi cu voce spartă. Ne cunoaștem mai bine decât îi cunoaștem pe toți ceilalți de pe navă. Am crezut că dintre toți oamenii, el îmi va accepta părerea.

— Nu este treaba lui să-ți accepte părerea, Deanna, o știi bine. Datoria lui este să fie sigur că în orice împrejurare critică, în orice situație, căpitanul e în siguranță.

— Oh, Beverly, el nu asta făcea! Am simțit! El chiar credea în ceea ce spunea.

— Este dreptul lui, spuse Crusher mângâietor. Faptul că aveți o afecțiune unul pentru celălalt nu înseamnă că trebuie să aveți și aceleași păreri.

— Știu asta, dar...

— De când vă cunoașteți?

— De aproape cinci ani. O ușoară umbră de nostalgie îi destinase chipul. Am petrecut o perioadă foarte plăcută împreună înainte ca el să se hotărască să-și devoteze viața unei misiuni de lungă durată. A fost o perioadă când făceam planuri pentru viitor împreună... înainte să ne dăm seama că doream fiecare altceva de la viață. El era drăguț și atent, așa cum este și acum, poate mai brutal, mai arogant...

— Așa cum este și acum, completă Crusher cu un zâmbet jucăuș.

Troi o aprobă din cap.

— Asta, spuse ea arătând spre „Enterprise” a fost o coincidență pe care n-a bănuț-o niciunul din noi.

— De ce îi spui Bill când toată lumea îi spune Will?

Obrajii lui Troi se îmbujoraseră și reuși să zâmbescă.

— Nu mi-am dat seama că este atât de evident.

— Nu este. Numai că eu am un spirit de observație foarte dezvoltat.

Zâmbetul delicat al lui Troi de accentuă.

— Bill sună ca un cuvânt din limba betazoidilor. Un cuvânt care îmi place... care îmi amintește de copilăria petrecută pe Betazed. Nu există o traducere, dar are legătură cu... Vai! N-ar fi trebuit să-ți spun. N-am vrut să-l compromit!

— Spune mai departe, o rugă doctorul cu o strălucire șireată în privire. Compromite-l!

— Ei bine, înseamnă...

— Da?

— Cremă de bărbierit.

— „Bill” înseamnă „cremă de bărbierit” în limbajul betazoidilor?

Troi simți că-i vine să râdă.

— Cuvântul ăsta îmi amintește mereu de crema de bărbierit macedoneană pe care o folosea întotdeauna tatăl meu. Era frumos parfumată și... proaspătă...

— Asta explică totul, spuse Crusher. Impresiile latente ale copilăriei, despre tată... Asta este! Nu Riker te atrage! Ci amintirea pinilor! Și cred că sunt un psiholog cinstit. Vino lângă mine, Deanna, începe să îmi placă. Așteaptă să audă Wesley! „Crema de bărbierit Riker”.

— Beverly, să nu faci asta!

— Crezi că n-am s-o fac? Se va împrăștia imediat printre toți cei sub douăzeci de ani...

Fața îi era înveselită de ideea conspirației când ușa infirmeriei se deschise. Geordi intră și fără cea mai mică ezitare arătă cu degetul spre camera de izolare și spuse:

— Scoateți-l de acolo! Avem necazuri!

— Căpitane! Căpitane! Jean-Luc, mă auzi? Jean-Luc?

El îi auzi vocea. O auzise, după cum i se părea lui, ani de zile. Se mișcă spre ea printr-un întuneric cumplit, printr-un tunel în spirală, cu pereți lucioși și, după o jumătate de eternitate, deschise ochii.

— Jean-Luc? Beverly Crusher era aplecată asupra lui și îngrijorarea i se citea pe chip.

El simți că durerea îi invadează chipul și mai ales, efortul de a vorbi căci trupul său uitase cum s-o facă. Se simți trădat, dorind să întrebe de ce îl

lăsaseră acolo atâta timp, de ce îl puseseră să facă această experiență, de ce lăsaseră fenomenul să-i devoreze pe el și tot ceea ce era de valoare în el.

— Funcțiile neurologice se apropie de normal, Bev, spuse cineva din spatele ei. Un alt doctor. Cum îl chema? Mitchell? Da, neurologul.

— În sfârșit! oftă ea. Jean-Luc, înțelege ce-ți spun?

El încercă să-i facă semn din cap, dar simți că acesta se sparge pur și simplu în bucăți. Încercă să-i miște și descoperi că nici gâtul nu e într-o situație mai bună, dar acum putea s-o vadă pe consiliera Troi stând lângă patul lui cu o altă expresie decât cea a lui Beverly. Furia începu să i se topească treptat pe măsură ce reușea să deosebească realitatea de vis. Ca și când s-ar fi trezit dintr-un coșmar, el trebuia să-și croiască drum prin ceață, deosebind pas cu pas realul de ireal.

— Dumnezeule... izbucni el. Vocea parcă scrâșnea. Cât... Cât timp...

Mai mult de paisprezece ore în stare de izolare, spuse Crusher. Și ne-au trebuit mai mult de două ore să te trezim. Ți-am spus că nu vreau să fac experiența asta.

— Paisprezece, spuse el. Mi s-a părut că sunt...

— Nu mai vorbi până nu îți revii. Liniștește-te.

El își lăsă capul să-i cadă înapoi pe pernă, privi în tavan și șopti:

— Dumnezeule...

Stătea întins, nemișcat, conștient de privirea lui Troi, dar incapabil încă să o întâlnească, cu mintea încă confuză.

Era ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar aproape, nesfârșit și n-ar fi fost sigur care anume era numai visul. Această senzație o avu chiar și când simți sudoarea între degete – prețioasele lui degete, pe care le crezuse pierdute, și în răceala picioarelor care nu voiau să se încălzească. În cele din urmă își auzi propria respirație. Neregulată, dar era o plăcere să o audă. Se concentră numai asupra respirației atât de mult, încât atunci când ușa infirmeriei se deschise se întrebă de ce respirația lui se auzea așa. Numai când locotenentul Worf se ivi de după consilier, Picard începu să deosebească adevărul de iluzie.

— Ai spus că o să ne anunți când are să se trezească, bubui vocea lui Worf.

— Am spus că am să vă anunț când starea lui va fi stabilă, îi răspunse Crusher rece. Și nu este încă stabilă. Dar am să te anunț când va fi cazul, locotenente, nu-ți fie teamă.

Dar Worf nu plecă.

— Nava are probleme, doctore.

— Cred că vor trebui să aștepte.

Picard ridică o mână amorteită.

— Locotenente, se chinui el să spună, raportează!

— Am înțeles, domnule. A trebuit să vă scoatem mai repede din camera izolată pentru că este un nou caz de urgență. Comandantul Data a luat o navetă și a plecat în sector pentru a încerca un contact cu entitatea. Comandantul Riker a plecat după el să-i caute.

— Cu... Picard se ridică pe jumătate din pat, dar fu repus la loc de doctor, de neurolog și de doi interniști care reușiră să-i îndepărteze pe Worf din calea lor.

— Cum? Când?

— Acum două ore, a plecat domnul Riker. Suntem în legătură cu el, dar nu l-a găsit pe Data. Menținem legătura la minimum necesar, firește.

— Ce prostie... Ridicați-mă!

Crusher clătină din cap.

— Stimulent!

Picard privea neîncrezător cum îi apropia acul seringii de braț. Situația trebuie să fie mai gravă decât mi-a raportat-o băiatul cu mintea asta plină de ceață.

— Nu face nicio mișcare bruscă timp de o oră, îi spuse ea și cei doi interniști îl ajutară să-și recapete echilibrul.

— Mă tem că nu ne-au mai rămas decât mișcările rapide, spuse el. În momentul în care își încerca picioarele regăsite, privirea o întâlnește pe cea a lui Troi care se uita răbdătoare câțiva pași mai încolo, dorind să știe ce experiență trăise, ce hotărâse, și totuși fiindu-i frică să întrebe. Sau poate era prea sensibilă și știa că nu trebuie să întrebe. Avea să-i spună el când ar fi putut s-o facă. Da, asta era. Își dădu seama că asta era în ochii ei mari, exotici.

Întinse mâna spre ea și spuse cu fermitate:

— Consilier, vrei să mă însoțești pe punte? Situația asta a durat prea mult timp.

— Riker către Data. Riker către Data! Știu că ești acolo. Răspunde-mi! Nu mă mai lăsa să aștept. Senzorii mei te-au depistat și dacă mă obligi să-i mai folosesc o dată știi bine că s-a terminat cu noi. Mă auzi?

Era pentru a patra oară când îl amenința și pentru a patra oară când eșua. Era o înșelătorie. Senzorii lui nu-l depistaseră pe Data. Dar dacă Data *credea* că da... Țsta era jocul. Era la jumătatea sistemului solar, călătorind la jumătatea vitezei subluminate. Pe monitorul din spate vedea nava „Enterprise” agățată în spațiul întunecat, liniștită în mijlocul acelor condiții nefavorabile, părând oricând gata de atac. Chiar și de acolo de unde era el, își putea da seama cât de scăzută era energia. În mod normal, motoarele trebuiau să strălucească puternic, pe când acum, aruncau o vagă pată de lumină. Razele de lumină care răzbăteau dinspre ferestrele navei abia se zăreau. Era o imagine ciudată a unei nave galactice, o imagine diferită de aceea a unei nave netemătoare să-și arate puterea. Dar azi nu îndrăznea s-o facă, cel puțin nu deocamdată. Nu înainte de a fi luptat împotriva celei ce o pândeau.

— Răspunde, Data! Răspunde! Nu mă mai lăsa să mă frământ, spuse el. Nu îi era ușor să continue cercetarea. Naveta avea forma unei bărci. Burta îi era concepută să atingă ușor atmosfera, cei doi senzori laterali trebuiau să culeagă date despre deplasarea vânturilor, a furtunilor și chiar despre existența microorganismelor. În mod obișnuit, n-ar fi fost folosită decât pentru cercetare, dar acum era cea mai potrivită pentru a-l găsi pe Data. Era mai mică și mai rapidă decât celelalte navete și senzorii ei mai sensibili puteau localiza mai ușor și mai sigur, dând informații mai clare despre o navetă cu o energie mică cum era cea cu care plecase Data. Prima regulă a tacticii de luptă era: ia-ți un cal mai bun.

Firește, nu lua în considerare cel mai evident fapt – acela de a se îndrepta în direcția greșită, Data putând să fie la milioane de mile depărtare în cealaltă direcție. Dar dacă Data era suficient de uman pentru a fugi numai mânat de instinct, atunci acest instinct l-ar fi îndreptat spre o stea pe care există viață și căreia îi aparținea. Unde putea fi creatura.

Și, din nou, gigantul gazos fu din nou tovarășul lui Riker în spațiu. Brâul de asteroizi devenise mai curând o împrăștiere de pietricele în urma exploziilor antimateriei. Ciudat! De pe „Enterprise” distanța asta nu părea așa de mare. Fără masa navei în jurul lui, Riker resimțea totul mult mai acut și, chiar dacă îi lua la fel de mult timp, căutarea lui exagera distanța pe care o acoperea. Naveta lui părea infimă pe lângă acea panoramă întunecată. Părea pe naiba! Chiar era mică.

— Data, te rog, răspunde! Încercă el din nou cu multă atenție pentru a nu compromite totul.

Lucrând atât de încet, abia putea percepe schimbările de pe monitoare. Își umezi buzele și murmură:

— Hai, Data, nu mă lăsa cu povara asta pe suflet.

— Aici, comandantul Data. Domnule Riker, te rog să te întorci înapoi.

Riker tresări, apoi își reveni.

— Data? Mă auzi?

— Da, domnule. Urmărirea dumnilale nu este bine gândită.

Riker deschise gura să arunce un ordin jignitor, dar își ținu respirația și schimbă imediat direcția. Lucrând cât putea de repede, încercă să folosească senzorii la maximum posibil pentru a-l detecta pe Data fără să folosească prea multă energie și să fie astfel depistat de entitate. Făcu o pauză, trase aer în piept și spuse încet:

— Data, știu ce vrei să faci. Geordi mi-a spus. Știu că o faci din cauza lucrurilor pe care ți le-am spus și vreau să-ți spun... Am greșit. Nu aveam dreptul să spun tot ce-am spus.

— Apreciez, domnule. Dar asta nu schimbă acuratețea afirmațiilor dumnilale. Realmente m-ai ajutat să mă înțeleg și îți sunt recunoscător pentru asta. Primesc semnale neregulate de la fenomen, domnule. Pare să se stingă și să scadă contactul. Aș putea încerca să mă apropii suficient pentru a transmite și pentru a recepționa.

— Ar putea să te omoare! Nu încerca asta! Avem alte posibilități de a lupta.

— Lupta nu este practică în acest moment, domnule Riker. Am folosi propria energie împotriva noastră.

— Cred că Worf a găsit o soluție până acum, îi spuse Riker, încercând să-i convingă. Dar avem nevoie de tine ca să ne ajuți să formulăm teoria. Întoarce-te și să ne întoarcem cât mai putem.

Urmă o pauză, suficient de lungă cât să-l facă pe Riker să fie nervos. În cele din urmă, îi spuse:

— Data! Trec pe comandă vizuală!

Imediat ce spuse asta, ecranul din dreapta lui sclipi și-i oferă imaginea chipului lui Data, puțin statică din cauza energiei scăzute.

— Data, ascultă-mă! Vreau să te întorci cu mine. Ești prea valoros pentru a te pierde în această încercare de a comunica cu această creatură. Fii înțelegător.

Expresia lui Data era de regret, dar și de hotărâre în momentul în care răspunse:

— Chiar dacă nu voi reuși să comunic cu creatura, trebuie să-mi continui cercetarea.

Chiar dacă știa care urma să fie răspunsul și o blestema pentru faptul că ajunsese în situația asta, Riker puse întrebarea:

— De ce?

— Trebuie să descopăr dacă fenomenul găsește în mine ceva pe care să-l recunoască a fi esență de viață. Trebuie să știu dacă în mine există ceva uman, pentru a fi distrus, spuse el rar.

Riker privi spre ecranul luminat.

— Gândește-te, Data! Nu e logic.

— Nu, domnule, dar asta poate fi singura mea șansă de a descoperi, nu atât dacă sunt om, ci măcar, dacă am ceva viu. Și, dacă entitatea nu reușește să mă absoarbă, spuse el impasibil, voi avea răspunsul. Voi ști care mi-e locul.

— Locul tău este alături de noi, îi spuse Riker. Acum o știu. Faci ceea ce nicio mașină n-ar face. Asta este de ajuns pentru mine.

Atunci se întâmplă ceva neașteptat. Data îi zâmbi. Era un zâmbet simplu, spontan, copilăros, care îi încălzea inima. Nici nu părea să-și dea seama că zâmbește. Ochii androidului de culoarea sulfului avură o strălucire vie pe care Riker n-o mai observase niciodată atunci când stătuse în aceeași încăpere cu el, dar era și un zâmbet plin de regret. Riker putea să spună – văzuse doar atâtea zâmbete – putea să spună ce însemna.

— Picard către Riker! Mă auzi?

El tresări la auzul vocii total diferite care răsunase atât de brusc și apăsă câteva butoane.

— Data, rămâi pe recepție!

Ecranul se stinse, apoi arătă o altă imagine.

— „Enterprise”, aici Riker.

— Ce naiba cauți acolo, Numărul Unu?

— L-am găsit pe Data. Am reușit să comunic cu el. Cel puțin asta încerc să fac.

— Dacă ipoteza lui are succes? Este singura ființă pe care entitatea a depistat-o a fi la granița dintre o ființă umană și o mașină. Ar putea fi singura noastră șansă de a comunica.

— Așa este, domnule, dar cred că riscul este mai mare decât avantajul, mai ales pentru Data.

— Atunci nu mai pierdeți timpul acolo! Atunci fă o triangulație și noi vă vom readuce pe amândoi la bord. Nu-mi pot permite să vă pierd pe amândoi. Vom discuta mai târziu despre cele două navete pe care vi le-ați însușit. Poți să fii sigur de asta.

— Da, domnule, am înțe... Data! Oprește-te!

— Riker, ce se întâmplă? Raportează!

— Armează armele navetei. Va trage la întâmplare pentru a atrage creatura. Data, nu folosi armele! E un ordin!

— Regret, domnule Riker, spuse Data calm, dar trebuie să deschid focul înainte să te apropii prea mult pentru a fi prins și dumneata. Nu cred că vor avea influență la distanța la care...

— Riker! Vocea lui Picard răsună în întreaga navetă. Primim date despre o cantitate masivă de energie. Trebuie să fie chiar deasupra lui. O vezi?

— Da, spuse Riker.

Transpirația îi curgea pe frunte și, în momentul în care ecranul se luminează, era deja ud leoarcă.

În spațiu, în fața lui, forma alungită a navetei era urmărită de binecunoscuta și hidoasa imagine, care avea să devină coșmarul lui. Se apropie de naveta lui Data cu viteza luminii și o înghiți cu totul în timp ce Riker o urmărea neajutorat cum îi acoperea jumătate din spațiul de vizibilitate. În timp ce devora nava lui Data, întinse un braț lung, electric, prin spațiu, spre Riker.

Fiori reci îi cuprinseseră brațele. Își repezi mâna spre butonul intercomunicației.

— „Enterprise” dematerializează-ne acum! Acum!

Senzația de greață provocată de această operațiune se resimți aproape imediat. Probabil că Picard fusese pregătit, probabil că anticipase această mișcare. Riker se lăsă în voia lui, de parcă asta l-ar fi putut ajuta și privi spre ecran, în timp ce simțea cum se dematerializează. Dar putea să mai vadă încă destul de clar ecranul, atunci când naveta fu făcută țândări și motorul explodează în mii de bucăți.

Câteva secunde mai târziu, interiorul navetei de cercetare dispăruse și pereții cenușii ai camerei de transportare începură să apară în jurul lui. Deasupra lui, o lumină blândă, dedesubt, platforma incandescentă... alături de el... o altă formă se materializa.

Se ridică cât putu de repede, dar instinctiv se dădu înapoi din fața învelișului electric ce-l înfășură din nou pe Data. De data asta părea să aibă

un scop – sau își imagina el?

— Data! strigă el fără să se gândească.

Scânteile mai străluciră de câteva ori în jurul lui Data, apoi păriră. Riker se îndreptă imediat spre Data. Tocmai la timp ca să-l prindă.

Platforma se zgudui în momentul în care căpitanul Picard și Geordi La Forge apărură de nu se știe unde și îngenuncheară alături de Riker și de trupul leșinat al lui Data. Ochii lui de android priveau în sus, dar nu într-un punct anume. Inima îi bătea încă, conștiincioasă. Pulsul se mai simțea, deși slab. Biomecanica mai funcționa în învelișul pe care îl numea trup. Dar scânteia vieții care arătase un curaj pe care nicio mașină nu-i avusese...

Se stinsese.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Data era întins sub un fascicol de lumină în laboratorul principal al infirmeriei. Doctori, neurologi, microenergeticieni, experți în robotică se învârtteau deasupra lui, dar niciunul nu-i putea scoate măruș otrăvit rămas în gât. Zăcea acolo, pe masă, cu chipul mai puțin placid decât ar fi trebuit să fie cel al unui cadavru, cu o expresie de surpriză, poate chiar de revelație.

Pentru Picard, întinericul care coborâse asupra încăperii era asemeni unei strofe de Poe. Se plimba în jurul micului grup, privea iar la ochii opalescenți ai lui Data și încerca din nou să înțeleagă ce văzuse androidul în ultima clipă. Experiența trăită în cameră îi rămăsese încă vie în minte, făcându-l să se simtă, într-un fel, izolat de acești oameni care nu trecuseră prin așa ceva. Credea că știe cum trebuie să fie aceasta înviere, cum trebuie să fie când ești prins de creatura aceea numai ca să te trezești cu o nouă cunoaștere și să poți fi capabil să o folosești. El se trezise cu o monumentală diferență în propriile percepții. Culoarele păreau mai strălucitoare, mirosurile mai plăcute, formele mai frumoase. Se întrebese brusc cum de poate fi atât de viu.

Pe acea masă, chipul lui Data părea să fi păstrat aceeași mirare, numai că el nu se mai trezise.

Când Beverly Crusher se îndepărtă, în cele din urmă, de masă, fața ei era aproape furioasă și trupul ei de salcie își pierduse ceva din grație. Se îndreptă încet spre colțul unde stăteau neliniștiți Riker și Geordi, nu prea aproape unul de celălalt, iar Picard se întoarse să o întâmpine. O întrebă în șoaptă:

— Nicio speranță?

Doctorul oftă.

— Din partea noastră, nu. Atât cât ne putem da seama, creierul de android al lui Data mai operează încă în întreaga complexitate a trupului. Dar nu mai are cunoștință de sine. Nu știm ce să mai facem.

Geordi se întoarse spre ei, de acolo de unde stătuse cu fața la perete.

— Cum să-l mai gădesc? întrebă el cu gâtul uscat.

Pentru prima oară își îngăduia să recunoască faptul că Data putea fi cu adevărat pierdut pentru ei, chiar dacă inima îi mai bătea încă.

— Cum a putut să ia o parte din el și să plece... creatura?

Riker își încrucișă brațele și se propti cu un umăr în perete. Așa cum se uita în podea, plin de regret, chipul i se acoperea de riduri.

— Probabil creatura n-a făcut distincție între trupul lui Data și navetă. Dacă ar fi fost în întregime organic, trupul i s-ar fi ridicat asemeni unui fum, sau cum s-o fi întâmplat cu celelalte ființe organice, adăugă el morocănos. Asta a vrut...

Picard îl privi pe primul ofițer. Nu-l văzuse niciodată pe Riker atât de deprimat, niciodată nu-i auzise acest ton în voce. Furios că nu știa pe de-a-ntregul ce se întâmplă între cei doi ofițeri ai lui, își îndreptă privirea spre energeticieni și doctori care deveneau din ce în ce mai neajutorați și se îndepărtau pe rând, clătinând capul.

— Oricum ar fi, spuse căpitanul gânditor, Data a găsit răspunsul.

Mânia începu să-i ardă mintea, o undă de căldură se strecură printre celelalte gânduri, făcându-l să se cutremure. Îl cuprinse o mânie și mai mare când și-l imaginează pe Data, prins în interiorul aceluia fenomen, îndurând ceea ce Picard însuși îndurase în cele paisprezece ore de iad.

Umerii îi deveneau și mai țepeni pe măsură ce mânia creștea. Se întoarse spre ieșire și spuse plat:

— Voi fi în sala mașinilor.

Plecă, dar plecă singur. Când ajunse jos, refuză toate ofertele inginerilor de a-l ajuta sau de a-l însoți, le evită privirile curioase atunci când intră, în camerele speciale de unde ieși cu programe ale unor computere pe care nu i le dăduse nimeni. Se răspândi zvonul că Picard era acolo, făcând ceva pentru el, fără să ceară ajutorul nimănui și, nu peste multă vreme, ochi curioși începură să-i urmărească din zeci de locuri ascunse ale complexului mecanic. Chiar în întuneric el stătea la vedere pentru că nu era obișnuit cu aceste încăperi. Unii ingineri tineri și mai curioși care îl văzură furișându-se pe acolo încercară să afle ce vrea să facă. Descoperiră că Picard știa perfect de bine ce făcea și că știa la fel de bine să îi împiedice să afle. Privea, fără să poată face nimic, fiindcă el era căpitanul și tot acel echipament era al lui. Știa că va fi ceva foarte secret. Își spuseră unul altuia că ar fi mai bine să-i anunțe pe primul ofițer, dar nimeni nu se oferă să se ducă.

Și astfel, enigmaticul căpitan al navei „Enterprise” se învârtea printre ingineri de mai bine de o oră, fără să vorbească cu vreunul dintre ei, oferind cel mai fantomatic surâs celor care se apropiau prea mult, oprindu-se când ici când colo, precum o molie și apoi pornind din nou și neîngăduind nici unui suflet să-i pună o întrebare directă. Era prea sigur pe fiecare mișcare, pe fiecare pauză, pe fiecare atingere.

Apoi plecă. Fără o vorbă, fără să dea un ordin.

Odată plecat, Picard se opri pe una din punțile de mai sus și atinse cel mai apropiat buton de intercomunicație.

— Picard către infirmerie! Domnule Riker mai ești acolo?

Aproape imediat, vocea puternică a lui Riker răspunse:

— Da, căpitane, sunt încă aici. Nicio schimbare.

Picard privi la snopul de elemente scoase din mai multe computere și pe care le luase cu el. Păreau nefolositoare așa cum le ținea, dar erau mortale.

— În zece minute, vreau ca dumneata și La Forge să fiți pe punte. Povestea asta a durat prea mult.

Cuvintele lui se auziră în toată nava și fiecare își spuse că acum, acel fenomen urma să îl înfrunte pe căpitan.

Înainte să intre pe punte, Picard puse toate elementele la locurile lor, în pupitrul de control.

Picard voia să folosească toate comenzile nou create de la pupitrul său. Se gândise să folosească un cod pe care să-l poată introduce de oriunde de pe navă, dar în ultima clipă renunță la idee, și introduse un singur buton. Și chiar în acel loc urma să fie scaunul comandantului. Dacă trebuia să apese cu degetul pentru a înfrunta destinul, acela era locul lui de drept, în fruntea maiestuoasei sale nave.

Se întoarse pe punte, foarte sobru, printre cei aflați pe punte, Riker, La Forge, Troi, Wesley, Crusher, Worf, care așteptau cu toții. Simțea lipsa lui Data alături de Obs, o simțea foarte acut. Mânia îl cuprinse din nou.

— Mă bucur că sunteți cu toții aici, spuse el ceremonios, apropiindu-se de scaunul de comandă. De data asta nu-i mai atinse ca de obicei. De data asta scaunul însuși era o sursă de energie rece.

— Vreau să știu la ce concluzie ați ajuns, care sunt opțiunile voastre, cum putem lupta cel mai bine cu această fiară. Dacă va trebui să secăm nava asta de ultimul volt, de ultima moleculă, o vom face. Creatura de acolo ne-a făcut să pierdem viața unuia dintre ai noștri. Nu va merge mai departe în galaxie. O vom opri aici și acum.

Deanna Troi închise ochii, atât era de mare ușurarea și gratitudinea ei. Picard îi văzu reacția și o înțelese atât de bine de parcă ar fi fost chiar el un betazoid. Când ea își ridică privirea și deschise ochii, el văzu că strălucesc plini de lacrimi, dar că ea zâmbea. Dar apoi zâmbetul îi pieri de pe buze și ochii i se umplură de uimire. Acum vedea în inima lui, văzu hotărârea din mintea lui, pe care nu și-o ascunse, văzu circuitele care duceau acum un anumit mesaj în zeci de locuri din structura navei și gândul pe care un căpitan îl poate avea numai în momente de supremă disperare. Se uită la el, apoi coborî privirea spre brațul fotoliului, spre butoanele care legau voința căpitanului de restul navei. Înțelese. Picard îi urmări privirea, fără să o liniștească și fără să o întrebe asupra motivului tăcerii ei. El știa că ea nu va spune nimic. Acum se înțelegeau unul pe celălalt.

Riker făcu un pas înainte – nu atât din cauza surprizei.

— O vom doborî? întrebă el.

— O vom omorî, domnule Riker.

Primul ofițer făcu o pauză, își mușcă buzele, apoi întrebă:

— Nu este în firea dumnitale, căpitane.

Picard știa ce este în spatele ochilor lui Riker și acea mișcare a capului. Îl privi drept în ochi.

— Nu-i așa? Este mai aproape de firea mea să-i las pe prădătorul ăsta să umble liber prin galaxie și să înghită tot mai multe vieți.

În clipa aceea văzu o undă de nerăbdare. Chiar și Riker își dădu seama cât de mult așteptase ceva care să-l mânie atât de tare pe căpitan. Ochii căprui ai căpitanului se îngustară, profilul roman se îndreptă spre ecran, maxilarul îi era încleștat.

Dar chiar și așa, după aceste cuvinte ale lui Picard, Riker făcu un efort ca să acționeze așa cum considera c-ar fi de datoria lui.

— Și cum rămâne cu Prima Directivă? Nu putem păzi întreaga galaxie.

— Chiar și Prima Directivă trebuie să aibă o oarecare elasticitate, spuse Picard cu fermitate. Nu era nicio îndoială că se gândise profund la acest aspect și se luptase și el cu această întrebare. Așteptă o clipă, apoi se îndreptă spre pupitrul lui. Toate privirile îl urmăreau.

— De la o oarecare distanță, creatura asta poate părea o utopie, Will, spuse el destul de tare pentru a fi auzit. Dar atunci când te uiți cu atenție la ea, este cu totul altceva. Este un tiran și te obligă să-i provoci la luptă. Aici nu vor fi niciun fel de tirani, spuse el. Iar refuzul de a lua o hotărâre nu e decât o formă de lașitate din partea ei.

Riker se apropie de căpitan și cei doi bărbați privesc spre ecranul mare la tot ce se vedea dincolo de el.

— Ești atât de convins? întrebă el. Se întrebă de ce această continuă rezistență. Știa foarte bine că Picard nu era omul care să vrea să impresioneze, că acest om ar fi întors nava și ar fi zburat în direcția opusă, dacă ar fi existat posibilitatea de a evita folosirea armelor, dar trebuia să mai facă o ultimă verificare. Trebuia să fie sigur.

Dar căpitanul nu mai spuse nimic. Îl privi numai pe Riker exercitându-și prin această simplă tăcere, dreptul de comandant.

Riker dădu din cap și se dădu înapoi câțiva pași, făcându-și mesajul limpede.

Căpitanul se întoarse și, stând pe platformă, cu toată întunecimea spațiului drept fundal se adresa tuturor celor aflați pe punte.

— În ordine, ce date aveți?

— Domnule, începu Worf din partea opusă, am ajuns la concluzia că s-a retras după primul atac pentru că atinsese capacitatea maximă de absorbție. Am calculat cantitatea de energie înghițită și am ajuns la concluzia că o putem supraîncărca.

— Riscuri?

— Ar putea exista și riscuri. Fazele noastre pur și simplu nu pot scoate atâta energie pentru a realiza acest scop. Creatura consumă energia mai repede decât putem pompa noi pentru a o umple la refuz.

Picard își strânse buzele și încercă să-și imagineze o asemenea creatură, dar nu putu decât să privească datele și să-și dea seama că erau adevărate. În spatele lui se auziră voci care îl enervară, așa cum muștele enervează caii. Geordi și Wesley. Geordi și din nou Wesley care argumenta. Un schimb de șoapte care îl irită în momentul în care el încerca să găsească o soluție miraculoasă și, în cele din urmă se întoarse și întrebă:

— Voi doi aveți ceva de adăugat sau nu?

Amândoi bătură în retragere, iar obrajii lui Wesley se îmbujorară...

— Oh, nu, domnule...

— Ba da, domnule, îl contrazise Geordi.

— Dar nu merge, spuse Wesley trăgându-l pe Geordi de mânecă.

— Data ți-a spus cum trebuie să procedezi ca să funcționeze.

— Dar dacă nu funcționează?

— Când urmează să mori, o șansă la un milion e preferabilă decât nimic, Wes.

— Pe toți dracii! urlă Picard. Despre ce tot vorbiți?

Wesley căzu într-o mușenie profundă, în timp ce Geordi lupta cu sine însuși și, până la urmă, câștigă.

— Wes are o idee despre cum ar putea să crească energia navei prin sistemele fazerelor.

— În ordine, spuse Picard. Ascult. Fiți scurți.

— Wesley, spuse!

Wesley își umezi buzele și încercă să-și îndrepte spatele.

— Păi, domnule, este un sistem de intensificare a fazerelor care creează mai multă energie cu mai puțină energie de bază spărgând primul ciclu al fazei în mai multe frecvențe, apoi reintegrează toate fazele într-un ciclu final. Domnul Data mi-a explicat cum ar putea funcționa și Geordi crede că am putea...

— Problema este, spuse Geordi atât de repede pe cât ceruse Picard, problema este că dac-am putea modifica fazele navei conform acestei teorii, am reuși să umflăm creatura asta cu de cinci ori energia de care are nevoie atunci când...

— Mă pricep și eu la lucruri din astea, locotenente. Ceea ce-mi prezinți acum e într-adevăr o idee foarte radicală. Picard coborî și veni în mijlocul lor.

— Da, sunt momente radicale. Spunând acestea apasă butonul intercomunicației, în timp ce toți ceilalți își țineau respirația.

— Picard îi cheamă pe Argyle și pe MacDougal. Adunați-vă materialele. Vă aștept în trei minute. Sublocotenent Crusher, vreau să prezinți teoria ta inginerilor și să-i lași pe ei să hotărască dacă poate fi implementată.

— Domnule, spuse repede tânărul, pot să construiesc cristalul la fel de bine ca oricare dintre ei.

Căpitanul îl privi lung.

— Îi vom lăsa pe profesioniști să se ocupe de treaba asta, domnule Crusher. Ceea ce descrii consumă antimaterie pură și cu asta nu este de joacă.

El se îndepărtă, dar Wesley îl urmări, scăpând din strânsoarea lui Geordi în ultima clipă. Scurpă cuvintele ca pe niște mingi.

— Întotdeauna mă tratezi ca pe un copil. Chiar și atunci când sunt pe puncte.

Căpitanul se întoarse. Vocea lui căpătă o rezonanță metalică.

— Ești pe punte, spuse el, pentru că eu am hotărât să fii aici, fiindcă o meritai. Abilitatea ta întrece știința de carte, tinere. Poate că vei învăța și nu vei uita niciodată că cei din jurul tău valorează mai mult prin experiența pe care o au decât valorezi tu pentru talentele pe care le ai. Va trebui, ca și toți ceilalți, să-ți aștepti rândul. Acum, te rog să treci la locul tău, să închizi gura și să vii cu mine acolo unde talentul tău va putea fi folosit împreună cu experiența celorlalți.

Wesley fu obligat să-și repete din nou ideea. Inginerii se uitară la el, se încruntară, își dădură ochii peste cap, priviră cu coada ochiului – parcă erau înțeleși. Până să ajungă în camera reactorului, aveau deja jumătate din formulele mecanice calculate în cap. Picard rămase să privească acea mașină a inteligenței pusă la treabă. Îl privi și pe Wesley, mândru de strălucirea minții și a tinereții lui învârtindu-se printre inginerii cu atât de multă experiență. Chipul băiatului era luminat când de uimire, când de umilință, de fiecare dată când inginerii îi aruncau câte o întrebare de care pur și simplu uitaseră. Picard își dădea seama după expresia de pe chipul copilului că acesta nu înțelegea de ce inginerii trebuiau să știe unele dintre lucrurile despre care întrebau. Și pentru fiecare întrebare la care primeau răspuns, se iveau alte două, trei probleme care trebuiau rezolvate și la care nu se gândiseră până atunci. După un timp, băiatul își dădu seama de ce ideea lui părea atât de ciudată. Inginerii nu priveau fazele prin componentele lor. Ei le priveau ca o parte a întregii nave, al complicatelor sisteme, fire, circuite, energii, fluxuri, toate legate între ele. Nu era suficient ca fazele să funcționeze. Ele trebuiau să lucreze în conformitate cu o mie de alte unități.

Îndată ce inginerii înțeleseseră această idee, începură să lucreze cu trageră de inimă. După câteva încercări, apoi după o refacere completă a întregului sistem toate teoriile deveniră aplicabile. Probleme pe care Wesley nu le întrevăzuse, găsiră acum dezlegare. Totul lucra armonios, antimateria era stocată în loc sigur și totul în mai puțin timp decât îi luase lui Wesley ca să-și construiască originala machetă. Dădu ocol noului dispozitiv și clătină din cap nemulțumit. N-avea nimic din tot ce-și imaginase. Acum vedea la ce folosește fiecare componentă, dar pur și simplu nu arăta așa cum își imaginase el.

Picard privi amuzat acea curiozitate a tânărului. Îi plăceau tinerii.

În cele din urmă, șeful inginerilor se apropie de căpitan și de Wesley, ștergându-și mâinile de salopetă și spuse:

— Noi am terminat, căpitane.

— O să funcționeze?

— Asta nu pot să spun, domnule. Jumătate este teorie și cealaltă jumătate este făcută pe băjbâite. Toate sistemele sunt la locul lor, au energie, au antimaterie, totul e sigur. Cât despre cum funcționează? Asta numai dacă o testăm putem afla.

— O vom testa în luptă, spuse Picard trist. Se pare că nu avem de ales. Nu putem...

— Riker la căpitan! Alarmă!

Picard se repezi la primul aparat de intercomunicație:

— Aici Picard. Ce este?

— Este aici, domnule! Perioada de liniște s-a terminat.

Când Picard și Wesley ieșiră în goană din lift și se repeziră pe punte, nu mai era întuneric. Luminile de alarmă roșie străluceau pe fiecare perete, dar luminile principale nu fuseseră încă aprinse. Ecranul principal nu mai putea cuprinde imaginea albastră-roșie a entității în cea mai cumplită apariție a ei. Toate monitoarele arătau această amenințare.

Echipajul cerceta monitoarele și fiecare se uita la celălalt de parcă ar fi căutat o ușă care nu fusese păzită, un singur drum care i-ar fi putut salva. Dacă ar fi știut că priveau spre acel loc tactic care urma să fie folosit, atunci n-ar mai fi fost nicio altă posibilitate.

Picard se opri la capătul rampei.

— Care este situația?

Picard trecu pe lângă Troi și se opri în fața lui.

— Ne dă târcoale. Distanța se reduce cu douăsprezece mii de mile pe minut.

— Deci nu ne-a descoperit încă?

— Folosește un nou sistem de depistare. Știe că suntem pe aici pe undeva, și a înconjurat întreaga zonă, cuprinzând gigantul gazos, asteroizii, totul. Cercul se strânge. Deși este ceva mai mare decât am observat la început.

— Care este mărimea acum?

Worf apărură alături de Picard.

— Abia trei virgulă unu Unități astronomice în diametru, domnule.

— Dumnezeule! mârâi Picard. Acum îşi dădea seama de situaţie. Erau în interiorul unui pumn uriaş care se închidea prinzându-i la mijloc.

— Ce crezi, Worf? Putem deschide focul?

Worf se încruntă ameninţător. Nu-i plăcea răspunsul pe care trebuia să îl dea.

— Nu, atât timp cât are forma asta, domnule. Ar disipa energia în proporţie directă cu suprafaţa. N-am putea pompa suficientă energie pentru a o suprasatura...

Picard se rezezi la staţia tactică şi rămase alături de Tasha Yar.

— Când vom putea s-o obligăm, să se strângă din nou? Unde este Gigantul gazos?

— În faţa ei.

Riker apăru pe punte şi spuse:

— Care este planul, căpitane?

— Ne vom ascunde după un pom, domnule Riker, spuse căpitanul. Lumina ciudată de pe monitoare va arunca o lumină purpurie pe faţa lui. Nu va fi în stare să absoarbă toată energia gigantului gazos din faţa ei aşa că va trebui să se strângă. Când o va face, noi vom fi pregătiţi.

— Am înţeles, căpitane, spuse Geordi, încercând să nu se uite spre Ops, unde Wesley se strecurase pe scaunul lui Data.

Picard continuă:

— Pregătiţi un mesaj către Flota Stelară, un singur impuls şi viteză maximă. Dacă nu reuşim, vreau ca Federaţia să fie pregătită. Scuturile activate la maximum, adăugă el ridicând o mână pentru a-şi apăra ochii de strălucirea ecranelor.

— Activaţi scuturile! spuse Yar. Energia maximă pentru apărare. Se opri pentru a privi spre monitoarele ei şi spuse aproape imediat şi dintr-o suflare:

— Căpitane, se apropie!

— Nu te îndepărta de gigantul gazos. Mai aproape! La Forge!

— Încerc, domnule.

De-a lungul scuturilor navei, cumplita forţă a fenomenului începu să bubuie. Ştia unde este nava, dar descoperise că găsisese două lucruri – o navă şi o planetă masivă care era de fapt un ghem de energie. Oricum s-ar fi contractat, oricum şi-ar fi strâns pumnul, planeta făcea toate eforturile pentru a înghiţi nava. De fiecare dată când creatura încerca să se strângă în jurul prăzii sale era trasă înapoi de energie, apoi trasă în direcţia opusă de gigantul gazos. Convulsii de energie electrică scuturau nava şi pluteau prin

atmosfera gigantului gazos. Nava respinse atacul cu toate rezervele de energie pe care le avea, lăsându-le să se scurgă cu fiecare clipă.

— Suprafața se încălzește, căpitane, raportă Yar. Intrăm în atmosferă.

— Căpitane, țipă Troi. Cum el nu folosisese armele și nici nu apăsase butonul albastru, ea țipă înspăimântată și privi spre ecranul strălucitor.

Fire de fum și pâlپări ușoare apărură pe console în timp ce nava se zbătea din nou să scape de prădător. Dar Picard nu mai dădu alte ordine. Stătea pe locul lui, lângă scaunul lui cu mâna strânsă pe brațul fotoliului unde se afla butonul albastru.

— Căpitane, țipă Yar, ridicând ochii spre ecranul principal. Chiar în timp ce vorbea, fiecare ecran se întunecă de parcă toate imaginile ar fi fost supte de ecranul principal care arăta acum imaginea compactă, strălucitoare a creaturii, revenită în forma ei inițială.

— Pregătiți-vă! strigă Picard, dar ea era deja deasupra lor, repezindu-se asupra navei.

„Enterprise” fu luată de un pumn uriaș de lumină de multe ori mai puternică decât înainte și din nou un bombardament electric se abătu asupra punții.

— Trageți în plin, ordonă căpitanul în zgomotul asurzitor.

Nava scuipa energie. Clătinată de fiecare împușcătură, „Enterprise” îndura pedeapsa în timp ce noul sistem despărțea energiile ce voiau să fie împreună, apoi le amestecau în ultima clipă. Entitatea se învioră, scuturând nava. În jurul lui, Picard văzu echipajul atacat de luminițele argintii și curenții albastrii.

— Nu opriți focul! țipă Picard prinzându-se de scaun în timp ce energia era pompată în continuare chiar în inima creaturii.

— Volumul creaturii a devenit instabil, țipă Worf. Merge!

Dintr-odată, nava se cutremură până în adâncuri și fazele se opriră.

— Ce este? Picard încercă să se întoarcă, dar nu reuși decât să se răsucească pentru a vedea pe Yar.

— Fazele s-au topit, căpitane. Miezul a explodat.

Picard simți cum i se oprește inima.

— Căpitane! Chipul lui Troi apărură lângă umărul lui. Se agăță de brațul lui cu amândouă mâinile, cu ochii îngroziți.

— Fă-o! Fă-o! Te rog!

El privi spre butonul albastru. Își repezi mâna spre el.

Chiar făcu o mișcare pentru a lupta împotriva atacului electric și simți cum alunecă. Începutul experienței cu o cameră izolată... conștiința începea să-i plutească, să-i părăsească...

Vocea lui Troi străpunse durerea care îl chinuia:

— Căpitane!

Butonul albastru era la numai câțiva centimetri de degetul lui. Se concentrează asupra lui, legându-l de propria identitate și de amintirile lui de parcă ar fi fost niște frânghii atârinate în abis. Dacă ar fi găsit energia...

— Energie, spuse printre dinții încleștați, gigantul gazos, Yar!

Dar ea era neajutorată, prăbușită peste Worf în lumina care devenea din ce în ce mai puternică acum când scuturile navei erau activate la maxim.

— Riker, urlă Picard.

Îl văzu ca prin ceață pe Riker abia târându-se înspre scaunul de la pupitrul de comandă.

O formă apăsă umărul lui Picard și o formă întunecată se apropie de cotul lui... o mână. Mâna lui Troi... întinzându-se spre butonul albastru. O auzi cum se zbate să treacă de el, să se opună cumplitelui asalt, așa cum promisese că va face.

Își repezi brațul stâng și o sprijini, dar hotărârea ei o făcea să capete o putere supraomenească, se apăsă cu putere pe umărul lui, cu cealaltă mână întinsă spre butonul albastru.

— Lasă-mă pe mine, bâlbâi ea printre descărcările electrice.

Picard o smulse cu ultimele puteri de lângă scaun și amândoi căzură peste pupitrul.

— Riker! urlă Picard cu ultimele puteri. Grăbește-te! Viteză maximă!

Chiar în momentul în care vorbise, fotonii izbucniră afară și se loviră de atmosfera gigantului gazos, pătrunseră în miezul ei activ, obligându-o să elibereze energie. Nava nu își micșoră energia. Continuă să trimită fotoni în reactorul planetar obligându-i să explodeze întruna până când, în cele din urmă se produse dezagregarea finală. Jumătate din miezul planetei erupse și fu proiectat în spațiu.

Șocul catapultă nava în spațiu, o aruncă în afara orbitei de megatonele de materie explozivă.

Nava se răsuci în spațiu, gravitația se duse dracului, aruncând oamenii unii în alții ca pe niște păpuși și, apoi, se stabilizează la o jumătate de milion de mile depărtare de gigantul gazos.

Picard se ridică cu greu în picioare și se repezi înainte. O clipă mai târziu, Riker era alături de el. În jurul lor, echipajul se grăbea să-și ia în primire posturile, încercând să accepte faptul că toți erau încă în viață – cu *adevărat* vii.

În fața lor, pe ecran, creatura se zvârcolea și se răsucea printre sfărâmurile gigantului gazos. Un milion de explozii urlau în jurul lor, obligând gigantul gazos să elibereze în continuare energie și, în cele din urmă, o ultimă explozie o sfâșie în bucăți.

Noduli de energie fals-colorată se împrăștiară în întregul sistem și, brusc, întreaga strălucire dispăru. Rămaseră numai pulsațiile de energie în jurul navei și departe, în spațiu.

— N-a rezistat... murmură Riker cu răutate.

Picard țipă!

— Starea navei.

Vocea lui Yar tremură:

— Scuturile jos, reactoarele principale instabile, Miezul fazei este complet distrus. N-a mai rămas acolo decât metal topit.

— Pun pariu că miroase a ars, bombăni Geordi așezându-se cu greu în scaunul lui și își pipăi aparatura. Alături de el, Wesley se ținea pur și simplu de consola lui Ops cu amândouă mâinile și tremura. Știa amândoi. *Se topise*. Tot miezul. Întregul sistem de securitate al navei salvase, nu se știe cum, nava de la topire. Modelul lui Wesley nu fusese asigurat. Dacă l-ar fi pus în funcțiune ar fi devenit mortal. Antimateria s-ar fi prăbușit și o mie de oameni ar fi dispărut fără ca Flota Stelară să fi știut de ce. Atunci înțelese de ce existau niște reguli și niște legi pe o navă galactică.

Wesley continua să privească, să clipească și culoarea din obraji nu-i reveni multă vreme.

— Raportați asupra creaturii, strigă Picard imediat ce se ridică în picioare.

Worf fu cel care se apropie de el și îi spuse:

— S-a împrăștiat, căpitane. Masa centrală nu mai există. Îl privi pe Picard în ochi și îi spuse:

— Datorită dumată, căpitane.

Picard oftă. Îl dureau umerii.

— Prin efortul mai multora, Worf. Făcu un pas și luă mâna consilierului Troi.

Ea stătea pe podea și pe chip i se citeau mii de sentimente, pe măsură ce încerca să-și recapete controlul asupra ei. Mâna ei se lăsă moale, tremurătoare în mâna lui.

El o ridică în picioare și-i spuse:

— Bravo, consilier. Care e prognoza?

Ea înghiți cu greu, privi spre el și făcu un efort sa vorbească:

— Nu-i simt, domnule... Nu-i mai simt.

El zâmbi.

— Felicitări.

Troi aprobă din cap, tremură și încercă din nou să-și recapete stăpânirea de sine. Pentru o singură clipă, singurătatea îi umplu ochii.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Geordi rămase la postul lui. Nu prea avea ce face acum. Nava nu se putea mișca până când motorul nu era stabil, astfel că nu putea pleca. Cel puțin nu așa curând. Îndată ce pericolul trecuse, obligația lor fusese de a se asigura că zona nu mai e un pericol înainte de a se gândi să plece.

El era unul din cei cinci oameni aflați la bord.

Worf și Tasha se aflau acum pe puntea superioară, corelând primele reparații. Putea să dureze săptămâni întregi curățarea metalului topit. Domnul Riker era tot pe puntea superioară vorbind în liniște cu Deanna Troi. Amândoi discutau de multă vreme. În alte împrejurări, Geordi ar fi fost mai curios să știe despre ce vorbesc.

Puntea era neobișnuit de liniștită. Geordi privea în jur fără nicio tragere de inimă. Inginerii lucrau acum de două ori mai repede. Nava urma să plece mai departe în misiune fără prea multe stricăciuni la bord, poate chiar întărită în urma acestei lupte. Așa se întâmpla întotdeauna. Nu erau cine știe ce schimbări.

Cu excepția locului gol de lângă el, pe care se va așeza altcineva.

Amărăciunea îl cuprinse. Ce omagiu trebuia făcut pentru sacrificiul unui android? Cum urma să fie ținut minte? Ce monument urma să i se ridice? O înmormântare în spațiu în care vor preamări un erou al Flotei Stelare, asta urmau să ofere trupului gol din infirmerie, trupului care nu era mort încă, dar care nu avea să fie reclamat de nimeni? Geordi se întreabă dacă va fi lăsat să jelească în singurătate. Dacă Picard și Riker vor avea pretenția să definească moartea unui android la fel cum definisera și moartea. Sau dacă mai merita să o facă. În cele din urmă greșiseră în fața lui Data și nimeni nu mai putea schimba cu nimic situația. Privi prin vizor la spațiul infinit. Rămășițele planetei gazoase mai fumegau încă în spațiu, asemeni rămășițelor unei explozii primordiale, neștiutoare în ce privește frumusețea propriei lor semnificații. Ca și Data, care nu înțelesese propriul lui farmec și nici propria lui valoare.

Geordi se mișcă în scaun. Se simțea gol pe dinăuntru. Nu-și dădea foarte bine seama cât de singur se simte până când o mână nu-i atinse umărul. Cineva voia să-i acorde atenție și numai disciplina Flotei Stelare îl făcu să întoarcă privirea și să vadă despre ce e vorba.

Dar nu era nici chipul lui Picard și nici expresia de frate mai mare a lui Riker. Chipul care-l privea acum avea o strălucire blândă, un chip la fel de blând și un zâmbet cald.

Se răsuca în scaun, lovi consola de care se sprijinea cotul și strigă...

— Data!

Data îl prinse de braț și îl ținu să nu cadă peste Ops.

În spatele lui, căpitanul Picard, doctorul Crusher și Wesley priveau întâlnirea neașteptată. Pe trepte. Riker, rămase fără grai. O lăsa pe Troi singură și se îndreptă spre ei.

— Data! șopti Geordi din nou, apucând mâna rece a lui Data și privi în ochii androidului să vadă dacă era într-adevăr el, și nu cine știe ce necunoscut creat de știință și făcut să-și plimbe trupul printre ei.

— Bună, prietene, spuse Data cu o umilință emoționantă în voce. Îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

Geordi scutură mâna lui Data cu amândouă mâinile, dorind cu disperare să simtă scânteia de viață care refuza să se arate, și fără să știe ce ar putea spune.

— Căpitane, izbucni în cele din urmă Riker, doctore, ce s-a întâmplat?

— Nu suntem siguri, spuse Crusher cu o ridicare din umăr. A venit pur și simplu până aici și s-a uitat în jur. O clipă a fost dezorientat, dar după cum poți să vezi...

Riker prinse brațul lui Data și îl trase – nu prea brutal, dar nici prea blând.

— Data! Te simți bine?

Androidul dădu din cap.

— Mă simt puțin amețit, domnule.

— Știi ce ți s-a întâmplat?

— Da, domnule, cred că am murit.

Riker se uită la el fără să mai poată respira, apoi încercă să-i absoarbă prezența. Pur și simplu nu era normal ca un mort să învie.

Data părea emoționat de reacțiile lui Geordi și ale lui Riker.

— Zău, spuse el, nu știu ce s-a întâmplat cu mine sau de ce am înviat. Nu-mi amintesc decât că atunci când creatura a început să aibă necazuri a

trebuit să-i lase pe cei pe care îi căra pentru a se apăra pe sine. Din toate milioanele de vieți, numai eu am reușit să plec. Firește, adăugă el, asta o bănuiesc, numai.

Respirând precipitat, Geordi privi spre ceilalți, apoi din nou spre Data și răsă liniștit.

— Bine, bine, spuse repede Picard. Riker, Data și domnul Crusher, vă rog să mă așteptați în cabina mea peste câteva minute.

— Am înțeles, domnule, murmură Riker, dar rămase privind la Data. Privind foarte protector de data asta.

Data îl privi și el înclină din cap cu recunoștință.

Toți trei stăteau în cabina căpitanului destul de agitați.

Timp de câteva minute au rămas tăcuți. Riker se apropie în cele din urmă de Data și întinse mâna.

— Felicitări! Ai căpătat răspunsul pe care l-ai dorit.

Data luă mâna, cu toate că acum părea mai conștient de sine însuși.

— Nu chiar, domnule. Criteriul de viață al fenomenului nu ne este clar nici acum.

— Ascultă, îl întrerupse Riker, din punctul meu de vedere nici nu vreau să știu mai mult. Cât despre tine, s-ar putea să nu fii om, dar ea a recunoscut ceva viu în tine. Și... asta e suficient pentru mine. Mă bucur că te-ai întors.

Androidul legănă capul și răspunse:

— Mulțumesc că ai venit după mine. Asta este, așa cum ai spus și tu, suficient pentru mine.

Wesley își încrucișă brațele și comentă:

— Nu deveniți melodramatici, băieți!

Riker îl bătu cu palma pe spate.

— Atunci când ai murit și ți s-a dat să și învii, poți să fii și melodramatic, domnule.

— Crezi că o să avem necazuri mari?

Riker tresări ușor și răspunse:

— Nu știu ce necazuri o să ai tu, dar mă îndoiesc că Picard ne va felicita pe vreunul dintre noi, pentru ingeniozitatea noastră. Două navete pierdute, nesupunere – nu e prea grozav.

— Cel puțin niciunul dintre voi n-a topit reactorul.

— Adevărat, dar noi am...

Căpitanul intră și toți se ridicară în fața biroului, pur și simplu pentru faptul că niciunul dintre ei nu voia să-l privească în ochi. Căpitanul ocoli

biroul, dar nu se așeză.

— Felicitări, domnule Crusher, spuse el imediat. Ai privilegiul unic de a asista la reconstruirea întregului reactor. O ocazie foarte rară pentru un tânăr.

Wesley se înveseli și spuse:

— Mulțumesc, domnule.

Picard se uită la el dojenitor, necăjit că sarcasmul lui nu avusese efect asupra lui Wesley și adăugă:

— O să avem grijă să mai poți zâmbi și în următoarele trei săptămâni.

Zâmbetul pieri de pe chipul băiatului.

Picard nu-i mai dădu atenție, ci își îndreptă privirea spre Riker și spre Data.

— Și voi doi, care ați furat două navete, proprietate ale navei galactice și ați plecat de capul vostru, spuse el cu vocea din ce în ce mai ridicată, aveți grijă să nu vă faceți un obicei! Sunteți liberi!

Zăpăciți, nici Data și nici Riker nu se grăbiră să plece cât mai aveau încă timp, cel puțin nu imediat, în primele clipe. În cele din urmă, Riker făcu un gest și Data și Wesley ieșiră. Un sentiment de liniște îl copleși în momentul în care ușa cabinei se închise în spatele celor trei. Toți trei se întoarseră pe punte.

Numai Riker era în stare să se miște coerent. Atinse ușa cabinei și o deschise din nou, și spuse în șoapta.

— Căpitane... ar fi bine să vii aici.

O clipă mai târziu, căpitanul era alături de el.

Și ei și echipajul se uitau la suprafața încăperii, încăpere plină de ființe umane. O sută de forme umane, toate în uniformă. Marinari. Ofițeri comandanți din timpuri trecute. Unele uniforme erau albastre, altele, verzi.

În centrul șirurilor de ofițeri, Arkady Reykov și Timofei Vasska stăteau împreună într-o tăcere fantomatică și se uitau la căpitanul Picard.

Pe puntea de dedesubt, Deanna Troi se uita la ei, cu ochii plini de lacrimi. În sfârșit, își găsisese și ea liniștea.

Căpitanul Reykov ridică mâna la frunte, în semn de salut. O clipă mai târziu, toți cei o sută de marinari pământeni ridicară mâinile.

Picard își dresе vocea.

— Atențiune! strigă el.

La comanda lui, echipajul luă poziția de drepți. Duse și el mâna la frunte și-i salută pe cei pentru care el și nava lui erau cât pe ce să fie distruse.

Ochii căpitanului Reykov străluciră asemeni ochilor unui om viu și dădu din cap în semn de recunoștință. Mâna se lăsă în jos. Oamenii lui făcură la fel.

Apoi, încet, de la fiecare capăt, arcul format din marinari începu să dispară, unul câte unul. „Enterprise” era din nou o navă pentru cei vii.

^[1]. Cunoscător (în franceză în original)

^[2]. Te-ai lăsat păcălit! (în franceză, în original).

CUPRINS

MULȚUMIRI

FENOMENUL STAR TREK

CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

CAPITOLUL PATRU

CAPITOLUL CINCI

CAPITOLUL ȘASE

CAPITOLUL ȘAPTE

CAPITOLUL OPT

CAPITOLUL NOUĂ

CAPITOLUL ZECE

CAPITOLUL UNSPREZECE

CAPITOLUL DOISPREZECE

CAPITOLUL TREISPREZECE

